

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

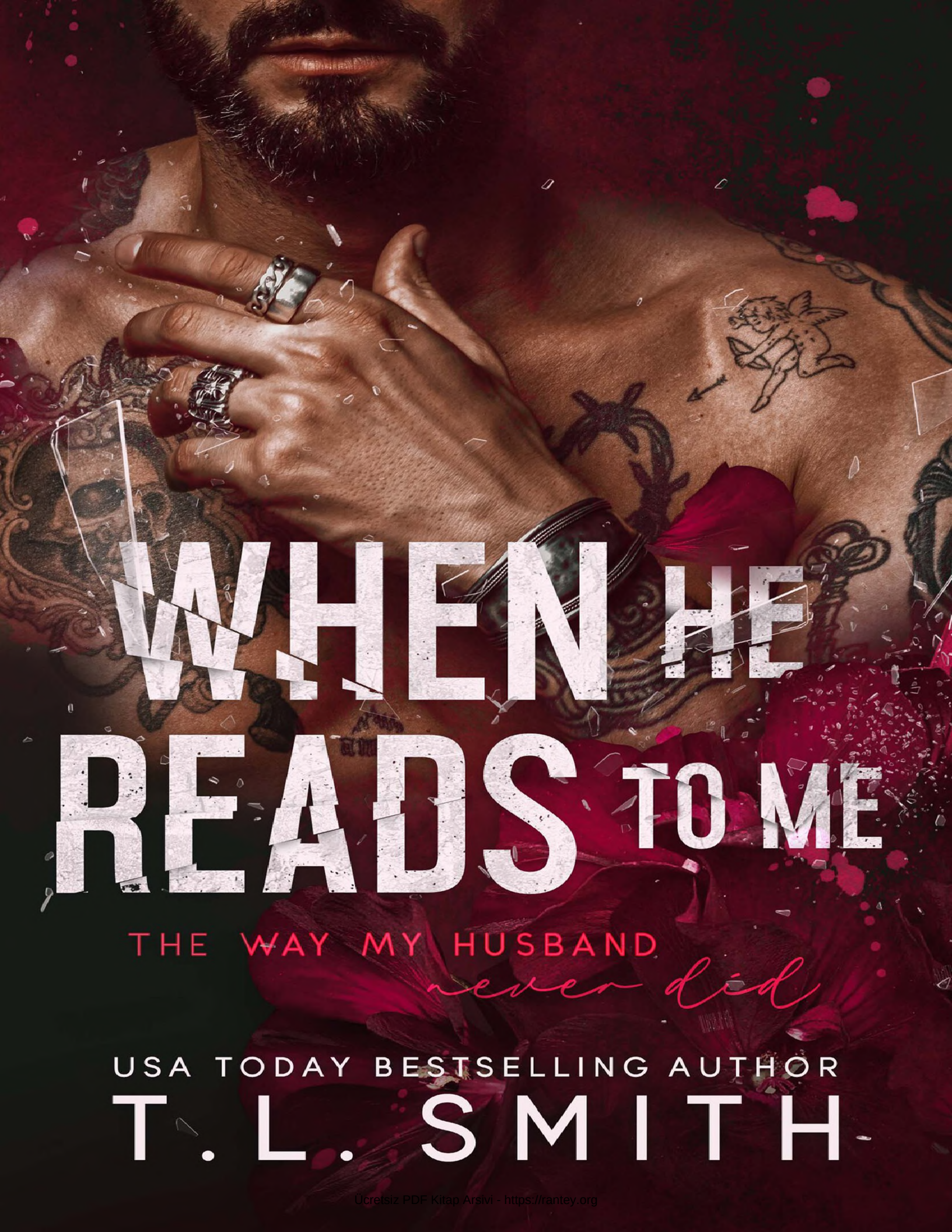
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHEN HE READS TO ME

THE WAY MY HUSBAND
never did

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
T. L. SMITH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

WHEN HE READS TO ME

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

T. L. SMITH

"Kitaptaki müstehcen sahneleri bana erkek arkadaşım okuyor, senin kocan ne yapıyor?"

TELİF HAKKI @ T.L. SMITH 2024

Tüm Hakları Saklıdır

Bu e-kitap bir kurgu eseridir. Gerçek olaylara, gerçek kişilere ve gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş kişilerle, gerçek olaylarla, organizasyonlarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu e-kitap SADECE bu kitabı satın alan kişi için hazırlanmıştır. Bu kitabın hiçbir bölümü Yazarın açık yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt, bantlama veya herhangi bir bilgi depolama erişim sistemi dahil olmak üzere grafik, elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bu kitapta yer alan tüm şarkılar, şarkı adları ve sözleri ilgili şarkı yazarlarının ve telif hakkı sahiplerinin mülkiyetindedir.

Warning

Bu e-kitap cinsel içerikli sahneler ve yetişkin dili içermektedir ve bazı okuyucular için rahatsız edici olabilir.

Bu kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen kitaplarınızı küçük yaştaki okuyucuların erişemeyeceği yerlerde akıllıca saklayın.

Blurb

Onu en başından beri seviyordum.
Ortada.

Ama belki de sonunda değil.

Bana olan aşkı, benim gibi bir kızın alışık olmadığı
olasılıklar, umutlar ve hayallerle doluydu.
O, ellerimde çatlayan ve kanayan bir kâbustu ve ben
orada durup toprağa sızmasını izledim.

Ona kadar.

Beni tekrar bir araya getirdi.
Bunu yaptığının farkında bile olmadan.

Ve o benim kocam bile değildi.

Contents

1. [Lissie](#)
2. [Lissie](#)
3. [Lissie](#)
4. [Milo](#)
5. [Lissie](#)
6. [Milo](#)
7. [Lissie](#)
8. [Milo](#)
9. [Lissie](#)
10. [Milo](#)
11. [Lissie](#)
12. [Milo](#)
13. [Lissie](#)
14. [Milo](#)
15. [Lissie](#)
16. [Milo](#)
17. [Lissie](#)
18. [Milo](#)
19. [Lissie](#)
20. [Milo](#)
21. [Lissie](#)
22. [Milo](#)
23. [Lissie](#)
24. [Lissie](#)
25. [Milo](#)
26. [Lissie](#)
27. [Milo](#)
28. [Lissie](#)
29. [Milo](#)
30. [Lissie](#)
31. [Milo](#)
32. [Lissie](#)
33. [Milo](#)
34. [Lissie](#)
35. [Milo](#)
36. [Lissie](#)
37. [Lissie](#)
38. [Milo](#)

39. [Lissie](#)
40. [Milo](#)
41. [Lissie](#)
42. [Milo](#)
43. [Lissie](#)
44. [Milo](#)
45. [Lissie](#)
46. [Milo](#)
47. [Lissie](#)
48. [Milo](#)
49. [Lissie](#)

[Ayrıca T.L. Smith tarafından](#)
[T.L. Smith](#)

Bölüm 1

Lissie

“I hate my husband.”

Bölüm 2

Lissie

"I hate that I love the way he talks to me. Especially since he isn't my husband."

"R Bana oku," diyor karşımda otururken.
Kafamı kaldırdım ve onun beni izlediğini gördüm.
kahverengi, neredeyse çikolataya
benzeyen gözler. "*Şimdi*," diyor.
Her zaman çok talepkar!
Kitabı kaldırıyorum, bakışlarım geri dönmeden önce bir
anlığına onu terk ediyor.
Tanrım, bu adam.

Her iki kolunu da kaplayan dövmelerle kaplı. Sanki her
bir çizim onun üzerine kazınmış, ruhunun derinliklerine
işlemiş, her bir vuruşta düşüncelerinin ve duygularının
hatlarını şekillendirmiş gibi. Güzel, bronz teni, üst
dudağındaki bir yara izi dışında kusursuz görünüyor, bu da
nasıl bu kadar dolu kaldığını merak etmeme neden oluyor.

Her zamanki siyah kot pantolonunu ve siyah botlarını
giymiş ve bacaklarını bileklerinden çaprazlamış.

Kollarını göğsüne doğru sıkıca kavuşturmuş. "Oku,"
diyor tekrar, bu sefer biraz daha az talepkar olsa da.

Bakışlarımı kaçırıyorum, beni bakarken yakalamasını
umursamıyorum bile.

Her zaman yapar ve hiç yorum yapmaz - bu gerçekten garip.

Burada oturup ona kitap okumam için bana iyi para ödüyor, ama nedenini bilmiyorum.

Paranın çoğunu gördüğümünden değil.

Aklım kitaba döndü ve devam ettim.

"Elleri adamın gömleğinden yukarı kayıyor, kalçalarına inmeden önce sırtının çıkıntıları üzerinde kayıyor. Adam nefesini içine çekerken bunu hissediyor ve bu güce sahip olduğu gerçeğini seviyor." Kitaptan aynen yazıldığı gibi okudum, gereken yerlerde vurgu yaptım ve kelimeleri hayata geçirmek için durakladım.

"Devam edin," diyor.

Tekrar başımı kaldırıyorum ve gözleri bana dikilmiş, bakışlarındaki yoğunluk bir iki saniye duraksamama neden oluyor. Tekrar kitaba odaklanıp derin bir nefes alıyorum ve başlıyorum: *"Bir adamın, tamamen benim olan bu güçlü adamın parmaklarımin altında çözülmesi daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor."*

Durdum ve ona baktım.

"Ne?" diye soruyor, ona bir soru sormak istediğimi biliyor. "Hiç böyle bir kadın için çözüldün mü?"

Bu tür sorular sormalı mıyım? Sanırım bunları okumam için bana para verebiliyorsa, sormaya hakkım var. Diliyle bir şey yapıyor - yukarı fırlayıp dudağındaki yarayı yalıyor ve ben de tadını merak ederek onu izliyorum. Dilim o yara izine dokunursa nasıl *hissedeceğimi* merak ediyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor sonunda, devam etmem için başını sallamadan önce çenesini gıcırdatıyor.

"Tuhafsın," diyorum ona.

"Ve *sen* okumuyorsun," diye karşılık veriyor.

Siyah saçlarımı kulağımın arkasına itmeden önce ona ne kadar sinirli olduğumu gösteren en iyi göz devirmemi yapıyorum, sonra kaldığım yeri bulup devam ediyorum.

"Bir şeyler homurdanıyor ama ona dokunurken kendimi o kadar kaybediyorum ki ne dediğini duymuyorum..." Duraklıyorum. "Ama sonra tekrarladığında net bir şekilde duyuyorum. "Benim mükemmel küçük sürtüğüm. Sözleri karşısında donup kaldım. Gerçekten bana daha tatlı bir şey söyleyeceğini mi düşünmüştüm? Ne de olsa ben buraya tek bir şey için geldim-" Duruyorum. "Süre doldu," diye anons edip kitabı kapatıyorum.

"Oku," diyor, sesi boğuk ve emredici.

Talepkar ses tonu kelimenin tam anlamıyla içimi ürpertiyor.

"Hayır." Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum.

"Onunla bu şekilde mi konuşuyorsun?" diye soruyor, başını yana eğerek. Ağzı düz bir çizgi halinde, ne bir şaka ne de başka bir şey ima ediyor. Bana pek bir şey vermiyor, onu kocamdan daha uzun süredir tanıyor olmama rağmen hiç vermedi. "Kocanız. Onunla bu şekilde mi konuşuyorsun?"

"İstemediğimi biliyorsun," diye tersliyorum ayağa kalkarken. Milo beni Cody ile birden fazla kez görmüştü.

"Bana karşı takındığın o lanet tavrın birazını alıp ona doğru fırlatmalısın." Ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açık tuttu. "Şimdi, git."

"Zaten gidiyordum." Ona doğru yürümeden önce çantama uzanıyorum, askısını omzuma çekiyorum.

Benden daha uzun, her zaman da öyleydi. Milo'yu yıllardır tanıyorum, kocamı tanıdığımdan daha uzun süredir. O zamanlar başı sürekli belada olan çocuklardan biriydi ve sanırım bu pek değişmedi. Hâlâ başını belaya sokuyor ama artık bir erkek. Ve sadece bir erkek değil, aynı zamanda korkutucu bir erkek.

Dehşet verici.

Tüyler

ürpertici.

Ölümcül.

Bir motosiklet kulübünün yerel şubesinin başkanıdır ve polis bile ondan korkmaktadır.

"Güzel," diyor ve geçip gitmemi bekliyor.

Ona ulaştığımda her adımda beklentimin arttığını hissederek derin bir nefes alıyorum. Kokusu beni sarıyor, zengin deri ve yaz günündeki okyanus esintisi gibi taze bir Şeyin büyüleyici bir karışımı. Kombinasyon sarhoş edici, beni topraklıyor ama aynı zamanda duyularıma bir heyecan gönderiyor.

"İyi geceler, Milo."

Bana bakarken dili dişlerinin üzerinde kayıyor. "İyi geceler, Elizabeth." Kimse bana Elizabeth demez. Sadece Onu ne kadar düzeltmeye çalışsam ve bana Lissie demesini söylesem de beni hiç dinlemiyor.

Kapıyı arkamdan kapatıyor ve klik sesi sessiz gecede yankılanıyor. Arabama ulaştığımda arkama bakıyorum ve etrafımdaki sessizliği fark ediyorum. Kulüp binasının otoparkı genellikle kulüp kardeşleriyle dolup taşar ama burada kimse yok. Ben buradayken sanki bir gizlilik kozasına sarılmış gibiyiz ve sadece ikimizin olmasını seviyorum. Arabamın kilidini açarken gecenin serin havasını içime çekiyorum ve bu anların sadece bize ait özel bir balon olduğunu bildiğim için gülümsemeden edemiyorum.

Ona kitap okumak en sevdiğim iş.

Benden nefret etse bile.

Kocam ondan nefret etse bile.

Bölüm 3

Lissie

"I just wanted him to tell me how much he loved me. The things I would do for those words..."

"Y Erken bitirdiniz. Neyse ki ödemeyi yaptı bile," diye mırıldanıyor kocam Cody, ben başımı kaldırıp bakarken.

kapıdan içeri girer. Gözleri bilgisayara sabitlenmişti. -Çoğu gece pornoya giderdi. Bu adam -sözde kocam- uzun zaman önce benden ne alabileceğini anladığında benimle görüşmeyi bıraktı.

Ya da daha iyisi, benden ne almasına *izin* verdiğimi.

Yıllar geçtikçe evliliğimiz daha da kötüye gidiyor. Her geçen gün aramızdaki duvara bir tuğla daha ekleniyor ve birbirimize karşı kayıtsızlığımız pekişiyor.

Neden kaldığımı merak ediyorum.

Çantamı tezgâhın üzerine koyup buzdolabını açıyorum ve boş olduğunu görüyorum. Yeni bir şey yok. Hâlâ bilgisayarına yapışmış olan Cody'ye döndüğümde, surround ses hoparlörlerinden gelen sesler net bir şekilde duyuluyor, ben de ona sesleniyorum. Dinlemiyorum.

"Cody, yemek nerede?" Ses tonumdan hayal kırıklığını uzak tutmaya çalışarak soruyorum. Market alışverişine gitmesi gerekiyordu. Bana gideceğini söylemişti.

Cody başını bilgisayardan kaldırmıyor. Kayıtsız bir el sallaması ilgisizliğini gösteriyor. "Siktir git, Lissie, ben

Çalışıyorum," diyor ve pantolonuna uzanıp sikini çıkarışını tiksintiyle izliyorum. Eli sikinin etrafında dönüyor ve okşamaya başlıyor.

Yıllardır bana dokunmadı, şikayet ettiğimden değil. Onu sevdiğim için onunla birlikte olmadığımı biliyorum. Onunla birlikteyim çünkü genç kalbimi en savunmasız olduğu anda manipüle etti ve sonra beni uzaklaşmanın zor olduğu bir pozisyona soktu.

Yapmam gerektiğini bilsem
bile. Cody benim
pezevengim.

Sanırım şu anda onun benim için ne olduğunu anlatmanın en iyi ve tek yolu bu. Ayrı yataklarda uyuyoruz, bu da parçalanmış bir evliliğe daha da fazla mesafe getiriyor.

Milo'yla kitap okuyarak geçirdiğim zaman için para alıyor. Hiç istemediği halde Milo ile seks yapmayı reddettim. Bu konuda kararlıyım.

Yirmi beş yaşındayım ve bu ilişkiden ayrılmam gerektiğini fark ettim; kendimi bu ilişkiden kurtarmam gerekiyor. Bu düşünce zihnimde büyüyor, çürük meyve gibi iltihaplanıyor ve her hayal kırıklığıyla güç kazanıyor.

Cody homurdanıyor ve o sikini okşarken iki kadın ekranını kaplarken ona dudak büküyorum.

Çalışıyorum.

Ha! Evet, her neyse.

Muhtemelen kendisine servis edilen her şeyi sikip atıyordur ve bunu asla sorgulamam - dürüst olmak gerekirse, umurumda değil.

On yedi yaşımdayken annemi yatağında ölü buldum, bilekleri kesilmişti ve kan çarşaflara işlemişti. Her zaman sorunları vardı ama ne kadar kötü olduklarını hiç fark etmemiştim.

Yapmalıydım.

Cody hayatıma annem canını almadan hemen önce girmişti. Benden büyüktü, çekiciydi, ne söyleyeceğini biliyordu ve genç bir kızın aradığı her şey onda vardı.

Eğlenceliydi. Hemen sıcak ve ağır başlamadı, ama kısa sürede bu yönde ilerledi.

Cody'nin bir arabası vardı; alkole, uyuşturucuya ve sonunda annemi nasıl kurtaracağımı bilememenin acısından kalbimi ve zihnimi uyuşturacak diğer her şeye erişimi vardı.

Ya da neden yapamadığımı.

Bana haftada bir çiçek alırdı, ben de karşılığında bana dokunmasına izin verirdim. Ona aşık olduğumu sanıyordum. Kimse umursamazken o beni düşünüyordu ve bu da beni ona çekiyordu.

Eğlenceliydi ve on sekiz yaşıma geldiğimde bana evlenme teklif etti. Hemen evet dedim ve sonra annemin evinin satışından kazandığım tüm parayı alıp havaya uçurdu.

Ve en boktan kısmı? Ona izin verdim.

Başımı sallayarak çantamı aldım ve kapıya doğru yürüdüm. Aptal gittiğimi bile fark etmedi.

"Bana karşı takındığın o lanet tavrın birazını alıp ~~sa~~atmalısın."

Milo'nun sözleri bana öyle bir güçle çarptı ki elini kapı koluna koyup Cody'ye baktı.

Boşalıyor, horozunun tepesinden beyaz meni fişkırıyor-

Lanet olası çirkin siki. Çıkardığı sesler beni o kadar iğrendiriyor ki öğürür gibi bir ses çıkarıyorum.

Tiksintimi görünce arkamı dönüyorum ve çıkarken kapıyı çarpıyorum. Gürültülü patlama, kararımın kesinliği ile yankılanıyor.

Siktir et onu.

Onun için çalışıyorum ve sırf ona borçlu olduğum için dediklerini yapıyorum.

Daha fazlası değil.

Daha azı değil.

Kız kardeşimin yardıma ihtiyacı vardı.

Çok borca girdi ve annemizin evinin satışından kalan bir miktar param olduğunu düşünerek benden para istedi. Ama benden istediğinde kafam iyiydi. Cody'yi tanımıyordu ve ben bütün parayı boşa harcadım. Ama Cody -zayıf, iğrenç, çıkarıcı Cody- o sırada yanımdaydı ve ona para teklif etti. Sözleri karşısında şok olmuştum ve ona param olmadığını söyleyemedim. İlk başta Cody'nin olabileceğini düşündüm; bunun başka bir tuzak olduğunu çok az biliyordum.

Paramız yoktu.

Ve şimdi, ona olan borcumu ödemek için çalışıyorum.

Azar azar.

Hasarlı ruhumdan parça parça.

Onun hataları için hayallerimi ve mutluluğumu feda ederek benden geriye kalanları parçalıyorum.

Kız kardeşimin, Milo'nun başkanı olduğu kulüp olan Savage Villain's MC'ye borcumuz olduğundan haberi yok. Kendisi kolluk kuvvetlerinde çalışıyor ve paranın nereden geldiğini öğrenirse bu sadece onu değil bizi de etkiler. Bir daha asla yanıma yaklaşmak istemeyeceğinden eminim ve bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Elimde kalan tek şey o, Cody'nin ilişkimi mahvetmediği tek insan.

Cody başka kadınlar için de pezevenklik yapıyor ama benim için yaptığı gibi değil. Diğer kadınları erkeklere kitap okumuyor, onları beceriyor. Ve bana da aynısını yaptırmaya çalışsa da, onu çok üzecek şekilde reddettim.

Sokakta yürürken çantamı yanımda tutuyorum ve içinde ne kadar param olduğunu merak ediyorum. *Kahretsin, bir somun ekmek bile alabilecek miyim?*

Hayatımın nasıl hâlâ böyle olduğunu merak ederek başımı sallıyorum.

Neden kalıyorum? Sanırım hayatımın bu haline alıştığım için ve daha da önemlisi değişimden korktuğum için. Onu terk edersem ya da o beni terk ederse bir daha kimsem olmayacağından korkuyorum. Hiçbir zaman güvenebileceğim bir kız kardeşim olmadı. Büyürken

Sadece annem ve ben. Kız kardeşim benden on yaş büyük ve babası tarafından büyütüldü.

"Lissie." Kasabanın merkezine ulaştığımda adımları duydum.

Hayatım boyunca bu küçük kasabada yaşadım. Tuhaf ve herkesin adını bildiği türden bir yer. Ana Cadde'deki ağaçlar yaşlıdır ve budaklı dalları geçmiş yılların hikâyelerini anlatır. Hepsinin üzerinde peri ışıkları var, solmuş tabelaları ve arkalarındaki çiçek kutularıyla tuğla binalara sıcak, büyülü bir parıltı yayıyorlar. Binaların çoğu tarihi ve bazılarının yıkılması gerekmesine rağmen yıkılmalarına izin verilmiyor. Bazı kısımları güzel olsa da, karanlıktan başka bir şey olmayan alanları da var.

Başımı kaldırdığımda okuldan arkadaşım olan Vogue'un yuvarlak karnını tuttuğunu görüyorum. Evlendikten kısa bir süre sonra Cody için çalışmış ama kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuştu. Sadece şikayet ettiği için hatırlıyorum.

"Seni görmek güzel. İyi görünüyorsun." Sözleri küçümseyici ve kabalık ses tonuna kazınmış. Cildimdeki dövmelemlerden ve neredeyse hiç makyaj yapmamamdan nefret ettiğini biliyorum. Yaptığı makyaj ve tasarım kıyafetleriyle benden daha iyi olduğunu düşündüğünü bilmeme rağmen yine de ona gülümsüyorum. O okuldaki havalı kızlardan biriydi, ben kesinlikle değildim.

Şimdi bir avukatla evli ve belli ki onun bebeğini taşıyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Yanından geçmek için adım atıyorum ama önüme geçip yolumu kapatıyor.

"Şu anda nerede yaşıyorsun?" diye sorduğunda çantamın dibinde kaç tane bozuk para olduğunu saymaya çalışıyorum.

"Kocamla," diyorum, kafam karışıyor, çünkü Cody'nin kim olduğunu çok iyi biliyor. Evlendikten hemen sonra onunla yatmaya çalıştı.

"Cody mi?" diye soruyor, kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

Motorların gürültüsü ikimizin de dönmesine neden oluyor. Yaklaşan ondan fazla Harley-Davidson motosikletten oluşan gruba bakıyorum. Kasaba halkı onlara alışkın ama ben yine de bakıyorum. Bunca yıldan sonra bile hala *onu* izliyorum. Her zaman en önde, her zaman siyah derisiyle. Yaklaşıyor ve kaskının arkasından beni de gördüğünü biliyorum.

"Lissie." Vogue bana gülümsüyor, ama o gülümsemenin ardında başka bir şeyin titreşimi var.

Dikkatimi başka yöne çektim ama ayrılmak için belirgin bir ihtiyaç hissediyorum. Hem de hemen. "Gitmeliyim," diyorum, bu kez onun yanından geçip doğrudan yerel markete gidiyorum.

Markete girip kasiyerin önünden geçtikten sonra dondurulmuş gıda reyonunu geçip doğrudan ekmek standına yöneliyorum. En ucuz somunu bulup alıyorum ve hemen cüzdanımı açıp en altta gördüğüm bozuk paraları çıkarıyorum. Onları sayıyorum, eksikim var ama zar zor. Dizlerimin üzerine çökerek çantamı ters çeviriyorum. Bir kitap düşüyor ve boş ve çok üzgün çantam da onunla birlikte düşüyor.

Kahretsin.

Ellerimi kirli zemine bastırıyorum ve kendimi toparlamak için derin bir nefes alıyorum. Çantamı yerine koyuyorum, ama kitaba uzandığımda benden önce başka biri onu kapıyor. İlk dikkatimi çeken siyah botlar, ardından da çok iyi tanıdığım siyah bir kot pantolon. Yanımdaki ekmeği alıyor ve kasaya doğru yürüyor. Hâlâ yerde diz çökmüş vaziyette, parasını ödemededen önce birkaç şey daha eklemesini ve kasiyerin hepsini bir poşete koymasını izliyorum. Titrek bacaklarımın üzerinde durmayı başararak ona doğru yürüyorum ve elimi uzatıyorum.

"Bunu senin için aldığımı mı sanıyorsun?" diye soruyor çantayı tutarken. Alay ediyor ve sesinden küçümseme damlıyor.

Milo Savage kaba ve zalim.

Ama o çikolata gözlerin ardında başka bir şey var.

"Kitabımı geri istiyorum."

Diğer elindeki kitaba bakıyor, sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor. "Hayır."

Döndü ve dışarı çıktı.

Nefesim kesildi ve
peşinden koştum.

Ekibi, eğer onlara böyle deniyorsa, hepsi onu bekliyor. Omzuna dokunduğumda hepsinin gözlerini üzerimde hissediyorum. Yüzünü bana dönüyor ve o karanlık, eziyet dolu gözleri bana dik dik bakarken benimkilere kilitleniyor. "Ne?" diye keskin bir kızgınlık ve ardından gözlerinin kısılmasıyla gürlüyor.

Elimi uzatıyorum ve adamlarından birkaçı ıslık çalmaya başlıyor. Milo'nun bakışları tekrar elime gelmeden önce elime kayıyor. Yüzüme gelene kadar eğiliyor, sonra konuşuyor,

"Hayır."

Nefesimi tutarak kitaba doğru hamle yapıyorum ama kolunu arkasına atarak kitabı ulaşamayacağım bir yere koyuyor ama yüzü hâlâ tehlikeli bir şekilde benimkine yakın.

"Cody'nin karısını beceriyoruz, değil mi?" Adamlarından biri güler.

"Cody ile mi evli?" Bir başkasının söylediğini duyuyorum ve yüzüm utançla kızarıyor. Erkeklerin bazılarını tanıyor olsam da hepsini tanımıyorum. Annem öldükten ve Cody ile evlendikten sonra yıllarca evimizde kaldım, kafayı buldum, içtim ve en iyi hayatımı yaşamadım.

En az iki yıldır temizim.

Bu olaydan sonra kocama bir kez dokundum ve kısa sürede onun bana dokunma düşüncesinden bile nefret ettiğimi fark ettim. Fiziksel olarak iğrenmiştim.

Neyse ki beni hiç bu şekilde zorlamadı ama bana zorla uyuşturucu verdi. Peki ya manipülasyon? Evet, o konuda da iyidir.

"Sinirlen, Elizabeth," diyor Milo. "Sinirlen amına koyayım." Dönüyor ve bacağını bisikletinin üzerine atıyor.

Yıllardır öfkeliyim. İçinde
bulduğum durum için kızgınlım.

Kızgınlım, ne zaman gidebileceğimi merak ediyorum.

Kızgın, karar vermek ne zaman I gerekir
ayrılmak benim beleşçi koca.

Bölüm 4

Milo

“If she only knew the power she held.”

My küçük mürekkepli şeytan.

Onu gördüğümde aklıma bu geliyor.

Neden o pislik için kendini sakladığını ve o etraftayken kendini küçülttüğünü asla bilemeyeceğim.

"Onu geri ver, Milo. *Şimdi*." Bisikletimin üzerinde oturduğum yere yaklaşıyor.

Kitabını saklamak için yeleğimin altına, göğsüme yakın bir yere koydum. "Bin," dedim ona, bisikletin arkasına dokunarak.

"Ne-ne?" diye kekeliyor.

"*Siktir git*." Kendimi tekrarlamaktan nefret ediyorum. Başını sallıyor ve uzaklaşıyor.

"İki seçeneğiniz var. Ya evine, kocanın yanına dönersin..." dediğimde dudağı seğirdi, "... ya da binip bizimle gelersin."

Adamlar motosikletlerini çalıştırdıkça havayı gürültülü bir devir sesi kaplıyor.

Ona bakıyorum, karar vermesini bekliyorum.

Elizabeth Petal.

Muhtemelen hayatımda görebileceğim en çarpıcı kadın, ancak ne kadar güzel olduğuna dair hiçbir fikri yok. Bu

Önümde meydan okurcasına duran kadının uzun siyah saçları neredeyse kışına kadar uzanıyor ve kalp şeklindeki yüzünün etrafına dökülüyor. Ve o uzun kirpikleri benimle her konuştuğunda dalgalanıyor. Kollarında rastgele dağılmış dövmeleler var. Ve benim gibi o da her zaman siyah giyer. Bu gece siyah tayt giyiyor ve aynı renkte, göbeğini açıkta bırakan, karnında kaburgalarına doğru ilerleyen mürekkebi ortaya çıkaran bir bluz giyiyor.

Dudaklarından bahsetmiyorum bile. Ya da o fırtınalı yeşil gözlerinden.

Şu anda olduğu gibi sinirlendiğinde, gri bir renk alırlar. "Yapamam," diye fısıldıyor.

Ona biraz daha yaklaştım. "Kocanın umurunda olmaz. Zaman ayırdığın için sana ödeme yapacağım."

"Sadece sana kitap okumam için para ödüyorsun. Neden değiştiriyorsun?" "Lanet olsun, Elizabeth." Başımı sallıyorum, bisikleti tekmeliyorum standından çıkarın ve çalıştırın.

"Kitabım," diyor, motosikletin motor sesinden ancak duyabileceğim kadar yüksek bir sesle.

"Kitabını sikeyim. O artık benim," diyorum ona. Sonra yiyecek poşetini ayaklarının dibine bırakıp yola çıkıyorum. Bisikletim savruluyor ve ben uzaklaşmadan önce lastiklerim gıcırıyor.

Ve onu orada bırakıyorum, arkamdan bakıyor.

Bölüm 5

Lissie

“Tell me your dark and dirty secrets, and maybe I’ll share mine.”

“Boşanmak istiyorum,” dedim o gece Cody'ye, elimde market poşetiyle eve girerken. Boşanmak istediğimden emin değildim.

İlk başta çantayı alacaktım ama mecburdum çünkü çok acıkmıştım. Cody başını kaldırdı ve bana baktı. Sikiinin pantolonuna geri girmesi benim için tek ödüldü.

“Hayır.” Lanet bilgisayar ekranına tekrar odaklanmadan önce sadece tek bir kelime. Daha önce olduğu gibi hoparlörlerden gelen porno seslerini duyuyorum, ancak bu sefer sesi bir kademe açıyor.

Cody uzun zamandır benim kocam ve bu yılların yarısında onu sevdiğimi düşünmüş olabilirim.

Şimdi, gerçekten hiç yapmadığımı biliyorum.

İlişkimiz, tek kuruş almadığım bir dizi ticari işlem den başka bir şey değil ve kendi lanet yemeğimi almak için mücadele ediyorum.

“Kız kardeşin aradı, buraya geliyor. Mutfağı temizle,” diye bağıyor. Masadaki koltuğundan başını kaldırıp bana bakınca irkiliyorum.

Cody elimdeki çantaya bakmıyor bile, neden aldığımı ya da bunu nasıl karşıladığımı sormuyor bile - sadece umursamıyor.

Mutfağa gidip Milo'nun bana bıraktığı poşetin içindekileri çıkardım ve ekmeği tezgâhın üzerine koydum. Sonra da belli ki onun da aldığı fıstık ezmesini çıkarıyorum. Gülümseyerek poşeti atmak üzereyken, poşetin dibinde duran bir parça şekeri fark ediyorum. Kulüp binasına ona kitap okumak için gittiğimde defalarca yediğim şekerle aynı marka.

Tek parça beyaz çikolataya sırtarak pantolonumun cebine koyuyorum ve ekmek kızartmak için tost makinesine doğru ilerliyorum. Karnım gurulduyor ve yemek yeme ihtiyacım bastırıyor. Cody ayağa kalkıp bilgisayarını kapatıyor ve bana doğru dönüyor. Yüzündeki ifade saf bir küçümseme, gözleri soğuk ve affetmez bir şekilde bana bakıyor.

"Pizza sipariş ettim," diyor beni izlerken. "Boşanmıyoruz," diye ekliyor.

"Neden olmasın?" diye soruyorum. "Birbirimizi sevmiyoruz bile," diye hatırlatıyorum ona.

"Aşk kimin umurunda? Bana borçlusun, Lissie. Sen Gidiyorum."

"Sana hiçbir şey borçlu değilim. Onun var," diye çıkışıyorum.

Kendisine en yakın olan şeye uzanıyor ve onu odanın diğer ucuna fırlatıyor. Tabak duvara çarpıyor ve irkiliyorum, bakışlarımı ondan kaçırıyorum.

"Parayı nereden bulduğumuzu kız kardeşine söylememi ister misin?"

"Hayır." Ona ters ters bakıyorum, gözlerim öfke ve meydan okumayla yanıyor.

Sırıttırıyor, gücünün tadını çıkarırken yumruklarım iki yanımda kenetleniyor, her kasım onun kendini beğenmişliğine tepki olarak geriliyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şimdi uslu bir kadın gibi davran, lanet bir çocuk gibi değil," diyor.

O koridorun sonundaki odasına doğru yürürken ben orada öylece öfkeli bir şekilde duruyorum. İki yatak odalı mütevazı bir evde yaşıyoruz; lüks değil ama ikimize de yetiyor. Çok fazla paramız olmadığını söylüyor.

Ama bana ihtiyaçı olduğuunda Milo'nun yanında olabilmem için bir işe girmeme izin vermiyor.

Milo'ya bir yıldır kitap okuyorum. Sıradan kurgu kitaplarla başladık ve bu altı ay kadar sürdü, sonra fantastik kitaplara geçtik. Ancak son zamanlarda romantizm ağırlıklı kitaplara geçtik.

Sevdiğim kadar nefret de ediyorum.

Milo'nun yanından ayrıldığımda genellikle kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Orada sessizce oturup beni dinlemesi, çoğunlukla yumuşak ve dikkatli tavrı, beni gerçekten dinlediğini hissettiriyor. Çoğu zaman gözleri kapalı oluyor ama son zamanlarda gözleri açık ve beni izliyor.

Bu korkutucu.

Göz korkutucu biri.

Milo'yu okuldan tanıyorum. Benden büyüktü ve birlikte hiç dersimiz olmadı ama asla kaçırılacak biri değildi. Adam o zamanlar popülerdi, ya şimdi? Aslında bu kasabanın sahibi. Kimsenin ona karşı gelecek kadar aptal olacağını sanmıyorum.

Ama kocam oldukça aptaldır.

Kapı çalınıyor ve ben bunun pizza olmasını bekliyorum ama kapıyı açtığımda kız kardeşim polis üniformasıyla karşımda duruyor ve bana gülümsüyor.

Hayatını nasıl değiştirdiğini, uyuşturucuya bağımlı olmaktan nasıl şimdi zinde ve temiz olduğunu görmek benim için inanılmaz. Bu bana yakında bir gün bu berbat yerden ayrılacağım ve asla arkama bakmayacağım konusunda umut veriyor.

"Tanrım, çok iyi görünüyorsun," diyor bana doğru uzanarak. Savannah annemize çok benziyor. Onun gözleri anneminki gibi yumuşak, benimkiler ise keskin. Onun kalçaları mükemmel bir orantıya sahipken benimkiler neredeyse hiç şekil almıyor. Beni kollarıyla sarmasına izin veriyorum ve ben de ona sarılıyorum.

Lanet olsun, biriyle fiziksel temas kurmayalı çok uzun zaman oldu. Cody bırakın sarılmayı, b a n a dokunmuyor bile. I

Neredeyse hiç arkadaşım yok ve Cody'den başka konuştuğum tek kişi Milo ve o da genellikle orada oturup benden kelimeler istiyor.

Her nasılsa, bu adam konuşmamı talep ediyor ve konuştuğunda sesim gerçekten dinlenmeye değermiş gibi geliyor.

Ayrıldık ve o içeri girerken kapıyı arkasından kapattım.

"Kusura bakmayın, işten geldim," diyor Savannah. Birkaç kasaba öteye taşındı ve ziyareti iki saatten fazla sürüyor, bu yüzden sık sık gelmiyor. Ama Cody yıllar önce ona yardım ettiği için kendini buna mecbur hissettiğini biliyorum.

"Nasılsın?" diye soruyor, etrafta Cody'yi ararken. "Mutlu musun?" Son kelimedede sesi biraz daha kısılıyor.

"İşte buradasın, tam zamanında. Pizza neredeyse geldi," diyor Cody koridorda belirirken.

Kapı bir kez daha çalınıyor ve Cody yanımdan geçip nakit para çıkarıyor ve pizzaları almadan önce teslimatçıya uzatıyor. "Çıkmam gerekiyor. İşlerim var," diyor ve pizzaları masaya bırakıyor. Yanıma geliyor ve eğilerek ağzını tehlikeli bir şekilde ağzıma yaklaştırıyor. "Uslu dur," diye fısıldıyor.

Savannah olan bitenin yarısını bile bilmiyor. Aslında, bir şey bildiğinden bile emin değilim.

Cody'nin dudakları onun yerine yanağıma dokunuyor ve başını sallayıp gitmeden önce Savannah'ya el sallayarak geri çekiliyor.

"Kardeş zamanı," diyor Savannah. "Bu..." diye etrafına bakıyor, "... alışılmadık." Yemek kokusu mideme vuruyor ve midem yüksek sesle homurdanıyor. Savannah gülüyor ve doğruca pizzaya yöneliyor. "Yemek için beni beklemene gerek yoktu."

Ben yapmadım ama onun bunu bilmesine gerek yok. Karşısına oturup bir dilim aldım ve onun kendi dilimini almasını beklemeden bir ısırık aldım.

"Merak ediyorum da, buralarda giyebileceğim yedek bir kıyafetiniz var mı?" Kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

Üniformasını başıyla işaret ediyor. "Seni dışarı çıkarmak istiyorum ve Cody sana hayır demek için burada değil."

"Yorgunum," diyorum bir ağız dolusu pizza yerken.
"Dışarı çıkmak istemiyorum."

Bu bir yalan.

Kaçmak
istiyorum.

Uzaklara, çok
uzaklara.

Dayanılmaz hayatımın işkencesinden uzakta.

Ama ben olduğum yerde kalıyorum.

Çünkü götveren kocam onun hakkında bilgi sahibi. Hayatını mahvedebilecek bilgiler. Tam da her şeyi yoluna koymuşken.

Savannah'nın uyuşturucu kullandığına dair videoları var. Hatta borçlarını ödemek için para alırken bile kaydetmiş.

Geriye kalan tek ailem o. Bu
yüzden kalmak zorundayım.

Onu korumak zorundayım.

Cody her zaman bir pislik değildi, ama beni kendisine bağlamak için kendi yöntemleri var. Ve o bunu biliyor.

Ya Savannah öğrenirse?

Ya içeri girdiğimde onu da annemizi bulduğum gibi bulsaydım?

Kalbimin bunu tekrar kaldırabileceğinden emin değilim.

İlk seferinde o kadar kaybolmuştum ki, ikincisinde enkaza döneceğimi biliyordum. Ve Cody'nin tam bir kölesi, bundan eminim. Şimdiye kadar olduğumdan daha fazla. *Bu mümkün mü?*

"Lissie." Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. Zoraki bir gülümseme. Eminim biliyordur. "Neden kalıyorsun?"

Kelimeler dilimin ucunda, ona söyleyemediğim kelimeler. "Özür dilerim, ne?" Onun yerine kekeliyorum. Bana ilişkim hakkında hiç soru sormadı. Bir kere bile. Burada mutlu olmadığımı bildiğini biliyorum ama yine de bana bunu da hiç sormadı.

"Cody ve sen. Neden kalıyorsun?"

Ağzımı siliyorum ve pizzamın kalan dilimini yere bırakıyorum.

"Ben evliyim," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, ama mutlu değilsin. O yüzden tekrar soruyorum... Neden kalıyorsun?"

"Mutlu olmadığımı nereden biliyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak meydan okuyorum.

"Söylentilere göre Milo'nun kendisine eşlik etmesi için para ödediği biri varmış. Bu kişinin sen olup olmadığını sordular."

Şok içinde ağzım açık kalıyor ama hemen toparlanıyorum. "Bu senin yetki alanında bile değil," diye cevap veriyorum, yüzüm kızarıyor.

"Evet, ama Savage Villain'ın MC'si eyalet çapında biliniyor." Dudağımı ısırdım ve arkama yaslandım.

"Neden Milo Savage'ın evindesin, Lissie? Onun kim olduğunu ve ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun."

"Ben hâlâ bu kasabada yaşıyorum Savannah. Ve o bazıları için korkutucu olabilir ama benim için değil," diyorum başımı sallayarak. Bu sadece yarı gerçek. Milo beni korkutuyor ama onun düşündüğü şekilde değil.

Gözlerini kırıştırdı. "Muhtemelen ilk hatan bu, o adamın tehlikeli olmadığını düşünmek."

Bir dilim pizza alıp sallıyor ve "Uzak dur lütfen. Cody'ye sana göz kulak olmasını söyle, yoksa ben söylerim."

Bu sefer dudağımı ısırdığımda kanıyor.

Ckapt'ca W

Milo

"I'll watch you take your last breath and smile."

"P rez." I bak yukarı at benim Beklenti,
Aiden, olarak Bana yaklaşıyor.

Parti başladı ve kadınlar her yerde. Haftada bir kez, erkekleri serbest bırakıyorum ve kutlama yapıyoruz çünkü erkeklerinizin saygısını kazanmadan lanet bir imparatorluğu yönetemezsiniz.

Babam bu MC'nin başkanıydı ve öldüğünde onun yerini ben aldım. Pisliğin teki olsa bile her şeyi ondan öğrendim. Kardeşim yok ama bu adamlar benim ailem. Benim için ölürler. Ve bunun bir aileden daha iyi olmadığını söyleyemezsin.

Kulübün yerleşkesi, merkezinde iki katlı büyük bir kulüp binası bulunan birkaç küçük binadan oluşmaktadır. Kulüp binasında bir bar ve erkekler için bir bilardo masası bulunuyor. Çok temiz bir yer değil ama kimsenin umurunda değil gibi görünüyor. Barmenimiz Letti, burada olduğu zamanlarda burayı düzenli tutmaya yardımcı oluyor.

Çoğu zaman, kulüp fahişeleri temizlik yapıyor - ertesi gün erkeklerin odalarından birinden sürünerek çıktıktan sonra kim yeterince ayıksa. Bazıları için olduğu gibi burası benim tam zamanlı ikametgahım değil, ama burada çok kalıyorum. Burası *aynı* zamanda

bana kitap okumaya geliyor. Odam arka tarafta, ana garajın arkasındaki bir binada.

"O burada," diye anons ediyor Aiden. *Tabii ki burada. Lanet olası sümüklü bok parçası.* "İçeri mi alalım yoksa kovalım mı?" diye soruyor.

Aiden'a el sallıyorum, o da başını sallayarak dönüyor ve o boktan şeyin bulunduğu yere doğru ilerliyor. Elimde bir içkiyle, adamlarım bu gece hangi kadının tadına bakıyorlarsa onunla konuşurken Cody'nin içeri girmesini bekliyorum.

Keşke şu anda burada boğazını kesebilsem, önümde yalvarmasını ve kan kaybından ölmesini izlesem ve ona yardım etmek için parmağımı bile kıpırdatmasam.

Ondan nefret ediyorum.

Ona sahip olduğu için değil.

Ama genel olarak kim olduğu için.

O pislikte ne bulduğunu asla bilemeyeceğim.

Aiden'ın içeri girişini izliyorum, Cody de hemen arkasında. Cody'nin gözleri geniş, açık odayı tarıyor. Bilardo masasının yanına oturuyorum, ellerim barın üzerinde, başım onu görebileceğim şekilde eğik. O pespaye bakışları üzerime düştüğünde, selamlamak için başını sallıyor ama ben karşılık vermiyorum. Neden *vereyim* ki? *Pislik*.

Başkan yardımcım Morris'e doğru yürüdü ve eğildi. Aynı okula gittiğim ve benimle aynı yaşta olan Morris, babamın MC'sine benimle aynı zamanda katıldı. Hiç ayrılmadık ve beni en iyi tanıyan biri varsa o da Morris'tir.

Cody konuşurken Morris'in bakışları bana kayıyor ve ona başımı sallıyorum. Geri çekilip Cody'ye bir şeyler söylüyor ve kaşları daha da çatılıyor. Sonra o bok parçası bana dönüyor. Bir ayağını diğerinin önüne atıp bana doğru yürümeden önce derin bir nefes alıp adem elması sallanırken bardaki yerimden onu izliyorum. Ayağa kalkmaya zahmet etmiyorum. Anlamı yok çünkü göz hizasındayız, ben taburede otururken bile.

"Uyuşturucuya ihtiyacım var," diyor, gün gibi açık.

"Sevkiyatını çoktan tedarik ettik, Cody." Morris'in kız kardeşi Letti bana içki hazırlamaya başladığında ahşap bara dokunuyorum.

"Hadi dostum, lütfen," diye yalvarır. "Şimdi Lissie'yi göndereceğim. Bunun yardımı olur mu?" Sözleri karşısında yüzümü buruşturuyorum ve kendime onu öldürmemem gerektiğini hatırlatıyorum. İşe yarar biri olsa da, tam bir aptal. Cody en büyük uyuşturucu satıcımız, bunu Lissie'nin bildiğinden bile emin değilim. Geçen hafta bir sevkiyat aldı ve şimdiden daha fazlasını istiyor. Son teslimat için ödeme almadım, o yüzden çok az şansım v a r .

"Ödeme şekli olarak karını almamı mı bekliyorsun?" Başımı sallayarak soruyorum.

"Daha önce yaptın."

Letti içkimi bana doğru kaydırıyor ve ben ağır bardağa bakıp onunla kafasını ezmeyi düşünüyorum. "Önce ödeme yap, sonra ürünü konuşuruz," diyorum ona.

"Bende değil. Kızlar geç kaldı. Ama daha çok müşterim var," diye ısrar ediyor çenesini kaşımadan önce. Bana sattığından daha fazla ürün kullanıyormuş gibi görünüyor. Morris ona doğru yürürken çenemi sıkıyorum.

"*Hemen* gitmen gerekiyor! Ödeme yapmadan da geri gelme," diyor Morris, Cody'nin omzuna vurarak.

"Lütfen. Hemen gelebilir," diye aktarır.

"*Şimdi*," diye homurdanır Morris.

"Lanet olsun! Kaltağı ödeme olarak al." Cody bağıırıyor.

Hâlâ en sevdiğim viskiyle dolu olan bardağı kaldırmam ve doğrudan burnuna çarpmam için gereken tek şey bu. İçinden bir çığlık yükselirken etrafımızdaki her şey sessizleşiyor ve elleri yüzünü daha da fazla zarar vermemden korumak için havaya kalkıyor. Kan çanağına dönmüş gözleri bana dik dik bakıyor ve ben öfkeyi ama daha çok korkuyu görüyorum.

"Ödemeyi yapana kadar geri gelme. Yoksa bir dahaki sefere hem bacaklarını hem de burnunu kırarım." Tekrar oturdum ve bara vurdum. Letti bana bir içki daha doldururken Aiden, sümüklü piç Cody'yi kulüp evimden dışarı çıkarıyor.

Bölüm 7

Lissie

“Sometimes love is just a lie.”

"G yataktan kalk."

Hırıltılı ses tonu beni uykumdan uyandırıyor. Benim Bu sözleri tekrarladığında ellerim battaniyeyi sıkıca kavıyor, ama bu sefer daha zehirli ve yoğun bir şekilde. Oda daha soğuk geliyor ve iğrenç iğrençliği havayı doldururken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve olacaklara karşı kendimi hazırlıyorum.

Cody daha önce bana vurmadı ama beni itti. Üzerimde en çok işe yarayan şey, ki o da bunu biliyor, beni aşağılaması. Bana sahip olduğum tek kişinin kendisi olduğunu ve kız kardeşimin henüz kendini öldürmemiş olmasına şaşırdığını söylediğinde.

Bu sözleri söylediğinde.

Kalmamı sağlayan şeylerden biri de bu.

Ben olsam kimi alırdım?

Kimsem olmadan yaşayabilir miyim?

Ama bir de onu terk edersem iyi olacağımı bilen küçük bir parçam var. Kız kardeşim ilk başta benden nefret edebilir ve hayatı parçalanabilir ama hayatta kalır.

"*Şimdi*, Lissie. Kalk ayağa," diye bir kez daha bağırıyor. Battaniye elimden kurtuluyor ve yere atılıyor. Duyuyorum

Yatak odamın ışığını açmaya giderken ağır ayak sesleri. Yatakta doğrulup ona bakarken soğuk çıplak bacaklarıma sızıyor. Yüzünün her yerinde kurumuş kan var ve burnu garip bir açıyla bükülmüş. Bir elinde bir şişe votka sallanıyor ve bundan sonra olacakların benim için iyi olmayacağını biliyorum.

"Ne oldu?"

"Lanet olasıca *sen* oldun. *Hemen* yataktan çık." "Hayır," diye fısıldadım.

Sonra oturma odasından kıkırdamalar duyuyorum ve onları eve getirdiğini anlıyorum - kadınları. Onu son gördüğümünden bu yana iki gün, kız kardeşim buraya geleli de bir hafta olmuştu. Aramız her zamanki gibi sessizdi ve dürüst olmak gerekirse onu arayıp nerede olduğunu sorma zahmetine bile girmedim. Sessizliği seviyorum. Ve şimdi odama gelip kalkmamı istiyor.

Dişlerinin arasından hava emiyor ve tıslama sesi çıkarıyor. "*Şimdi*, Lissie. Getir. . Siktir. Çık. Of. Yataktan." Sözcükler ani ve kopuk kopuk ve seslerinden bir alemde olduğunu anlıyorum.

"Yüzüne ne oldu?" Yatakta kalıyorum ve duvarımdaki saate bakıyorum.

Gece yarısı oldu. Bu gece erken yattım.

"*Sen* oldun. Seni ve bana mal olduğun her şeyi çoktan unuttum." Şişeyi kaldırıp bir yudum içmeden önce elinin tersiyle ağzını siliyor.

"Tamam, boşa beni o zaman."

"Oh, bu hoşuna giderdi, değil mi?" Sözlerinden alaycılık damlıyor, ses tonu beni küçümsüyor. Gözleri daralıyor - düşmanlık ondan yayılıyor. Ağzımın kenarını ısırarak geri çekiliyorum. "Yani, ne yapabilirsin? Sen hiç bir işte çalışmadın, Lissie. Bensiz ne bok yersin?"

Ben büyürken yazar olmak istiyordum, şimdi bunu komik buluyorum, çünkü birisine kitap okuyordum.

Para.

Dilimin ucunda ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, planladığım o kadar çok şey var ki, hiçbiri onun lanet kışını içermiyor.

"Gördün mü! *Hiçbir şey*. Seni besliyor ve giydiriyorum. Lanet olsun, vücudundaki o korkunç dövmeler için bile para veriyorum." Başını sallıyor. "Kalk yataktan. Yapacak işlerimiz var," diye tükürür.

"İş mi?"

"Evet, benimle kulüp binasına geliyorsun." "Bu gece benim gecem değil," diye hatırlatıyorum ona.

"Artık öyle." Hışımınla dışarı çıktı ve kızlarından biri yatak odasının kapısında durdu. İçeri bakıp odaya göz gezdiriyor, sonra kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve dönüp gidiyor. *Kevaşe*.

Kalkıp kapıyı kapattım ve kot pantolonumu giydim, ve bir kazak giydim, altına bir şey giyme zahmetine girmedim. Saçlarımı tepede topuz yaparak dışarı çıktığımda iki kızının onun üzerinde asılı olduğunu görüyorum.

Bütün başlar bana dönüyor ve ben sessizce durup onlara bakıyorum. İstedikleri kadar siksinler onu. İnanın bana, *o adama* olan ilgimi uzun zaman önce kaybettim. Alabilirler.

Onları üzerinden itti ve bana doğru yürüdü. O da Kazağıma uzanıyor ve çekiştiriyor, belli ki giydiklerimden etkilenmemiş. Ben rahatım. Bugünlerde tek amacım bu. Kimse için şık giyinmek için bir nedenim yok.

"Üstünü değiştir," diye emrediyor, kırmızıya çalan mavi gözleri bana kilitleniyor.

"Hayır."

Başını yana eğiyor. "Belki de seni daha iyi eğitmeye başlamalıyım. Oraya buraya biraz şaplak atmak sana bir şeyler öğretir."

Cevap vermiyorum.

Eğer bana elini sürerse, giderim. Bundan hiç şüphem yok.
Gitmeme için neden bu gerekli olsun ki? İşler zaten yeterince kötü.

Neden gitmedim ki? Çünkü bu şekilde hayatta kalabilirim. Kendimi feda ederek kız kardeşimin aklını başında tutabilir ve eskiden olduğu yere dönmesine izin vermeyebilirim. Yaptığım her şeyi kız kardeşimi düşünerek yapıyorum.

"Sende ne bulduğunu beni aşar," diye alay ediyor, sonra elini kazağımdan çekip kapıya yöneliyor. Birlikte geldiği üç kadın da peşinden dışarı çıkıyor. Kapı açık kalıyor ve onları arabada bulmak için takip ediyorum. Cody her zaman içki içer ve araba kullanır ve bundan ne kadar nefret etsem de, ona yapmamasını söylediğimde beni hiç dinlemiyor. Bir gün kendini öldürtecek ve umarım bunu yaptığında yanında masum insanları da götürmez.

Arka koltuğa tırmanıyorum ve kadınlar müzikle oynarken pencereden dışarı bakıyorum. Sevdikleri bir şarkıya geldiklerinde şarkı söylemeye başlıyorlar ve yanımdaki kadın benim de eşlik etmem için omuzlarıma vuruyor. Yanında getirdiği her kadına yaptığım gibi onu da görmezden geliyorum ve camdan dışarı, ötesindeki hiçliğe bakmaya devam ediyorum.

Karısı olduğumu düşünürsek, neden ön koltuğa oturmadığımı merak edebilirsiniz. Ama ben onun sadece ismen karısıyım, başka bir şey değil. Ama o kısımdan bile nefret ediyorum.

Araba yavaşlıyor ve ben yerleşkeyi tanıyorum. Şu anda ışıktandırılmış durumda ve her yerde bisikletler ve insanlar var, genelde burada olduğum zamanların aksine.

Cody park ettiğinde kadınlar arabadan dökülüyor. Pislik herif alkolünden bir yudum daha alıyor ve sonra o da iniyor. Anahtarları alıp arabayı sürmeyi düşünüyorum - bunu yaparsam fark edeceğinden bile emin değilim. Cody kollarını iki kadına dolamış, sanki beni çoktan unutmuş gibi ateşin etrafında oturan adamlara yaklaşıyor.

Arabadan inip eski spor ayakkabılarımın altındaki ölü çimlere bakıyorum ve iç çekiyorum.

Yatakta olmayı tercih ederim.

Neden burada olduğumu bile bilmiyorum.

Kulüp binasının önündeki alanı tararken, kimsenin beni fark etmediğini görüyorum.

Buradaki erkeklerden birkaçını okuldan ve çocukluğumdan tanıyorum, ama gerçekten kişisel bir düzeyde değil. Eskiden buraya gelirken utangaç ve gergindim, ancak şimdi içeri girdiğimde her zaman yanlarından geçtiğim için erkeklerin çoğunu tanıyorum. Bazıları benimle konuşmasa da, çoğunlukla hepsi saygılı görünüyor.

Kulüp binasına girip derme çatma bara oturuyorum, ardından Letti'yi ve onunla birlikte bara bakan kulüp üyelerini atlayarak bir soda almak için uzanıyorum. Letti benimle yaşıt, ama çocukluğumuzda onunla pek konuşmamıştım.

Ona yardım edenlere adaylar deniyor ve temelde diğer üyeler ne derse onu yapıyorlar. Hepsi burada olmaktan mutlu görünüyor. İçlerinden biri, Mason, buralarda bir erkek özel okuluna bile gitmiş. Sanırım benden iki yaş büyük. Neden katıldığından emin değilim ama ailesinin borcu olduğu ve bu yüzden öldürüldüğüne dair hikayeler duydum. Ama hepsi hikaye. Hakkımda ne kadar çok söylenti olduğunu düşününce söylentilere kulak asmamayı öğrendim.

"Bu gece içmiyor musun?" Mason soruyor.

"Öyle misin?" Açık bira kutusuna başımı sallayarak soruyorum. "Bir tane ister misin?"

Hayır demek üzereydim ama onun yerine omuzlarımı silktim. "Elbette."

Bana bir tane uzattı ve gülümsedi. Mason'ın güzel bir gülümsemesi var. Hâlâ paranın içinden gelmiş gibi bir havası var ama artık o hayat tarzını yaşamadığını biliyorum. Aslında, diğer birkaçı gibi burada yaşadığından eminim. Kutunun kapağına dokunuyorum ve bara bakıyorum. Kalın, vernikli ahşap, neredeyse yüzümü görebileceğim bir parlaklıkta cilalanmış.

Bu. Mason bana bilmiş bir bakış atıyor ve kutuya doğru başını sallıyor. Açıyorum ve ona gülümsüyorum.

Kutuyu dudaklarıma götürdüğüm anda elimden kaptılar. Başım dönüyor ve Milo'yu yanında bir kadınla dikilirken buluyorum.

"Onu geri ver," diyorum ve o bana bakıyor. "Geri ver, Milo."

Mason'a döner. "Ona bir tane daha verme, anladın mı?"

Mason tereddüt etmeden "Evet," diye yanıtlar.

"İçmeye iznim var, seni pislik." Bar taburesinden atlayıp içkiye uzanıyorum, elinden kapmaya çalışıyorum ama içkiyi havada tutuyor, böylece ona ulaşamıyorum.

"Burada değilsin, değilsin."

Onu yumruklamayı düşünüyorum ama bunun adil olmayacağını fark ediyorum. Ne de olsa kızdığım o değil.

"İç." Milo bara vuruyor ve ben onu izleyip sırtırken Mason ona servis yapıyor.

"Tamam, bir oyuna ne dersin? Her yanlış cevap verdiğinde içersin. Ben de aynısını yapacağım," diye teklif ediyorum.

Milo, Mason'a yan gözle bakarken bana, "Seni parçalatmaya katılmıyorum," diye mırıldandı.

"Öylesin. Eğer burada olmam gerekiyorsa, sen ve ben ve..." Omzunun üzerinden kadına bakıyorum, "... bu her kimse, kocam kim bilir kiminle ne haltlar karıştırırken içmeye gidiyor."

Milo bana "Gitti," diye bilgi verdi.

Donup kaldım çünkü tabii ki gitti. O gelmiş geçmiş en kötü koca. Çoğu koca karısını etrafında sadece erkeklerin olduğu bir kulüp evinde bırakmaktan nefret eder.

Benimki, lanet yapraklar.

"Git buradan, Cassandra," der ve kadın ona ateş püskürür.

"Bu hiç hoş değil," diyorum ona.

"Hayatınızı alkolle boğmanızı izlemeye çalışmak da öyle," diye yanıtlıyor.

Ona en iyi göz devirmemi yapıyorum. "Beni bir kez sarhoş gördün. Bahse girerim gördüğün en iyi sarhoş benimdir. Komik, eminim," diye hatırlatıyorum ona.

Mason kıkırdıyor. Ona bakıyorum, o da hâlâ gülerek başını sallıyor.

"Milo bir-" diye başlıyor Mason.

Milo, "Kes sesini Mason," diye homurdanarak Mason'ın sözünü keser. Mason ellerini kaldırır ve bir şişe tekila koyar.

"Hadi bir sınav yapalım," diyorum gülümseyerek. "İlk ben başlayacağım. Her yanlış cevap bir atış demektir."

"Devam et." Mason iki shot bardağını yere bırakırken Milo elini bana doğru sallıyor. Başta istemediği halde onu oynamaya ikna ettiğimi bildiğim için gülümsüyorum. Her birine tekila dolduruyor ve geri çekiliyor.

"ABD'deki en küçük eyalet hangisidir?" diye sordum. Sırıttı ve "Rhode Island" diye cevap veriyor.

Doğru cevabı karşısında başımı salladım. Orada yaşamıyor olabiliriz ama her zaman ziyaret etmek istediğim bir yer.

"Samsung hangi ülkede yerleşik?" diye soruyor.

"Güney Kore," I Cevap ile a Sırt. "Ne ülkenin ulusal hayvanı horoz mudur?"

Arkasına yaslanıp kadehlere baktıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi ve "Fransa" dedi.

Mason düdükler gelen arkasında ve Bar. I bak at Kafası karışmıştı, sonra Milo'ya döndü.

"Periyodik tabloda kaç tane element var?" Milo soruyor.

"Kuralları değiştiriyorum," diye araya girdim. "Cevap ver..."

"Doğru bildiğim her cevap için bir atış yapacaksın," diyorum. "Cevap..."

"Yüz on sekiz," diyorum ve kadehi işaret ediyorum. Mason gülerek başını sallarken o kaldırıyor ve içiyor.

"İnsanlarda en nadir bulunan kan grubu nedir?" Ben soruyorum.

"Daha zor bir şey bulamadın mı?" Kaşlarını kaldırıyor ve dili dışarı fırlayıp yara izini yalıyor. Bunu çok sık yapar. "Rhnull."

Shot'ı alıp içiyorum.

Beşinci atışıma gelene kadar bunu yaptık ve sonra durdu. Bu süre zarfında birkaç kişi ona seslendi ama oyunumuz boyunca onları görmezden geldi. Suyu önüme kaydırana kadar ona değerlendirci bir bakış attım.

"Zekisin," diyorum.

"Bunu yeni mi çözüyorsun?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Ben de senin öyle olduğunu sanıyordum. Görünüşe göre yanılmışım."

Mason elinde daha fazla alkolle geri dönerken, "O lanet olası bir dahi," diye araya giriyor. "Ama sen, Lissie, en az onun kadar zekisin."

Ben yanlış yapmadım. Ben iki yanlış yaptım, o ise hiç yanlış yapmadı.

"Neden buradasın?" Milo'ya sordum. Mason ıslık çalarak uzaklaşıyor.

"Bu da ne demek oluyor?" Eğiliyor.

Birayı elime yerleştirirken görüşüm biraz bulanıklaştı. O fark etmeden taze içkiyi elime aldım. "Neden kadınlarınızla birlikte değilsiniz?"

"Kocan gibi mi?" diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor. "Evet, Cody gibi."

"Çünkü hepimize her şey tepside sunulmaz, güzel kız," diyor ayağa kalkıp uzaklaşmadan önce.

Orada oturup biramın geri kalanını içiyorum, değiş tokuşumuzu düşünüyorum ve arabaya gitmeye karar vermeden önce bir saat kadar orada kalıyorum. Uyumam gerekiyor ve eve yürümek pek akıllıca bir fikir değil.

Cebimden anahtarları almaya çalışırken, Cody'nin arabayı sürdüğünü hatırlıyorum. Telefonum cebimden kayıyor ve bu sırada yere düşüyor. Eğilerek ona uzanıyorum ve inleme sesleri duyuyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek ilerliyorum,

Arabanın diğerk tarafında iki çift ayak görüyorum. Ön tarafa doğru ilerliyorum, diğerk tarafa ulaşana kadar alçakta ve sessiz kalıyorum. Oraya vardığımda, bir adamın önünde diz çökmüş, başı aşağı yukarı sallanan bir kadın görüyorum. Milo'nun bir eli kadının saçlarını kavramış, diğerk eli ise kadın emerken kendi saçlarının arasında geziniyor.

Gözlerindeki o bakış benimkiyle buluştuğunda irkiliyorum. Alışık olduğum bakışlara benzemiyor.

İstek ve ihtiyaç birbirine karışıyor.

Ve böyle bir bakışa kapılmak tehlikelidir. Geri çekildim ve kığımın üstüne düştüm. Milo saçını çekip tekrar hareket etmesini sağlamadan önce kadın bir saniyeliğine duruyor. Aceleyle ateş çukuruna doğru uzaklaşıyorum ve çıkardığı sesin ve gözlerindeki bakışın hatırasıyla uykuya dalıyorum.

Uyandığımda, benim olmayan bir yatakta yatıyorum. -Ve başım ağrıyor. Kalktığımda Milo'yu yerde uyurken buluyorum. Ona basmamak için tökezliyorum ve dizimi yatağı çarpıyorum. "Ahh."

"Uyumaya devam et," diye mırıldanıyor.

"Neden buradayım? Ve burası neresi?" Etrafımı tarayarak soruyorum. Üzerinde uyuduğum yatak beyaz çarşafarla kaplıydı ve çok rahattı. Sanki bir bulutun üzerinde uyuyor gibiydim. Peki neden bu kadar temiz?

"Tanrım, şunu keser misin? Başım ağrıyor ve zemin çok rahatsız edici."

"Bu *senin* sorunun gibi görünüyor," diye tersliyorum, tekrar yatağı uzanıp içeri giriyorum, tenime vuran sabah soğuşunu engellemek için çarşafı yukarı çekiyorum.

Ayağı kalkmadan önce anlamadığım bir şeyler homurdanıyor, yanında bir yastık getiriyor ve yanıma tırmanıyor. Karnı yatağı çarpıyor ve yüzü yastığı gömölüyor.

"Sikeyim evet."

"Hayır," diyorum, onu itmeye çalışarak. Hareket etmesi gerekiyor, tercihen yataktan çıkması. "Aynı yatağı paylaşmak istemiyorum."

sen."

"Güzel bayan, ya uykunuza geri dönün ya da beleşçi kocanızı uyandırmaya çalışın. İkimiz de biliyoruz ki zaten gelip seni almayacak. İkimiz de araba kullanamayacak kadar çok içtik."

Ne zaman uyuyakalmışım?

Ben bayıldım güneş doğmaya başlamış mıydı?

Tanrım, hafızam kötü.

Milo, "İki saattir uyuyorsun ve vücudunda hâlâ alkol var, o yüzden tekrar uyu ve alkolden kurtul," diye mırıldanıyor. Beyaz bir gömlek giydiğini ve siyah kot pantolonunun hala üzerinde olduğunu fark ediyorum, ancak yeleği bir dolabın üzerine düzgünce atılmış.

"Yatağın kendi tarafında kal." Bir yastığa uzanıyorum ve onun odası olup olmadığını umursamadan aramıza koyuyorum. Yanına uzandığımda cevap vermiyor. Etrafımı saran zengin deri kokusu ve okyanus esintisiyle kendimden geçmem uzun sürmüyor.

* * *

Ateşim var. Beni uyandıran şeyin bu olduğuna eminim. En azından kendime böyle söylüyorum. Onu her yerde hissedebildiğim ve içinde bulunduğumuz pozisyonu görmek için gözlerimi açmaya korktuğum gerçeği kesinlikle değil.

Ben evli bir kadını ve başka bir adamla yatıyorum.

Kocamın başka bir kadınla birlikte olduğu ya da onu hor gördüğüm gerçeği göz önüne alındığında bunun bir önemi yok ama yine de!

"Çok ateşlisin." Sesi içimde yankılanıyor.

Gözlerimi açıp hareket etmeye çalışıyorum ama bir çift el kalçalarımı kavrayarak beni durduruyor.

"Kıpırdamamanı öneririm." O anda sertliğinin bana doğru bastırdığını hissediyorum. Başımı göğsünden kaldırdığımda gömleğinin üzerinde ıslak bir leke fark ediyorum. "Uyurken salyaların akıyor." Açıyorum

Cevap vermek için ağzımı açtığımda başını sallıyor. "Ve nefesin kokuyor."

"Neden beni hareket ettirdin?" Çikolata gözlerine bakarak suçluyorum.

Tek bir kara kaş kalkıyor. "Ben mi? Hayır, güzel bayan, siz hareket ettiniz, ben hareketsiz kaldım."

"Yüzüstü uyudun," diye hatırlatıyorum ve başını sallıyor.

"Hayır, uyumadım. Sen horlamaya başlar başlamaz arkamı döndüm ve sırt üstü uyuyakaldım. Ta ki senin tatlı kışın yatağımdaki en iyi yastığın ben olduğuma karar verene kadar." Bunu söylerken kaşları, "*Benimle tartışmaya cesaretin var mı?*" der gibi *kalkıyor*.

"Yapmazdım." Uykumda çok hareket ettiğimi biliyorum çünkü uyandığımda yastıklarım ve battaniyelerim genellikle her yerde oluyor ama onun üzerinde uyumak?

"Oh, yaptın. Bir dahaki sefere, kanıt için kaydedeceğim." "Bir dahaki sefer olmayacak."

"Peki neden hâlâ peşimdesin?" Milo dudaklarını yalıyor. Kendimi onun üzerinden kaldırıyorum ve neredeyse yataktan düşüyordum ama beni yakalıyor ve ayaklarım yere basmayı başarıyor. "İstediğin zaman üzerimde uyuyabilirsin. Sen, benim güzel leydim, cehennem kadar rahatsın."

Geriniyor ve gömleği kalkarak karnının bir şeridini ortaya çıkarıyor. Bronzlaşmış ve karnının alt kısmında belirgin bir V gösteren çizgiler var.

"Bana böyle bakmaya devam edersen seni yiyebilirim." Geri çekiliyorum ve doğruca kapıya gidiyorum. "Ne zaman istersen burada olacağım, güzel bayan." Ben kapıya ulaşmadan o tekrar yatıyor ve uykuya dalıyor.

Odasından çıktığımda ortalık sessizdi ve eve nasıl gideceğimi merak ediyordum.

Bölüm 8

Milo

**“To see such a beauty sleep, then turn into a gremlin...
well, it’s a beautiful thing.”**

S Dilim dışarı fırlayıp yara izimi yalarken, gözleri her hareketimi izliyor.

"Bay Savage, bunu sürdüremeyeceğinizi biliyorsunuz."

"Beni bu işlerden kurtaracak kadar para ödemi-
yorum?" Ona hatırlatıyorum. Rebecca Dark on beş yılı
aşkın bir süredir ailemin avukatlığını yapıyor. Genelde
ofisini ziyaret etmem gerekmezdi ama bugün gerekliydi.

"Var efendim, ama sizi teşhis edebilecek tanıklar
bıraktığınızda işim çok daha zorlaşıyor."

"Tanık kim?" Ben soruyorum.

Gözlerini bana dikti. "Onları öldürmeyeceksin Milo."

Ona gülümsüyorum. "Bana ne yapacağımı
söyleyebileceğini düşünüyor musun Rebecca?"

Bazı kâğıtları karıştırıyor ve başını sallıyor. "Öyle bir şey
yapmıyordum. Bırakın ben halledeyim, sonra devam ederiz."

Masasının diğer tarafındaki koltuktan kalkıyorum.
"Hayır, sanırım meseleyi kendi ellerime alma vaktim geldi."
Topuklarımın üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce ona sert
bir baş selamı veriyorum.

Ofisinden çıkarken adımı söylüyor ve arkamı dönmediğimde bana küfrettiğini duyuyorum ve yaşlı yarasaya başımı sallıyorum. Babam onu MC'nin başkanırken işe almıştı ve Rebecca iyi olsa da, babamla olan ilişkisine kıyasla büyük eksiklikleri var.

Yaklaştığımda Morris'in bisikletiyle dışarıda beni beklediğini görüyorum. Orada oturmuş, kaskı elinde, beni izliyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor yavaş ve sabit bir gülümsemeyle.

"Bir tanık bulmak için."

Tek bir soru bile sormadan planı kabul ederek başını sallıyor.

* * *

İki kasaba ötede, *kasabamdayken* gördüklerini polise anlatmanın en iyi karar olduğuna karar veren adamı buluyorum. Sanırım bu onun saklanma fikri ve dürüst olmak gerekirse, bu şimdiye kadar çözmek zorunda kaldığım en kötü girişim.

"O gerçekten..." Morris dikkatle bakarken başka ne söyleyeceğinden emin olamayarak susar.

"Öyle." Başımı salladım.

Bu adam -birini öldürdüğüme şahit olan adam-verandasında durmuş, bangır bangır müzik çalıyor, bir elinde bir şişe bira, diğerinde esrar, çıplak bir şekilde dans ediyor. Sokakta salağın evine doğru yürürken hava karanlıktı. Verandasına çıkarken bizi fark etmesin diye bisikletlerimizi iki blok ötede park etmiştik. Morris salıncaklardan birine oturdu, ben de basamakların tepesinde durarak kaçışları engelledim. Genelde adamlarımı için anlaşıma ile herhangi bir KİRLİ iş, ama I var çözümleri gereken bazı saldırganlıklar var... onun lanet yüz.

Ve çok kızgınım!

Adam sigarasından bir nefes daha çeker ve çıplak kışını çevirerek gevşek sikini havada sallar. Neyse ki komşuları her ne bok yiyorsa duyacak kadar yakın değildir. Sersemlemiş gözlerini açar açmaz Morris'i görür ve uzaklaşmaya çalışır ama onun yolunu kapattığını fark eder.

"Merhaba Huston," diyorum ona gülümseyerek. Gözleri irileşiyor ve elindeki bira şişesini ayaklarının dibine bırakıp diğer tarafa doğru geri gitmeye çalışıyor. Pantolonumdan silahımı çıkarıp ona doğrultuyorum.

"Yerinizde olsam bunu yapmazdım. İşleri berbat etmekten nefret ederim..." Silahı salladım ve sonra sikine doğrulttum, "... o şey."

Elleri sikini örtmek için aşağıya iner ama elindeki esrarı unuttur, bu da kasık kıllarını yakmaya devam eder ve çok iğrenç bir koku yayar.

Morris ayağa kalkıyor, kırık şişenin üzerinden geçiyor ve Huston'a içeri girmesini işaret ediyor. Morris'i takip etmesi için silahı ona doğru salladığımda olduğu yerde kalıyor, aletini örtüyor. Elleri kıpırdamadan dönüyor ve Morris'i geçip içeri giriyor. Ben de onu takip edip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"İkinizin de kim olduğunu biliyorum," diyor Huston.

Morris odayı tararken gülümseyerek, "Güzel, daha azını ummazdık," diye cevap veriyor. Kapıda olduğum yerde durup izliyorum.

"Beni öldüremezsin. Sen olduğunu anlarlar." "Anlayacaklar mı?"

Kan çanağına dönmüş gözleri benimkileri buluyor. "Bulacaklar. İfade mi çoktan verdim." Sesi panikle karışık ve titreyen elleri şu anda nasıl hissettiğini ele veriyor.

"Ölü bir adamın ifadesini hâlâ dikkate alıyorlar mı?" Morris'e soruyorum, o da omuz silkiyor.

"Kimin umurunda."

"Evet, kimin umurunda," diyerek ona katılıyorum ve silahı kaldırıp Huston'ı doğrudan gözlerinin ortasından vuruyorum. Benim babam

Beş yaşındayken bana ateş etmeyi öğretmeye başladı ve şimdi hiç ıskalamıyorum.

"Yakmak mı?" Morris soruyor.

Başımı sallıyorum. Burada yapacak başka bir şey yok.

Morris bisikletlerimize doğru yürüyüp biraz benzin çekmeye başlıyor ve sonra garaja geri dönüp içindekileri oturma odasına ve Huston'ın cesedine sıçratıyor, biz de dışarı çıkıp yere bir kibrit atıyor ve evin içten dışa yanmasına izin veriyoruz.

Ckapt'ca 7

Lissie

“I read for him, not to him.”

C Maalesef ben değil, Ody gitti.
O gün Milo'nun yatağında uyanđıęımda eve yürüyerek döndüm çünkü Cody beni almayı reddetti. Biliyordum.

Milo'dan isteseydim beni alırdı ama başka bir adamdan yardım istemeyi reddediyorum.

Cody tezgâhın üzerine yirmi dolar bıraktı, bu da genellikle onu bir hafta göremeyeceğim anlamına geliyor. Kendi deyimiyle 'i  seyahatleri' için gittiğinde genelde buna bayılırım çünkü ev bana kalır. Ancak bıraktığı az miktardaki para uzun süre dayanmıyor ve üçüncü gün, gittiği gün aldığım ekmek neredeyse bitmiş oluyor.  u anda ba ım çatlıyor. Son bir gündür kanepeden kalkamadım.

Milo dün gece.

Ben gelmedim.

Kapımın çalındığını duyduğumda, Cody için gelen biri olduğunu düşünüyorum, ancak birkaç dakika sonra kapı  alınmaya devam edince, kapı kırılarak içeri giriliyor. Kanepede yatıyorum, acıdan kıpırdayamıyorum, kim olduğunu görmek için. Eminim bana önerecekleri ölüm, bir önceki ölümden daha kabul edilebilir olacaktır.

bedenim şu anda bana acı çektirmeye alışıyor. Yaklaşan ayak seslerini duyduğumda gözlerimi kapatıyorum.

"Randevumuzu kaçırdın."

Gözlerimi açtığımda Milo'y u deri yeleğini giymiş, siyah saçlarını mükemmel bir şekilde şekillendirmiş ve dudaklarını büzmüş bir şekilde bana bakarken buluyorum.

"Bana nasıl cevap vereceğini bilmiyor musun?" diye soruyor.

Yuvarlanıyorum, bunu yaparken vücudum ağrıyor ve ona sırtımı veriyorum.

Elini ensemd e hissediyorum ve anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor. Sonra giderken kapının kapandığını duyuyorum ve tekmelediyse kapının nasıl kapandığını ve kırıldıysa başımın ne kadar belaya gireceğini merak etme zahmetine bile girmiyorum.

Gözlerim çok ağır ve otomatik olarak kapanıyor.
Karanlık.

* * *

Geri döndü.

"Al şunu." Başımı kaldırdığımda Milo'nun bir elinde su, diğ erinde tabletlerle tepemde dolaştığını görüyorum. "*Elizabeth*," diye uyarıyor.

Onu da *Elizabeth*' ini de sikeyim.

Tabletleri elinden kaptığım gibi susuz yutuyorum. Başını sallıyor ve biri kapıyı çaldığında kapıya doğru gidiyor. Anında yemek kokusu alıyorum. Midem gurulduyor, yemek yemediğ imi tüm dünyaya bildiriyor.

"Senin etenle motorsiklet koşturuyor olman gerekmiyor muydu?" Bana döndüğünde soruyorum. Günlerdir terk etmediğim kanepede yarı doğrulmayı başarıyorum. Yan sehpayı önüme çekiyor, sonra her şeyi silip süpürdükten sonra ahşap yüzeye bir kap Tayland yemeğ i koyuyor ve harika kokuyor.

"ete mi?" Milo mutfak sandalyelerinden birini kapıp yanına çekerken başını sall ar.

"Bizim böyle olduğumuzu mu düşünüyorsun?" Yemek kabının kapağını açıyor ve sonra bana yaklaşıyor. Hiç sormadan ellerini altına koyuyor ve beni kolayca kaldırıyor, sonra oturur pozisyona gelmem için beni tekrar yere bırakıyor. Başka biri sizi oturttuğunda, çok fazla kas kullanmanız gerekmiyor ve bunu yaptığı için onu takdir etmekten nefret ediyorum.

"Kendim de hareket edebilirdim..." Tanrım, dengem o kadar bozuldu ki devam etmeden önce gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım, "Bana dokunmana gerek yoktu."

"Sana dokunmak benim için sorun değil" diye cevap veriyor ve ben bunun arkasında başka bir anlam olduğunu biliyorum.

"Siz bir çete değil misiniz?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

"Sokaklarda bol kıyafetlerle dolaşmıyoruz," diyor.

Gülüyorum ve

canım acıyor.

Duruyorum.

Gözlerini bana dikti.

"Giydiğiniz deri kesimler de dahil olmak üzere belirli kıyafetler giyerek sokaklarda dolaşıyorsunuz. Yani aynı şey." Omuz silkiyorum. "En son ne zaman birini mahvettin ya da daha kötüsü öldürdün?" Yemeğe uzanıyorum ve o izlerken sigara böreğinden bir ısırık alıyorum.

"Dün." Bana kırmızı ve kızgın görünen parmak eklemlerini gösteriyor.

"Peki bunu neden yaptın?" Bir sigara böreği kapıyor ve bir ısırık almadan önce dudakları bir O harfi oluştururken bakakalıyorum.

Milo'nun mükemmel dudakları var.

Pislik.

"Başımı belaya sokmanın iyi bir fikir olacağını düşündü." İtirafı karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Ne için?"

"Kötü giden bir anlaşma" onun önerdiği tek kelime.

"Yaşıyor mu?" Diye sordum, sonra başımı salladım.

"Hayır, buna cevap verme."

Milo sırtıyor ve arkasına yaslanıyor. "Ölseydi hayal kırıklığına uğrar mıydın?"

"Beni hayal kırıklığına uğratmak zor değil. Bunu tek başıma yapıyorum." Sessiz kalıyor. "Çocuğunuz var mı?"

Omuz silkiyor. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Ağzım açık kalıyor ve eğilip bir parmağını çenemin altına koyuyor, sonra kaldırıp kapatıyor.

"Dilimi içine sokmak istemiyorsan ağzını kapalı tutmanı tavsiye ederim." Elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Bu ne cüret." Umurunda değil. Hiç umursamadı, o yüzden yemeye devam etti.

"Kocan nerede, Elizabeth?" Omuz silkiyorum çünkü bilmiyorum.

Ayağa kalkıyor ve siyah kot pantolonunun o kaslı bacaklarıyla nasıl da rahat hareket ettiğini ve kalçalarına nasıl da mükemmel oturduğunu fark etmeden edemiyorum. Deri yeleğinin olmadığını da fark ediyorum. Nedense benim yanımda giymiyor. Milo kanepenin arkasına doğru adım atıyor ve işte o zaman yeleğini görüyorum. Onu giyiyor ve sonra tekrar önüme geliyor.

"Sana baktığımı birine söylersen, onu öldürürüm," diyor sırıtarak.

"Yani söylediğim için beni öldürmeyecek misin?"

Dili dışarı fırlıyor ve dilinin yalamasını seyretmeye bayıldığım yara izine dokunuyor. "Hayır, sadece kim biliyorsa." Göz kırıyor ve ilaca doğru başını sallıyor. "Al bunu. Almazsan, şey..." Gitmek için dönmeden önce sözünü bitirmedi ve ben de arkasından "Teşekkürler Milo" diye bağırdım.

"Bana ağzınla teşekkür edebilirsin," diyor ve sırttığını anlamak için ona bakmama gerek yok.

"Hayır, ben evliyim," diye cevap veriyorum ve kapı kapanmadan önce bir nefes verdiğini duyuyorum.

Biraz daha yemek yemeyi başardım ve daha sonra başka bir şey alacak param olmadığı için daha sonra bir şeyler yiyebilmek için artıkları buzdolabına götürmek için titrek bacaklarımın üzerinde durdum.

Yavaşça kanepeye dönüyorum ve günün geri kalanında sızmaya devam ediyorum.

* * *

"Kahretsin, her şey darmadağın. Bütün hafta orada mı yattın? Ya ön kapı? Ne yaptın lan sen? Tamir etmem gerekecek!" Ben daha ne olduğunu anlayamadan Cody'nin havladığını duyuyorum.

Doğrulup gözlerimi ovuşturuyorum. Hayır, *nasılsın? Ne yapıyorsun?*

Eğildi ve yüzünü tam benimkine koydu.

"Birbirimizden gerçekten hoşlandığımız bir zamanı hatırlıyor musun?" Soruyorum çünkü gerçekten ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Bu adamdan en son ne zaman hoşlandığımı bile hatırlamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Sen neden bahsediyorsun ki, Lissie?" Mutfğa gidip buzdolabını açıyor ve ben koltuktan kalkarken bana dönüp bakıyor. "Bu yemeği nasıl aldın?" Artan Tayland yemeklerini işaret ediyor. Milo o kadar çok almıştı ki, daha uzun süre dayanması için bir kısmını dondurmaya başardım.

"Benden hoşlanıyor musun ki Cody?" Soruyorum.

Buzdolabını kapatıp ön kapıya gidiyor ve bana dönmeden önce kilidi tamir edişini izliyorum. Önümde durup neredeyse burun buruna gelecek şekilde eğiliyor. "Seni seviyorum."

Kelimelerin tadı acı ve ağzımdan çıkmadılar bile.

"Seni seviyorum, yoksa seni desteklemezdim" diyor. Sonra o kadar beklenmedik bir şey yapıyor ki şaşırıp kalıyorum. Ağzı yaklaşıyor ve ben orada donup kalıyorum, her şey ağır çekimde gerçekleşiyor. Dudakları dudaklarıma değiyor ve eli başımın arkasına gidiyor. Ağzı benimkine doğru hareket ediyor ve ben hareketsiz kalıyorum.

Öpücüğüne karşılık vermediğimi fark edince geri çekiliyor. Bir zamanlar sevdiğimi sandığım -ya da belki de kafam güzelken sevdiğim- mavi gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Sen de beni sevdiğini söyle, Lissie." Başımı hafifçe sallıyorum. "Ben senin kocanım."

"Hayır," diyorum, sonra bu adamın cüretini fark ediyorum. Sanki öpücüğünden zevk alacakmışım gibi dudaklarını üzerimde zorlayabileceğini düşünüyor. Sadece porno için ayağa kalkabilen gevşek bir aleti olan bir adam için kesinlikle ukala. "Artık burada, seninle olmak istemiyorum." Sözcükleri soluyorum ve sonra rüzgârın beni sadece mecazi olarak değil, gerçek anlamda da dışarı attığını hissediyorum. Yumruğu doğrudan karnıma çarpıyor ve öne doğru düşüyorum, başım omzuna çarpıyor.

"Beni seviyor musun, yoksa unuttun mu?" diye hırılıyor.

Elleri bana şiddetle dokunduğu anda onu terk edeceğime yemin ettim.

Sözümünden dönmeyeceğim. Bu sefer olmaz.

Karnımı tutup geri çekiliyorum ve gözleri hareketlerimi takip ediyor.

"Sana sahibim, Lissie. Unuttun mu?" diye homurdandı, sesi tehditle doluydu. Gözleri benimkilere dikilmiş, iddiasının yoğunluğu hakkında hiçbir şüphe bırakmıyordu. *Kibirli pislilik!*

Karnımı tutarak dönüyorum ve kapıya doğru yöneliyorum. Kapının kolunu çevirdiğimde beni yakaladı, geri çekti ve kapıyı çarparak kapattı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Dudaklarımı yalıyorum, hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Yüzüm ona dönük olana kadar omzuma sert bir el atarak beni döndürüyor. "Lissie, cevap ver bana."

"Ben gidiyorum," diyorum.

"O videoları Savannah'nın departmanına göndereceğim. Hepsini göndereceğim," diye tehdit ediyor yüzünde bir gülümsemeyle.

"Gönder onları," diyorum dişlerimi sıkarak ve yanından geçmeye çalışıyorum. Başımın arkasına vurarak

beni durduruyor,

Gözlerimin önünde parıltılar belirirken, her şeyin kararması
uzun s ü r m ü y o r .

Bölüm 10

Milo

“Do you even know her...”

"Y Sana yapmamamı söylediğim şeyi yaptın," diyor Rebecca ertesi hafta kulüp binasına girerken.

"Evet. Yapılması gerekeni yaptım." Ona gülümsüyorum ama gülümsemem gergin, gözlerime ulaşmıyor ve bir an için aramızda gergin bir sessizlik oluyor.

"Lanet olsun, Milo." Başını sallıyor. "Baban -"

"Orada duralım. O ihtiyarın ne yaptığı umurumda bile değil. Burası onun yüzünden boktan bir yer oldu. Ben bir günde onun burada geçirdiği ömür boyunca kazandığından daha fazla para kazanıyorum."

"Her şey para değil." Bakışlarımı ona çevirdim.

"Yani maaşını kesmem gerektiğini mi söylüyorsun?" Sözlerim karşısında yüzü bembeyaz oldu.

"Hayır, tabii ki değil. Ben sadece hayattan bahsediyordum... her şey para değil."

"Hayalindeki hayatta belki, ama gerçek hayatta her şey parayla ilgili," diye hatırlatıyorum ona.

Başını sallar ve Morris onu dışarı çıkarır. Onunla daha fazla konuşarak kazanılacak bir şey yoktur.

"Milo." Adımı söylediğinde Letti'ye dönüyorum. Bana bir kahve yapıyor ve önüme koyuyor. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Ben başımı sallarken o kaşıkla oynuyor. "Lissie. O nasıl biri? Yani, şu anda nasıl biri?" Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum, kaşlarım birbirine kenetleniyor, bu konuşmanın nereye gittiğini bilmiyorum.

"Onu okuldayken tanıyordum, sonra evlendi ve şu anda kimse onun hakkında bir şey bilmiyor. Kendini kapatan bir cazibesi var ve siz daha fazlasını istemekten korkuyorsunuz." Onu tarif ederken dudaklarım titriyor. "Bence o şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın. Neden *o adamla* evli olduğu beni şaşırtıyor." Başını sallıyor.

Ben ve sen ikimiz.

Letti çok güzel ve ben onun güzelliğini takdir etsem de asla o noktaya gelmem. Birlikte büyüdüğümüz ve o benim için bir kız kardeş sayılır. Hayatım bana çok ağır geldiğinde, kendimi onların evinde bulurdum.

"Her neyse, merak ediyordum da... sence bir arkadaş ister mi?" diye soruyor.

Elizabeth'in arkadaşları var mı? Emin bile değilim. "Neden bana soruyorsun?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Birlikte vakit geçirdiği tek kişi sen olduğun için bir şeyler biliyor olabileceğini düşündüm. Seni sadece onunla görüyorum."

Çünkü onu benimle birlikte olmaya zorluyorum. Kahretsin, keşke bana özgürce verse. Kadına kafayı takmış durumdayım.

Ve onun hiçbir fikri yok.

"Ona sor," dedim ve sonra uzaklaştım.

Geç kaldı. *Yine geç* kaldı. Son seansımızı kaçırdı ve ben de bunu kaçırmak istemiyorum.

Onun sesini duymak istediğim için aramaya basıyorum. Okuma şekli beni etkiliyor.

Bölüm 11

Lissie

“Sometimes love is broken.”

M Başım ağrıyor. Gözlerim açıldığında aklıma gelen ilk şey bu. Ve müzik duyuyorum.

Oturmaya çalışıyorum ve ellerimin hareket etmediğini fark ediyorum. Kısıtlanmışlar mı? Ve bu benim yatağım değil. Cody beni odasında bağlı tutuyor. Bileklerimi çekiyorum ama ip kımıldamıyor.

Cildimi yakıyor ve iz bırakacağını biliyorum.

Yüksek sesli kıkırdamaların sesi müziğin üzerinden odaya süzülüyor ve kadınlarının burada olduğunu anlıyorum. *Onları evimize getirdi ve beni yatağa bağlı bıraktı.* Ellerimi tekrar serbest bırakmaya çalışıyorum ama faydası yok, bu yüzden yatağa geri yatıyorum.

Sikeyim.

Kendimi bu konuma getirmek için ne yaptım? Bu hayata? Ve kendimi bundan nasıl kurtarabilirim? Neden kendimi bundan kurtaramıyorum?

"Cody!" Adını bağıriyorum. Kimse cevap vermiyor ve kıkırdamalar durmuyor. "Cody!" Tekrar bağıriyorum. Bileğimi çekiştirerek ipten kurtarmaya çalışıyorum.

Çarşafı onun gibi kokuyor.

Aslında, tüm oda onun gibi kokuyor. Tangy, sanki günlerdir yıkanmamış gibi.

Kokusundan nefret ediyorum - bayatlamış saçmalıkların ve pislik davranışların kokuşmuş, ekşi, keskin bir karışımı. Kokusu boğucu ve tiksintiyle geri tepmeme neden oluyor.

Konuşma şeklinden nefret ediyorum - sinirlilik ve küçümseme egzersizi. Ses tonu kendini beğenmiş ve tüylerimi diken diken ediyor.

Kahretsin, onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Ve şimdi, yaptıklarıyla, ne olursa olsun, kendimi onun pençelerinden kurtarabildiğimde bir daha asla bu adamla aynı evde kalmayacağımı biliyorum.

"Cody!" Şarkı biterken çığlık atıyorum.

Kıkırdamalar kesilir, ama müzik yeniden başlar, ama bu kez daha da yüksek sesle.

Beni duydu ve o boku açtı. Ne *göt* herif *ama*.

Orada uzanıp, berbat müziği dinliyorum. Çekiyorum İplerin derimi kestiğini hissetmeme rağmen. Umurumda değil - acı, bir yatağa bağlı olduğum ve başıma ne geleceğini bilmediğim gerçeğinin yanında sadece küçük bir dikkat dağıtıcı.

"Cody, bırak beni!"

Müziğin sesi daha da açıldı ve artık kızların kıkırdamalarını duyamıyorum. Nefes nefese, Cody'nin odasında görebildiğim her şeyi tarıyorum. Öncelikle burayı temizlemesi gerekiyor. Her yere saçılmış kıyafetleri var ve yatak örtüsü eski ve iğrenç.

Aptal yatağının metal ayaklığına tekme atıyorum, umarım müzikten duyulacak kadar yüksek bir ses çıkar, ama sadece donuk bir gümbürtü çıkarıyor. *Kahretsin*.

Tıpkı kendi bileklerimi kırmayı düşündüğüm gibi. Kendimi serbest bırakıyorum -bunun işe yarayacağından bile emin değilim- kapı açılıyor ve sonra hızla tekrar kapanıyor. Daha başımı o yöne çevirmeden o olduğunu anlıyorum. Yatağın yanında duruyor ve bana bakıyor.

Bir zamanlar sevdiğim gözleri bana nefretle bakıyor.

"Seni seviyorum, Lissie. Bunu anlıyorsun, değil mi?" diyor ama sert duruşu ve elinde sıkıca tuttuğu içki bana aksini söylüyor. Gözleri kısılmış ve ağzı sert bir çizgiye oturmuş. "Sadece uyum sağlaman gerekiyordu. Zor bir dönemden geçiyorduk. Bizi bundan kurtarmak için çalışıyordum." Başını iki yana sallıyor. "Seni seviyorum," diyor tekrar, sanki kendini buna inandırmaya çalışıyormuş gibi.

Buna inanmıyorum.

Onun sözlerine *asla*

inanmayacağım. "Çöz beni, Cody."

"Hayır," diyor ve başını sallıyor.

"Çöz beni, Cody."

"Hayır, çünkü sen benim karımsın Lissie ve karım olarak kalacaksın."

"Yıllardır sevgisiz bir evliliğimiz var, peki ne oldu? Gerçekten kalmamı mı bekliyorsun?"

Ellerini havaya kaldırıyor, indirdiğinde içkisi üzerime dökülüyor. "Evet, çünkü evlilik böyle bir şey... Bir takım olmak ve bazı şeylerin üstesinden gelmek." Sözleri beni sinirlendirdi. Adam açıkça sarhoş ve hatta muhtemelen kafası güzel.

"Gerçek bir koca... *lanet* olası... *borcunu* ödemek için karısını *motorculara* satmaz!" Çılgılık atıyorum.

Boynunu kırar, sonra içkisini dudaklarına götürür ve bir yudum alıyor. "Kız kardeşin yüzünden bu borca girdim," diye hatırlatıyor ve içkisinin kalanını üzerime fırlatıyor.

Soğuk sıvı tenime çarptığında yüzümü çeviriyorum. Alkol gözlerimi yakıyor ama umursamayacak kadar kızgıyım. "Yalanlar," diye homurdanıyorum içki yüzümden aşağı damlarken. "Param vardı... hem de *çok*. Hepsini harcadın." O kadar yakınımaya eğiliyor ki yüzümde nefes alıyor ve çürümüş ağzından ve gözeneklerinden sızan alkol kokusunu alabiliyorum.

"Onu içtin, damarlarına çektin ve en az benim kadar içtin. Sana ne oldu, Lissie? Biz

Sen benden daha iyi olduğuna karar verene kadar çok iyi bir takımdık."

"Ben senden daha iyiyim," diye karşılık veriyorum.

Ve ben dűřűkken, o bundan faydalandı.

Neyse ki hiç bağımlı olmadım. Bir partide aşırı doz alan bir kız gördűđűmde bırakmam gerektiğini, yoksa benim de sonumun aynı olacağını fark ettim. Kız kardeşimin aynı řeyi fark etmesi biraz daha uzun sürdü.

"Öyle olduđunu sanıyorsun ama burada, ait olduđun yerde, yatađıma bađlı yatıyorsun." Burnunu kıvırıyor, dönüyor ve dıřarı çıkıyor. Tam gideceđini dűřűnűrken arkasını dönüyor ve yatađa geri geliyor. Elini saıma koyup yüzűmden çektikten sonra eğilip dudaklarımı öpmeye bařlıyor. Dokunamasın diye yüzűmű çeviriyorum, bu onu çıldırtıyor ve yüzűmű tekrar ona dođru çeviriyor. Ađzı benimkine deđdiđinde açıyorum ve alt dudađını ısırıyorum. O ıđlık atıyor ve ben ona gülűmsűyorum.

"Bana bir daha dokunma," diye feryat ediyorum.

Elinin tersiyle ađzını siliyor, gözleri irileřiyor ve elini çektiđinde orada kan görűyor.

"Sen benim karımsın," diyor.

"Sen benim yakında eski kocam olacaksın," diye çıkıştım. "şimdi...

Bırak.

Ben. Git."

"Hayır," diyor kesin bir ifadeyle. Ve bu kez, gitmek için döndűđűnde durmuyor ya da geri dönműyor.

"ıkar beni, seni bok parçası!" Müziđin sesi yükseldikçe çığlığım dudaklarımda sönűyor. Ve kendimi durduramadan gözlerimden yaşlar aktığını hissediyorum.

Ayrılmam neden bu kadar uzun sürdü? Evet, kız kardeşim için duyduğum korku ve onu koruma ihtiyacıydı. *Ama beni kim koruyor?*

Neden herkesin hayatındaki son dűřűnce hep ben oluyorum?

Ne zaman biri beni ilk sıraya koyacak?

Pek çok açıdan ilk olmak

istiyorum. Yine de buradayım,

yine sonuncuyum.

Ağlayarak, iki yıldan uzun süredir uyumadığım bir yatağa bağlandım ve kocam tarafından esir tutuldum.
Boktan, uyuşturulmuş kocam.

* * *

Saatin kaç olduğuunu bilmiyorum.

Aynı pozisyonda sıkışıp kaldım, hareket edemiyorum ve uykuya girip çıkıyorum. Yapmak istediğim son şey uyumak ama gözlerim o kadar ağır ki bir uyuyup bir uyanıyorum. Müzik sonunda kesildi ve etrafta kimseyi duymuyorum.

Cody'nin adını en az üç kez söyledim ama hiçbir yanıt alamadım. Bileklerim ağrıyor. Uzun süre aynı pozisyonda kaldığım için vücuduma kramplar giriyor ve mesanemin ne kadar dolu olduğuundan bahsetmeyeceğim bile. Başka ne yapabileceğimden emin değilim çünkü kaybolsam kimsenin umurunda olmaz. *Kimse için fark eder mi?* Evet, kız kardeşim üzölür ama hayatına devam eder. Annem öldüğünden beri gerçekten sahip olduğum tek kişi Cody ve o da bunu biliyor ve her avantajını kullanıyor.

Gözlerimi kapatarak bundan kurtulmanın yollarını düşünmeye çalışıyorum. *Onunla tatlı dille konuşup her şeyin yoluna gireceğini mi söylemeliyim? Tek umudum bu mu?*

Mecbur kalırsam yaparım, ama içimde inanmayacağına dair bir his var.

Söylediğim her şeyi.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve Cody'nin geri döndüğünü düşünerek başımı kapıya doğru çeviriyorum ama bir an sarı saçlar görüyorum. Genelde burada olan kadınlardan biri mi? Dürüst olmak gerekirse, eve getirdiği kadınlara dikkat etmiyorum. İlk birkaç seferden sonra, bu düzenli bir olay haline geldi ve dikkat faktörüm sıfıra indi.

İçeri girip kapıyı arkasından kapatıyor ve parmağını ağzına götürerek sessiz olmamı söylüyor. Ben yapmıyorum

bir ses. Yavaşça yatağın başına doğru sürünmesini izliyorum. İçki içtiğinin kokusunu alabiliyorum ve gözleri cam gibi. Titrek elleriyle bileklerimi yatağa bağlayan ipi çözmeye başlıyor, ben de onu izlemek için boynumu uzatıyorum. Kadın önce debeleniyor ama sessiz kalıyor ve ipi çözmesini umuyor ve bunun için dua ediyorum.

İlk elim serbest kaldığı anda içimi bir rahatlama duygusu kaplıyor. Geri çekilip yatağın diğer tarafına geçiyor, sonra çok daha hızlı ilerleyen diğer elimi çözmeye başlıyor. İp çözüldüğünde hemen doğruluyorum - vücudum acı içinde bana bağılıyor. Geri çekiliyor ve bana küçük bir gülümseme sunuyor.

"Letti ile arkadaşım ve seni görüp görmediğimi sordu," diye fısıldıyor.

Letti. Onu Milo'nun yerleşkesinde sık sık görüyorum ama pek konuşmuyoruz.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve bacaklarımı yataktan aşağı sallıyorum. Acıyor ve titriyorlar ama bu fırsatı değerlendirmeliyim. Başıyla pencereyi işaret ediyor ve ben de pencereye dönüyorum.

"Cody uyuyor. Bayılmasını bekliyordum. Dışarı çıkıp uyumaya gidiyorum. Lütfen sessiz olun," diyor.

"Adın ne senin?" diye sordum. Gülümsemesi hüzünlü ve başını sallıyor.

"Sen-"

"Lütfen. Adın ne senin?"

Ruju dudaklarına bulaşmış ve gözleri endişeyle dolu bir şekilde beni süzüyor. İlk başta cevap vereceğini sanmıyorum ama sonra...

"Marie." Omzunun üzerinden arkasına bakıyor ve kapıyı açmak için dönüyor. Kapı kapanana kadar bekliyorum ve aceleyle pencereye gidiyorum. Bir şey almak için odama gitmeyi düşünmüyorum bile. Pencereyi iterek açıyorum, soğuk sabah esintisi tenime çarpıyor. Bileklerimi acıtıyor ama umurumda değil. Bu odada gereğinden bir saniye daha fazla kalmayacağım.

Dışarı tırmanırken, pencereyi kapatmadım. Sadece koştum. Sokağın aşağısına ve o evden uzağa.

Nereye gideceğim ya da oraya nasıl gideceğim konusunda hiçbir fikrim yok ama bana aynı şeyi tekrar yapabilsin diye geri dönüp o eve girmeyeceğimden eminim.

Sonunda bacaklarım yoruluyor ve yavaşlamak zorunda kalıyorum. Ondan birkaç sokak uzaklaşmayı başarmıştım ki, adımın söylendiğini duyduğumda şehrin merkezine doğru ilerliyordum.

Başımı çevirdiğimde Letti'yi gördüm. Yanımda durdu ve arabasından atladı.

"Marie bana mesaj attı. İyi misin?" diyor endişeyle.

Bu kadınla konuştuğum üç kelimedenden fazlasını hatırlamıyorum ama yüzünü gördüğüm için hayatımda hiç bu kadar minnettar olmamıştım ve umarım beni incitmez.

"Gel. Boş bir yatağım var. Lütfen, bileklerimi temizlemem gerek." Letti bana doğru uzandı ve ben ondan uzaklaştım. Sonra da ellerinde bir şey olmadığını ve bana zarar vermek istemediğini göstermek için ellerini kaldırıyor. "Özür dilerim. Sadece yardım etmek istiyorum. Gidecek başka bir yeriniz var mı? Belki arayabileceğim biri?"

Kız kardeşimi mi? Hayır, onu aramak istemiyorum.

"Polise gitmeli miyiz?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. Polis evine gelirse Savannah'nın videosunu göstereceği kesindi.

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

"Tamam, küçük bir dairede sadece ben varım. Fazla bir şey değil ama evim işte." Omuz silkiyor. "Boş bir odam var. Bir yer bulana kadar orada kalabilirsin."

Teklifi çok nazikti, iyi insanlara alışık değilim.

"Neden bana yardım ediyorsun?"

"Bence buna ihtiyacın var. Yanılıyor olabilirim ama gözlerinde kaybolmuş bir bakış var ve seni görmediğimde

Bu hafta kulüp binasında etrafa sordum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve o da bana en nazik gülümsemesini sunuyor.

Birinin sizi önemsemesinin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Birisi ile Hayır gizli güdüler ve
altında Koşul yok.

Bölüm 12

Milo

“What use is a finger if you cut it off?”

I *Onu* görmeyeli üç hafta oldu. İkinci hafta Cody bahaneler uydurdu ve yalan söylediğini biliyordum. O benim karım değil, bu yüzden kocasının seçimlerini sorgulamak benim işim değil, ama lanet olsun, eminim ki Yumruğumu suratına geçirdim.

"Orada öylece oturmayı mı planlıyorsun?" Morris, adamın çığlıkları barakayı doldururken Morris'in bir adamın parmağını kesmesini iri gözlerle izleyen Aiden'a s o r u y o r .

"Hayır, hayır." Aiden koşarak geliyor. Kuaförlerin kullandığı türden eldivenler giymiştir ve yüzü solgundur. Morris kestiği parmağı kaldırıp ona uzatıyor.

"Bununla ne yapacağını biliyorsun, değil mi?" Morris kaşlarını kaldırıp Aiden'a bakıyor. Bir kıkırdama duyuyorum ve Axe'ın içeri girdiğini görmek için arkamı dönüyorum. Ben uzun boyluyum ama Axe benim 1.80'lik boyumu geçti. Neredeyse iki metre.

Morris ona "Dönmüşsün," diye bağırır.

Axe yanıma oturuyor ve Morris'i görmezden geliyor. "Ortalık dağınık," diyor bana. "Sen dağıttın. Ben de temizledim."

"Güzel." Aiden'ın parmağını tutarken sallanmaya başladığını görmek için arkamı dönüyorum.

Axe bizim infazcımız ve benim yaptığım ya da yapmadığım bir pisliği temizlemeye gitmişti. Onunla yeni tanışmış olsaydınız, korkutucu bir orospu çocuğu olduğunu düşünürdünüz. Ve öyle olsa da, aynı zamanda tanıdığım en sakın kafalı adamlardan biri.

Ne zaman dibe vurmak istesem, beni geri çekmeye çalışır. Çoğu zaman dinlemesem bile ve dinlemediğimde bana katılır. O sadıktır, bana karşı Morris kadar iyidir.

Babam öldüğünde ve ben devraldığım da, iki adamını öldürdüm. Bu hayata uygun olmadığımı, inşa etmek için çok çalıştıkları her şeyi mahvedeceğimi söylediler. Sonra gittim ve daha iyi adamlarla daha iyisini yaptım.

Babamın adamları sadakatsizdi, ellerinden geldiğince ürün ve para çalışıyorlardı. Kulübe faydası olmayan anlaşmalar yapıyorlardı.

Artık yaptığımız her şey kulübe fayda sağlıyor.

Biz sadece bu şehirdeki en büyük uyuşturucu çetesini yönetmiyoruz; aynı zamanda eyaletin en büyük çetesini yönetiyoruz. Ayrıca büyüdüğüm bu bok çukuru kasabada birçok işletmenin sahibiyiz. Çoğu insanı ismiyle tanırım. Ya tanımazsam? Zamanımı harcamaya değmezler. Ama yine de kimse değmez.

Axe, "Sanırım bayılmak üzere," diyor ve başımı kaldırdığımda Aiden'in daha da fazla sallandığını görüyorum. "Bahse girelim mi?" Axe, Morris'e bağırıyor.

Morris, Aiden'ı göstererek, "Hayır, sikik, o düşmek üzere," diyor.

"Ben..." Aiden düşmeden hemen önce duraksıyor. Hepimiz orada durup yere düşüşünü izliyoruz. Morris'in koltuğundaki krupiye baygınlık geçiriyor-acı baş edilemeyecek kadar büyük olduğunda insana bunu yapıyor. Belli ki onun için çok fazlaydı.

"Küçük kuşun neredeydi?" Axe bana bakarak soruyor.

"Buralarda olmadığını nereden biliyorsun? Haftalardır yoktun," diyorum.

Sonra aklıma geldi. "Mason," diye mırıldanıyorum ve o da başını sallıyor.

Çıglıklar barakanın içinde yankılanıyor ve hepimiz sandalyeye bağlı adama bakıyoruz, o da lanet bir aptal gibi çırpınıyor. *Sanki bu onu bir yere götürecekmış gibi.*

"Sonunda uyuşturucu satıcısının karısından kurtuldun mu?" Axe soruyor.

"Bana borcu var."

"Ve eminim şimdiye kadar size olan borcunu ödemiştir."

Öyle ama bunu o adi herife söylemeye niyetim yok. Cody ben ne dersem onu yapacak.

"Neden umursuyorsun ki?" Axe bakışlarını, şu anda Aiden'ı uyandırmak için tekmelemekte olan Morris'e çeviriyor.

Axe, "Ondan hoşlanıyorsun," diyor. "Sen kimseden hoşlanmıyorsun. Kadınları beceriyorsun elbette, ama onları birkaç kereden fazla görmüyorsun. Peki neden o, özellikle de evli olduğu için?"

"Evli olması umurumda mı sanıyorsun? Kiminle seviştiğim ya da zamanımı kiminle geçirdiğim hakkında ne düşündüğünüz umurumda mı sanıyorsunuz?" Ayağa kalkıyorum ve o başını sallıyor.

"Kaldırın şunu." Aiden'ı işaret ediyorum. "İşini yap ve evime kimi davet ettiğim konusunda endişelenmeyi bırak."

Axe başını sallıyor.

Ve Aiden uyandığında Morris bir şeyler homurdanıyor, parmağı hâlâ elinde.

"Bu pisliği temizleyin," diye emrediyorum.

Bölüm 13

Lissie

“To get a job?”

Letti inanılmazdı. Bana hoş karşılandığımı hissettirdi ve son birkaç yıldır hissettiğim gibi bir kurban gibi hissettirmedi. Birinin sizi kontrol etmesi çok güzel. iyi olduğunu görmek için. Ve en kötüsü? Karşılığında hiçbir şey istemiyorlar.

Bu duygu bildiğim hiçbir şeye benzemiyor.

"Sanırım bir işe ihtiyacım var. İhtiyacım var..." Kelimeler o kadar hızlı dökülüyor ki beynim düşüncemi tamamlayamıyor. "Burada kalıp beni desteklemeni bekleyemem."

"Sadece iki hafta oldu, Lissie. Hiçbir şey istemedin; yemek yapıyorsun, temizlik yapıyorsun. Burada istediğin kadar yaşayabilirsin. Bu beni her şeyi yapmaktan kurtarır."

Gülüyor. "Ama gerçekten, yaptıkların için minnettarım."

Onun için temizlik ve yemek yaptığım için beni takdir etmesi ne kadar tuhaf ve komik değil mi? Burada kaldığım ilk üç gün, onun boş odasında kilitli kaldım, orada öylece yattım ve ne yapacağımı merak ettim. Gizlice çıktım ve biraz çaldım. ekmek üzerinde ve ikinci gün. On ve

Üçüncü, o beni bekliyordu. Bana yemek ikram etti ve yemek yerken onunla sessizce oturdum. Onunla konuşmam için bana hiç baskı yapmadı ya da ona ne olduğunu anlatmak için.

Dördüncü gün ona söyledim.

O gün eve daha fazla yiyecekle geldi.

Ertesi gün o dışarıda çalışırken ben yemek ve temizlik yaptım.

"Cody dışında daha önce hiç kimseyle birlikte olmadım. Bu yüzden ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum ama bir iş istiyorum" dedim.

"Tamam, sana bir tane bulalım. İlk olarak nereye bakacağımızı bilmemiz için ne gibi deneyimleriniz var?"

Mutfağındaki tabureye oturdum ve ona baktım. *Ona nasıl söyleyeceğim?* Tek işim motosiklet kulübünün başkanına kitap okumaktı, bunu bildiğinden emin değilim. Aslında, kimsenin ona kitap okuduğumu bildiğinden emin değilim. Onun için çalıştığımı biliyorlar, ama belki de orada onu becerdiğimi düşünüyorlardır.

"Benim bir fahişe olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

Gözleri büyür ve başını sallar. "Aman Tanrım, hayır. Neden böyle bir şey söyledin?"

"Milo'yu gördüğümü biliyorsun. Onun için ne yaptığımı sanıyorsun?"

Bakışları odanın içinde gezinirken dudaklarını ısırtıyor ve sonunda bana dönüyor. "Dürüst olmak gerekirse, hiç sormadık. Milo olduğu için." Omuz silkiyor.

"Onunla yattığımı mı düşündün?" "Ne? Hayır, tabii ki düşünmedim."

"Neden olmasın?"

"Çünkü sen evlisin."

"Evli insanlar eşlerini her zaman aldatır," diyorum ona.

"Ama sen değil," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Bak, hepimiz Cody'nin nasıl bir pislik olduğunu biliyoruz. Herkes sana sahip olduğu için şanslı olduğunu biliyordu..." Duraksıyor. "Kulüpten bir iş isteyebilirim," diye teklif ediyor. "Morris benim kardeşim. Yardım edebileceğin bir şey olup olmadığını bildiğinden eminim."

Tam sözünü bitirirken kapı çalındı. O ayağa kalkınca donup kaldım. Bir saniye bile düşünmeden, kapıya doğru yürüdüm.

kapıyı çekip açıyor. Morris elinde ona uzattığı bir poşetle orada duruyor, sonra bakışları bana takılıyor ve daralıyor.

"Prez'in evcil hayvanının mutfağınızda ne işi var?" diye sorar Letti'ye. "Evcil hayvan mı?" Şaşkınlıkla "Evcil hayvan mı?" dedim.

"Evet, sen busun. Onun evcil hayvanı." Ondan uzaklaşıyorum.

Evcil hayvan.

Hayatımın geldiği nokta bu mu, bir erkeğin evcil hayvanı olmak? "Bu söylediğin çok kaba Morris. *Özür dile. Şimdi.*"

Letti azarlıyor.

"Kadın geliyor, onun odasına gidiyorlar, sevişmiyorlar. Ve sonra kadın gidiyor. Hepimiz onun odasında temizlik yapmadığını biliyoruz."

"Bunu nereden biliyorsun?" Letti soruyor ve neden onu görmeye gittiğim hakkında hiçbir fikri olmasa da beni desteklediğini bilmek içimde bir parça rahatlama sağlıyor.

"Letti..." Morris başlıyor.

"Bana *Letti* deme. Yemek için teşekkürler ama artık gidebilirsin. Arkadaşımla biraz saygılı bir şekilde konuşmaya hazır olduğunda geri gel." Kapıyı onun yüzüne kapatıyor ve ben parlak bir şekilde gülümsüyorum.

Gençken hep omurgalı olduğumu düşünürdüm ama sonra annemi kaybettim. Sonra Cody ile birlikte oldum. Ve bir şekilde, yol boyunca her şey değişti ve değişti.

Olmayı umduğum kişi olmak istiyorum. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

* * *

Milo o gün geç saatlerde kapıda beliriyor ve bu beni şaşırtıyor. Başımı çevirip ona bakıyorum. Deri kıyafetlerini giymiş ve çok iyi görünüyordu.

"Letti," diyor Milo, bakışları Letti'nin kanepesinde oturduğum bana kayıyor. Takıntılı olduğu bir reality şovu izliyordu ve ben de moral desteği için buradaydım.

"Elizabeth," diyor, tam adımı kullanarak. "Sakıncası yoksa konuşabilir miyiz?"

Koltuktan kalktım ve önünde durmak için hareket ettim. Tam ona ulaştığımda eli dışarı fırlıyor ve bileklerimi kavıyor. "Bu izler nasıl oldu?" diye homurdanıyor. İp yanıklarının derime kazındığı yere bakıyorum. Artık tamamen iyileşmişler ve geriye sadece kızgın kırmızı bir iz kalmış. *Bunu nasıl bu kadar çabuk görebildi?* Ellerimi onun avuçlarından çekip arkamda birleştiriyorum.

"Ben odama gideceğim. Bana ihtiyacın olursa seslen," diyor Letti. "Sana ihtiyacı olmayacak," diye cevap veriyor Milo benim yerime.

Olduğum yerde kalıyorum, kapıyı kapatıyorum, onu içeri davet etmiyorum.

"Neden evde değilsin? Kocan nerede?" diye soruyor, başını yana eğerek.

"Onu terk ettim."

Dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor, sonra yerini kaşlarını çatmaya bırakıyor ve tekrar soruyor: "İzler nasıl oldu?" Tekrar bileklerime bakıyorum.

"Bildiğiniz bir iş var mı?" Konuyu değiştirerek soruyorum. Milo'nun Cody'den çok daha tehlikeli olduğunu bildiğim halde neden onun yanında kendimi daha güvende hissediyorum?

"İş mi?" diye soruyor, şaşırmış bir halde. Elleri ceplerine kayıyor ve kapı pervazına yaslanıyor. "Senin bir işin var. Benim için çalışıyorsun."

"Tamam, bana ne kadar ödüyorsun? Yeniden görüşmemiz gerek." Dudakları bir sırtışla savaşıyor. "Gülme, bir şeylere ihtiyacım var. Hiçbir şey almadan çıktım," diyorum öfkeyle.

Gülümsemesi azalıyor ve bana yaklaşıyor. "Hadi, bunu yolda tartışabiliriz."

"Ne? Nereye?" Kendim için yarattığım bu güzel, güvenli sığınağı terk etmekten korkarak soruyorum.

"Bir şeylere ihtiyacın var ve seni alışverişe götürdüğümde bir iş fırsatını ve yeni maaşları konuşabiliriz."

"Seninle alışverişe gitmiyorum." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Yani, neden gideyim ki? Benim bir sadaka kutusu olduğumu mu düşünüyor? Çünkü *değilim*.

"Letti," diye seslenir. Kapısı açılır ve kadın dışarı çıkar. "Kask," diye soruyor ve ben de dönüp ona bakıyorum.

"Lütfen demeyi unuttu," diyorum. Sadece gülümsüyor ve odasına geri dönüyor. O konuşmadan önce nefesini enseme hissediyorum.

"Sadece bir kadına lütfen diyeceğim." Dönüp ona bakıyorum. "Gidelim, yoksa seni yine taşıyım."

Beni taşımak mı? Ne zaman... ah, kulüp binasının dışında uyuyakaldığım gece yatağına. Başını salladı ve dışarı çıktı.

"Al bakalım," diyor Letti, bana bir kask uzatarak. "Ben "Çok giydim, o yüzden yepyeni sayılır." Ondan aldım.

"Burada kalmalı mıyım? Kalmalıyım, değil mi?" Evet demesini umarak soruyorum. İnsanları öldürmekle tanınan bir adamla bisiklete binmemeliydim.

"Bence gitmelisin," diyor. "Eğer için rahatsa."

Öyleyim. Milo'nun yanında kendimi tehlikede hissetmiyorum.

Başımı sallayarak kaskı onun bisikletiyle beni beklediği yere götürüyorum.

Deri ceketini ve siyah kot pantolonunu giyiyor ve saçları geriye doğru taranmış. Lanet olsun, iyi görünüyor. Jax Teller'a her gün taş çıkartır. Kaskını kaptığı gibi elimdekine işaret ediyor. "Tak onu."

Kaskını takıp bisiklete binerken orada öylece duruyorum.

Bana döndü. "Binmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Bu şeye binmemem gerektiğinden eminim," diyorum. Bacağımı çok yükseğe kaldırmak zorunda kalmamam için bisikleti yana yatırıyor, sonra ben devam ederken rahatsızlığım karşısında başını sallıyor

orada durur. Sonra bisikletini bir kenara çekip iniyor. Ellerin neredede olduğuna dikkat ederek beni gelin gibi kaldırıp motorun arkasına koyana kadar ilk başta kafam karışıyor. O binerken hiçbir şey söylemiyorum ve ellerimi yanlarına koyuyorum.

"Eller buraya." Ellerime dokunuyor ve onları önüne doğru çekiyor. "Sıkı tutun."

Çocukken bisikletleri hiç sevmezdim. Cody her zaman onlardan iyi bir şey çıkmayacağını söylerdi ve ben kim oluyordum da onunla tartışıyordum?

Alışveriş merkezine yaklaştığımızda bisiklet yavaşlıyor ve durduğunda ikimiz de bir süre öylece oturuyoruz.

"Kımıldama." Elleri benimkilere dokunuyor, karnının üzerinde duruyorlar. Ellerimi çekip bisikletten inmeden önce beni hafifçe sıkıyor. Kaskını çıkarırken oturup onu izliyorum. Sonra eğilip beni tekrar kaldırmadan önce benimkini kolaylıkla çıkarıyor.

İnsanlar bakıyor.

Milo işin içindeyken hep öyle olur.

"Bunu kendim de yapabilirdim," diyorum ona. Kabul, daha önce hiç bisiklete binmemiştim ama denesem kolayca inebileceğime eminim.

"Sen öyle diyorsan. Gerçi bana dokunmadan üzerine nasıl oturacağını bulmaya çalışırken far ışığında kalmış bir geyik gibi görünüyordun," diyor kaşlarını kaldırarak.

"Yeleginde neden Başkan yazıyor?" Göğsündeki yamaya dokunarak soruyorum. Arkasını döndüğünde, kulübünün logosunun yelegin arkasında olduğunu gördüm.

İkimizin de kaskını bisiklete taktı. Bu kasabada hiç kimse kulüpteki herhangi birinden çalacak kadar aptal olamaz. "Bunun ne anlama geldiğini düşünüyorsun?" diye soruyor. Dükkânlara doğru yürürken bir elini cebine sokuyor. Ebeveynler yanımızdan geçerken çocuklarını biraz daha sıkı yanlarına çekiyorlar ama Milo bunu fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

"Sanırım dükkânlara pek sık gelmiyorsunuz?" Etrafımda görgü kurallarını unutmuş herkese bakarak söylüyorum

Bugün.

"Hayır," diye cevap veriyor, bana bakarak.

"Sanırım bu, kulübü senin yönettiğin anlamına geliyor. Ama nasıl?"

"Buranın babamın kulübü olduğunu biliyorsun, değil mi?" O kadarını biliyordum, ama her zaman yaşlı adam öldüğünde başka birinin devralacağını düşünmüştüm. "O öldüğünde benim oldu."

"Ohhh. Genelde böyle mi olur?"

"Hayır, ama herkese bunun böyle olacağını açıkça belirtti ve herkes ona saygı duydu."

"Sana saygı duyuyorlar mı?"

"Bugün çok fazla soru soruyorsun, Elizabeth."

"Beni neden alışverişe götürüyorsun?" diye sormadan önce omuz silkiyorum.

"Bir şeylere ihtiyacınız var ve bir sonraki okuma seansımız için ödeme."

"Yani, bana ödeme mi yapacaksın?"

Dudağının kenarı sırtarak kalkıyor ve benimle göz göze geliyor.

"Sanırım öyle."

"Neden bana ödeme yapmayı teklif ediyorsun?" Ona baskı yapıyorum. Bir kadın mağazasının önünde duruyoruz ve o gözlerini benden ayırmıyor. "O parayı Cody alacak, ben değil."

"Şimdi anlayacaksın ve çünkü ben acıyı bilirim. Ve acı kendi kendine iltihaplanmayı sevse de, seninki öyle olmamalı."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Kocam benim hakkımda bu kadar aşağılık düşünürken, bu adam neden benim onun zamanına layık olduğumu düşünüyor?

Dönüp mağazaya giriyorum, o da arkamdan geliyor. İhtiyacım olan birkaç şeyi seçtikten sonra prova odasına yöneliyorum. Ben küçük kabine girerken Milo da öndeki kanepelerden birine oturuyor. Askıdaki elbiseye uzanmadan önce üzerimdekileri çıkarıyorum. Karnımı saran siyah bir maksi elbise ve içinde dolaşmak için yeterince rahat. Fermuara uzanırken, kendi başıma fermuarı çekemeyeceğimi fark ediyorum. Çıkarmayı düşünüyorum,

ama baktığımda

Aynaya bakınca bayıldım. Neyse ki yarı fiyatına, yani bana ödeyeceği parayla fazla harcama yapmayacağım. Ve umutsuzca kendi kıyafetlerime ihtiyacım var.

Cody elbise giymemden nefret ederdi, kıyafetlerimden şikayet ettiğimden değil. Bazı güzel parçalarım vardı, hepsi de onun onayından geçmişti.

Bir satış görevlisinden yardım istemeye karar vererek kapıyı açtığımda Milo'yu görüyorum, bir bileğini diğer dizine dayamış, ayağı titriyor. Yanındaki satış görevlisi kadın onunla konuşurken eğilmiş, memeleri ortaya çıkmıştı.

Milo beni hemen fark ediyor ama o beni fark etmeden konuşmaya devam ediyor.

Dikkatini çekmek için öksürüyorum.

Bana doğru bakıyor ve sanki bir şeyden suçluymuş gibi dik duruyor.

"Bu senin kız arkadaşın mı Milo? Okuldayken hiçbirimizle çıkmamıştın." Bana gülümsüyor ama zoraki ve biraz da sinsice.

"Elbise için yardıma ihtiyacım var," diyorum ve ikisini de görmezden gelip arkamı dönerek elbiseyi gösteriyorum. Yavaşça fermuarının çekildiğini hissediyorum ve ona teşekkür etmek için başımı çevirdiğimde Milo'nun orada durduğunu görüyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Ona elbiseme bakarak soruyorum. Bakışları birkaç kalp atışı boyunca benimkinden ayrılmıyor ve sonra elbisemin üzerinde geziniyor.

"Dürüst bir görüş istiyorsanız bu sizin renginiz değil. Başka bir şey bulabiliriz" diyor satış görevlisi.

Kim böyle bir şey söyler ki?

Milo "Mükemmel." derken ona ters ters bakıyorum.

Dönüyorum ve omzuma dokunarak fermuarı açmasını işaret ediyorum. Açıyor ve teşekkür etmeden soyunma odasına geri dönüp elbiseyi çıkarıyorum.

Sonra benim için satın aldı.

Mükemmel.

Bölüm 14

Milo

“Meet the family.”

J Hasta önümde duruyor, gözleri beni içine çekerken nazik. "Etrafta yoktun," diyor, sonra dikkatini bana çeviriyor. için Elizabeth, kim var olmuştur Sessiz beri O dükkandan çıktık ve ona elbiseyi aldım. "Merhaba."

Elizabeth ona gülümsüyor, Jill de bana bakıyor ve bir cevap bekliyor.

"Ben olmuştur meşgul." Onun el topraklar üzerinde benim kol ve sıkar.

"Gelip ziyaret eder misin lütfen?" Jill öyle diyor.

Gözlerini Jill'in bana dokunduğu eline dikmiş olan Elizabeth'e bakıyorum.

"Bensadece git için ve banyo ve izin ver sen iki konuşun," diyor Elizabeth.

"Kal," dedim ona.

"Ben Jill." Jill Elizabeth'e elini uzattı ve Elizabeth elini tuttu. "Ben Lissie. Milo bütün gün boş. Sadece beni bırakması gerekiyor.

değil mi?" Kocaman gülümsüyor, Jill'in elini bırakıyor ve bana dönüyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Beni alışverişe götürmek için bütün gün boş olduğunu söyledi ve ben de bir elbise aldım, yani bence bu bir kazanç. Lütfen, onu sen götür."

Beni almak mı? Neyim ben, bir çeşit köpek yavrusu mu?

"Gelebilir misin?" Jill bana soruyor, mutluluğu ses tonundan belli oluyor.

"Elizabeth'i de yanımda getireceğim," diyorum küçük haine ters ters bakarak.

Jill, Elizabeth'ten bana bakarak, "Teşekkürler," dedi. "Seni çok özledik. Etkinliklere gelmeye ikna etmesi zor bir adamsın, biliyorsun," diyor ve gitmeden önce Elizabeth'e tekrar teşekkür ediyor.

"Neden kız arkadaşının evine gitmemi istiyorsun ki?" Elizabeth, Jill duyma mesafesinin dışına çıktığında sorar.

"O benim kız arkadaşım değil." Eğildim. "Peki bunu neden yapıyorsun? Meşgul olmadığımı mı sanıyorsun?"

"Kim o zaman? Ve hayır, elbette, beni alışverişe götürecek vaktin varsa meşgul değilsin. Cody hiç yapmadı." Bu son cümleyi araya sıkıştırıyor ve bu sözlerin aramızda asılı kalmasına izin veriyoruz.

"O benim teyzem," diyerek kafa karışıklığını gideriyorum.

"Oh..." Yanakları kızarıyor. "Peki ya annen?" diye soruyor.

"Ben gençken öldü. Sizin deyiminizle bu bok çukuru şehirde kalmamın nedeni buydu. Boktan babam yüzünden olmadığı kesin."

"Özür dilerim. Bilmiyordum." Bakışlarını kaçırıyor.

"Sorun değil. Ama sayende bununla uğraşmak zorunda kalırsam, sen de geliyorsun."

"Ailenle tanışmaya beni değil de kız arkadaşını götürmen gerekmez mi?" diye soruyor başını sallayarak.

"Benim kız arkadaşım yok. Seviştiğim kadınlar var. Sen de o listede olmak ister misin?"

Sanki sözlerim ona fiziksel bir tokatmış gibi geri çekildi. "Siktir git, Milo." Döndü ve fırtına gibi gitti.

Kahretsin, şunun gidişine bak.

Takip ediyorum ve elimi koluna koyarak onu kendime doğru döndürüyorum. "O pisliğin sana çöp gibi davranmasına izin vermen, başkasının da bunu yapmasına izin vermen gerektiği anlamına gelmez."

Elini kaldırıyor ve yüzüme sert bir tokat atıyor. Ona gülümsedim. Etrafımızdaki insanlar durup bakıyor.

"Beni eve bırakmanı istemiyorum. Taksiye binerim ya da yürürüm," diye bağılıyor elimdeki çantaya uzanırken. Ama ben bırakmıyorum. Kalabalığı üzerimize çekiyoruz, bakışlarının sırtımı delip geçtiğini hissedebiliyorum ama çantasını tutmaya devam ediyorum.

"Elizabeth," diye homurdandım, sonra bir an sessiz kaldım. "Özür dilerim."

Gözleri büyüyor ve bana bakıyor, gerçekten bana bakıyor. O kocaman, güzel gözleri aklımdan çıkmıyor ve her gece beni uykuya daldıran sözlerini düşünüyorum. Kokusu hala çarşaflarıma sinmiş durumda ve onları yıkamayı reddediyorum.

"I-"

"Yanımda olmak sana bu kadar acı veriyorsa benimle gelmek zorunda değilsin," diyorum ona. "Hadi seni eve götürelim."

Bölüm 15

Lissie

"I've never had a man apologize to me before and mean it."

Milo Savage birçok şey olabilir, ama kadınlardan özür dileyen biri? Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

Onun hakkında çok şey öğreniyorum.

"Milo," diyorum çantamı alıp giderken usulca, ama o yine de duyuyor beni. Geri döndüğünde gözleri benimkilere kilitleniyor ve bana sertçe çarpıyor. Çok sert, ama başka tarafa bakmamaya çalışıyorum. Bahse girerim birçok insan kendilerine böyle baktığında bunu yapıyordur. Gözleri çok yoğun ve sanki basit bir bakışla ruhunuzu yiyip bitirebilir. O zaman çikolata gözlerinin ne kadar koyu olduğunu fark ediyorum. Kirpikleri dolgun ve kalın ve gözlerini kapattığında mükemmel yontulmuş elmacık kemiklerinin üzerinde duruyorlar.

"Seninle geleceğim," dedim ona.

Onaylamak için başını hızlıca salladı ve bisikletine doğru ilerledik. Kaskımı takmama yardım ediyor, çenemin altından geçirdikten sonra bisikletine biniyor. Kendi kaskını kafasına geçirdikten sonra bana bakıyor ve arkasına binmemi bekliyor. Uzattığı eli tutmuyorum ya da beni tekrar kaldırabileceğini düşünmesine izin vermiyorum. İki kolumu da beline dolayarak çok az yardımla bindim. K a l k m a d a n önce bir kez homurdandı, bisikletin

motor kükrüyor. Kendimi sırtına yapıştırıyorum, geçen seferkinden daha yakın, o sürerken.

Tanımadığım bir eve yanaşması uzun sürmedi. İniyor ve hiç vakit kaybetmeden beni kaldırıp inmemeye yardım ediyor. Ben irkildim, o da bana şaşkın şaşkın baktı.

"Milo, gelmişsin." Jill yaklaşırken ona doğru dönüyor. Milo'ya bakmaktan kendimi alamıyorum. Uzun boylu, sıkı kasları var. Cody gibi değil. Cody benden daha uzun, ama uyuşturucuya ve her neye bulaştıysa ona bulaşmadan önce zayıftı ve bir koşucu gibi yapılıydı. "Arkadaşını da getirmişsin. İçeri gelsene. Herkes burada zaten. Senin geleceğini duyar duymaz merhaba demek istediler. Her gün aileyi ziyarete gelmiyorsun."

Milo, Jill'i içeri kadar takip etmeden önce omzunun üzerinden bana bir bakış atıyor. Eve açılan beyaz kapıdan içeri girerken yanına yaklaşıyorum. Sıradan bir tek katlı ev, ama içeri girer girmez sevgiyi hissedebiliyorsunuz. Rahat oturma odası yumuşak aydınlatması ve konforlu mobilyalarıyla bizi karşılıyor. Duvarlarda anılarımızı ve mutlu anlarımızı yansıtan resimler sıralanıyor. Diğer odalardan gelen kıkırdama sesleri yankılanıyor ve beni anında saran davetkâr bir atmosfer yaratıyor.

"Cassy, gel de Milo ve arkadaşına merhaba de." Milo'yla aynı saçlara sahip bir genç kız -koyu ve açık renk telleri olan- köşede beliriyor. Onu görünce dik durur ve gülümser. Kıkırdamalar duruyor, sonra tekrar başlıyor ve Jill kolunu kızın omuzlarına doluyor. "Milo, en büyüğüm Cassy'yi hatırlarsın. Diğer ikisi mutfakta, sen duymasan da kıkırdıyorlar. Amcan da dışarıda mangal yapıyor."

Milo, "Biz zaten yemek yedik," deyince Jill'in gülümsemesi kayboluyor.

"Eğer açsanız, yemek yemekten çekinmeyin." Cassy bana bakarken el sallayarak bizi geçirdi.

"Gerçekten çok güzel, Milo." Milo'ya dönmeden önce yumuşak gözlerini bana dikeyyor ve ona hayran olduğunu görüyorum. "Bu kız

kız arkadaşın mı?"

"Hayır, o evli," diye mırıldanarak gözlerinin açılmasına neden oldu.

"Merhaba," diye cevap veriyorum. "Milo beni alışverişe götürecek kadar nazikti."

Jill geri dönüp bize bakıyor.

"Çok nazıksın," diyor Cassy. "Ama sen o kadar da iyi değilsin Milo."

Jill kızını azarlıyor ve ben kıkırdarken ona gitmesini söylüyor.

Milo bana ters ters baktı.

"Ne?" Masumca soruyorum.

"Ben iyi değil miyim?" diye soruyor, neye güldüğümü bilerek.

Omuz silkiyorum. "Gerçek bu." Jill'i takip etmeden önce sırtıyıyorum. Milo mutfığa varana kadar arkamda kalıyor, orman yeşili arka kapı açılıyor ve bir adam içeri giriyor. Nazik bir gülümsemesi var.

"Lester Amca." Milo başını sallar.

Lester kollarıyla Milo'yu sarar ve sırtını sıvazlar. "Çok uzun zaman oldu, evlat. Çok uzun zaman oldu."

"Bizi göremeyecek kadar korkunç olmakla meşgul," diye ekliyor Cassy mükemmel bir göz devirmeyle.

Acaba ben de gençken böyle miydim?

"Korkutucu mu? Sen bu musun?" Amcası onu serbest bırakıp gururla yanında dururken Milo'ya soruyorum.

Milo gözlerini bana dikerken, "Bazıları öyle sanıyor," diye homurdanıyor.

Gülümsememi gizlemeye çalışırken dudaklarım inceliyor. "Görünüşe göre öyle düşünmüyorsun," diyor Lester.

"Milo sadece büyük bir oyuncak ayı," diyorum onlara. "Ve kişisel alanla ilgili sorunları var," diye ekliyorum, onun yatağında uyandığım zamana atıfta bulunarak.

"Sadece senin," diye mırıldanıyor Milo nefesinin altında.

Onu görmezden geliyorum ve Lester'a dönüyorum. "Sen Milo'nun annesinin kardeşi misin?"

"Evet, canım." Duraklıyor, sonra Milo'ya dönüyor. "Ona annenden bahsettin mi?"

Milo konuşurken beni izliyor, "Öldüğünü biliyor. Bu kadar." Ve öylece bıraktı.

Jill yüksek sesle mırıldanıyor, sonra dönüp biz gelmeden önce ne yapıyorsa onu pişirmeye devam ediyor.

"Nasıl öldü?" Soruyorum ve sorum üzerine herkes sessizleşiyor.

"Babamın bisikletinin arkasında," diyor Milo. Muğlak konuşuyor ama yüz ifadesinde gördüğüm acı bana bu konuyu kapatmamı söylüyor. İyi günlerinde Milo pek fazla kelime kullanmaz. Kendisi için acı verici olan bir şeyi bana anlatmasını sağlayabileceğimden şüpheliyim.

"Ziyaretinden bu yana neredeyse bir yıl geçti," diyor Cassy, garip sessizliği bozarak.

Milo hiç umursamadan, "Meşgulüm," diye cevap verir.

Lester başını sallıyor. "Kulübün hiç olmadığı kadar iyi olduğunu söylüyorlar."

"Evet, öyle," diyor Milo.

"Seninle gurur duyuyorum." Lester onu sırtından alkışlar.

Milo, "Benim katılmamı hiç istemedin," diyor ve ses tonunda biraz öfke duyabiliyorum.

"Evet, ama sen de annen gibisin ve ne istersen onu yapıyorsun. Bu yüzden durumu iyiye doğru çevirmenize sevindim."

"Lissie, kulüpte sık sık takılır mısın? Milo gitmeme izin vermiyor," diye soruyor Cassy.

"Biraz, evet." Milo cevabım karşısında dişlerini gıcırdatıyor. "Ama son zamanlarda değil."

Onlarla etkileşime girerken onu gözlemliyorum ve benimle olduğu gibi değil. Bu insanları tanıdığını söyleyebilirim, ama yine de çekingen, benimle olmadığı için değil. Milo bana baktığında, benim onu gördüğüm gibi onun da beni gördüğünü hissediyorum.

Milo ayağa kalkıp onlara gitmemiz gerektiğini söylemeden önce Cassy benimle bir saat boyunca havadan sudan konuşuyor. Dışarı çıkarken bana kaskımı uzatıyor ve ben de ona dönüyorum. "Bu olmalı."

Seni seven ve önemseyen insanların olması güzel." Milo cevap vermiyor. Sadece kaskını takar ve bisikletine tırmanır.

Babam hakkında pek bir şey bilmiyorum, bildiğim kadarıyla ben küçükken ölmüş. Sahip olduğum tek şey annemdi ve Savannah'yı tatillerde görürdüm. Bu yüzden sahip olduğu ailenin kıymetini neden bilmediğini anlamıyorum.

Bu sefer bisiklete daha kolay tırmanıyorum. Milo arkaya uzanıyor, ellerimi tutuyor ve göğsünün etrafında sıkıca çekiyor. Bisikleti çalıştırırken bir elini orada tutuyor. Başımı sırtına yaslıyorum. Deri ve *pek çok* olasılık kokuyor.

* * *

"Gerçekten de seni bir an önce işe almayacağımı mı sandın?" Milo ertesi gün daireme girerken böyle diyor. Kanepeye kıvrılmış, bana aldığı elbiseyi giymiş, Letti ve geniş kitap koleksiyonu sayesinde dün gece başladığım ve elimden bırakamadığım bir kitabı okuyorum.

"Ne?" diye sordum. Kitabı göğsümün üzerine koyarken iç geçiriyorum. Kahretsin! Az önce gerçekten iyi bir bölüme gelmiştim. Kitabı eline alıyor ve çerçevesi tüm havamı ve alanımı kaplarken sayfayı tarıyor. Deri kıyafetlerini giymiş ve her zamanki gibi güzel kokuyor. Koyu renk gözleri benimkileri bulmadan önce mağrur bir kahkaha atıyor.

"Güzel ve yavaşça içeri kaydırıyor, akla gelebilecek her noktaya vuruyor." Yüksek sesle okumayı bırakıyor, bana bakıyor ve kitaba dönüp kaldığı yerden devam ediyor. *"Yatak odasında bir Tanrı gibi, bir elini başımın arkasına geçirip saçlarımı kavrarken diğer eli içime doğru yol alıyor."* Tekrar durdu ve kaşlarını kaldırdı. "Çekirdeğin ne olduğunu biliyor musun?" Bacaklarımı sıkıkmama neden olan okuma şekli yüzünden konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

birbirine biraz daha sıkı. *Neden bu kadar ateşliydi? Ona kitap okuduğumda böyle mi hissediyor?*

"Elizabeth." Ne dediğini bile bilmiyorum. Ne zaman cevap vermiyor, tekrar kitaba bakıyor. *"Elleri benimle oynuyor, sanki hayatı boyunca narin bir müzik çalmış ve koparmak için doğru akoru -benim akorumu- beklemiş gibi. Elleri beni sabit tutuyor. Vücut ağırlığı ağır ve onun..."* O okurken gözlerim kapalı ve ani bir sessizlikle açıldıklarında beni incelediğini görüyorum. "Bundan hoşlanıyorsun." Başımı sallıyorum. Bunda utanılacak bir şey yok. Romantizm herkes içindir. Erkekler porno izler çünkü genellikle görsellerden daha fazla uyarılırlar, kadınlar ise zihinlerinde mükemmel senaryolar yaratmayı tercih ederler.

Bunun benim mükemmel senaryom olduğunu kim bilebilirdi?

"Elizabeth, eğer yapmazsan-"

Elim bacaklarımın arasına kayıyor. Sadece biraz baskıya ihtiyacım var. Ama Milo izlerken kendime dokunduğumda, *biraz* baskıdan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Dili ağzından dışarı fırlıyor ve sevdiğim o yarayı yalıyor. Sizi izlerken gözeneklerinden seksapeli sızan bir adamla kendinize dokunmanın kesinlikle söylenecek bir yanı var. Onunla göz temasını sürdürürken kalçalarımı sabit tutmak için çok çalışıyorum.

"Artık gidebilirsin," diyorum gülümseyerek.

"Kendini becerebilesin diye mi?" Alay ediyor. Gözleri benimkilerden ayrılıp bacaklarımın arasında oynayan elime kayıyor. "Baskı uyguladığını görebiliyorum. Yardıma ihtiyacın var mı?" Bana kitabı tutmayan elini gösteriyor, ben de başımı sallıyorum.

Sırıttıyor.

"Hoşça kal Milo," diye nefes veriyorum.

Önce acı çekmiş gibi görünüyor ama sonra giderken kitabımı da yanında götürüyor. Ve yaptığım ilk şey odama koşmak ve Milo'nun yüzü önümdeyken kendime gerçekten dokunmak oldu.

zihnimin merkezinde. Başka bir şey düşünmeye çalıştığımda bile, kafamdaki her görüntüye hakim olan onun yüzü oluyor.

Sonrasında, ilk defa böyle bir ihtiyaç, böyle bir istek hissettiğimi fark ettim. Kocamla hiç yaşamadığım bir şey.

Hile mi yapıyorum?

Bu mu yanı?

Başımı sallayarak soyundum, duşa girdim ve kendimi kötü düşüncelerimden arındırdım.

Ckapt'ca 1W

Milo

“Fuck, if only I knew that was all it took.”

"Y Bütün gün gülümsüyorsun, mide bulandırıcı," diye homurdanıyor Axe karşıma otururken.

"Merak ediyorsan söyleyeyim, Aiden hâlâ hayatta," diyor Morris odaya girerken.

"Değildim," diyorum ona ve sonra Axe'a dönüp bakıyorum. "Ve hiç gülümsemiyorum."

"Onu görmeye gittin mi?" Morris soruyor.

"Kimi?" Axe bilmek istiyor.

Aiden bara doğru yürür ve bir şişe su alır, sonra da kafasına dayar. Geçen gün düştüğü yerde bir şişlik var. Morris ona kaltaklık yapmayı bırakmasını hatırlatmak için parmağını yanında taşımasını söyledi.

"Evet," diye cevap veriyorum.

Morris sırtır ve Axe'a döner. "Lissie Letti ile kalıyor," der ona.

"Prez." Mason içeri girerken hepimiz döndük. "Cody burada."

Herkesten önce ayağa kalkıp kapıdan çıkıyorum ve doğruca arka tarafa gidiyorum. Cody'yi gözlerini güneş gözlükleriyle kapatmış, sigara içerken buluyorum. O beni beklerken arabasında iki kadın oturuyor. Beni fark ettiğinde, biraz daha uzun duruyor.

"Milo. Hey, dostum." Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. "Lissie'nin yerini dolduracak başka bir kadını var. Anlayacağın, o kaçtı. Başka bir adam bulmaya karar verdi ve beni bırakıp gitti." Arabadan siyah saçlı ve soluk gözlü bir kadın iniyor ve ona el sallıyor. "Gördün mü, işe yarayacak. Onu da aynı şekilde kullanabilirsin, değil mi?" Sigarasını yere atıp ayakkabısıyla üzerine bastıktan sonra bana bakıyor, güneş gözlüklerini kafasına geçirip kan çanağına dönmüş gözlerini ortaya çıkarıyor. Axe'ın arkamdan geldiğini hissediyorum.

Kadın elini sallayarak "Merhaba," diyor.

"Hangi cehennemdeydin?" Cody'ye sordum. Kolunu kaşıyor ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

"Bakın, yoğun bir kaç hafta geçirdim ama ödeme konusunda her zaman iyi olmuşumdur. Geç ödeme için ne istiyorsun? Bu senin sikini yalayacak." Kadına işaret ediyor, o da başını sallıyor. "Elbette bedava ve ona ne istersen yapabilirsin."

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor Axe arkamdan.

"Lanet orospularını al ve paramı alıp gel" dedim.

Bakışları benden Morris ve Axe'a kayıyor ve tekrar kolunu kaşıyor.

"Dostum, bende değil. Daha önce bir anlaşma yapmıştık."
."

Silahımı kaldırıp kafasına doğrultuyorum ve önünü kesiyorum. "Lanet paramı almak için tam bir haftan var, yoksa kaybedeceğin ilk şey..." Gözlerindeki dehşetin tadını çıkararak silahı horozuna doğrultana kadar indiriyorum. Daha da yaklaşıyorum, gerilim artıyor. "Beni hissediyor musun, *dostum*?" Sesimin tonu tehlikeli derecede alaycı ve kaşlarım uğursuz bir vaatle kalkık.

"Bir keresinde Milo çıplak bir adama bir top attı. Kahretsin, izlemesi inanılmazdı. Acı vericiydi ama hassasiyeti?"

İnanılmaz," diyor Morris.

"Sana onu getireceğim," diyor, sesi bir umut titreşimiyle titriyor. Gözleri soğuk ve sert bakışlarımda merhamet belirtisi arıyor. Sertçe yutkunuyor, şakağından bir damla ter süzülüyor.

"Hayır, o iş bitti."

Dönüp kulüp binasına doğru ilerlerken, "O lanet sürtük *beni* gerçekten ~~nehetti~~" diye bağırıldığını duydum.

Silahımı Axe'ın eline tutuşturup Cody'ye doğru ilerliyorum. Ona ulaştığımda sertçe vuruyorum, yumruğum doğrudan o çirkin suratına çarpıyor. "Benim yanımda onun hakkında nasıl konuştuğuna dikkat et," diye uyarıyorum onu. "Şimdi, bana ölü olarak ödeme yapmanın daha iyi olduğuna karar vermeden önce siktir git."

Adam sürücü koltuğuna tırmanırken kadın arabaya atlıyor. Sonra hızla geri geri gider, lastikler ölü otların üzerinde patinaj yapar, arabanın kuyruk kısmı çılgınca savrulur, engebeli zeminde kayar. Adam hızla uzaklaşırken motor protesto edercesine inliyor, korkusu uzaktan bile belli oluyor.

"Parayı alamayacağını biliyorsun," diyor Morris. "Benim sorunum değil. Eğer parayı almadan geri gelirse para, onu bacağından vurun" dedim ve ikisi de başını salladı.

Bölüm 17

Lissie

“I want my book back.”

T Ertesi gün ben mutfağa girdiğimde Letti bulaşıkları yıkıyordu. Bana bu kadar çok şey vermişken ondan nasıl bir şey isteyeceğimi bilemiyorum.

Hafif bir kekemelikle, "Beni götürecek birine ihtiyacım var," diyorum.

Kaşlarını kaldırıyor ve elini lavaboya dayayarak duraklıyor. "Nereye?" diye soruyor yüzünde bir gülümsemeyle.

"Kulüp binası." Gözleri muziplikle parlıyor, gözlerinde şakacı bir ışıltı var.

"Benim de oraya gitmem gerekiyor. Gitmek istemenin bir nedeni var mı? Milo yüzünden olduğunu söyleyebilir miyim?" Kaşlarını oynatıyor, ben de alaycı bir şekilde gülüyorum ama bu daha çok gergin bir kıkırdamaya benziyor.

"Kitabımı aldı ve onu geri istiyorum," diyorum, her ne ima ediyorsa ondan sıyrılarak.

"Peki bunu sık sık yapıyor mu?" Bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Hayır, o sadece..." Ne diyeceğim ben? O istedi Bana hizmet etmek mi? Hayır. "Sadece ihtiyacım var. Sıkıldım ve o kitap beni eğlendiriyordu."

"Tamam." Omuz silkiyor ve yanımdan geçip anahtarlarını alıyor.

Sandaletlerimi giyip onu takip ediyorum. "Orada çalışmaktan hoşlanıyor musun?" diye soruyorum.

"Evet, ama deđiřti. Milo burayı iřlettiđi için artık daha temiz." Bu bana onun odasını ve tertemiz beyaz yatak çarřaflarını dűřündürdű. Çok tuhaftı ama űzerinde fazla dűřünmemiřtim.

şimdiye kadar.

şimdi, Milo kafamda istenmeyen bir kargaşa kaynağı. O, çıkarılması imkansız bir yapıştırıcı gibi orada.

Onu çıkarmak istiyorum.

Neden? űnkű ben evliyim.

Sevgisiz bir evlilik olabilir ve uzun zaman űnce bitmiř olabilir ama ben hűlű evliyim. Ve Cody'den ayrılmıř olsam bile, bu resmi olana kadar onu aldatmayacađım. Onun seviyesine inmeyeceđim.

"Cody geri dűndű," diyor ve bedenim řok içinde kilitleniyor. "Morris sűyledi. Sadece bilmeni istedim." Buna ne diyeceđimi bilemiyorum. Katıđımdan beri onu gűrmedim ya da ondan haber almadım ve bunun için minnettarım. Gűrmek istediđim son kiři o ve yakında bořanmak için biriyle konuřmam gerekecek. Ama űnce gerçekten bir iře ihtiyaım var. Avukat tutabilmek için bile gelire ihtiyaım var.

"Senin için ne kadar minnettar olduđumu bilmeni istiyorum," diyorum ona. "Sana geri űdeyeceđime sűz veriyorum... her řey için."

"Sorun değil, gerçekten. Arkadaşım olması hoşuma gidiyor. Ayrıca, tűm o kıyafetleri zaten atacaktım."

"Bana yeni i çamaşır almıştın," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, sanırım seni mutlu edecekse bunların parasını bana geri űdeyebilirsin." Gűlűyor, arabasını kulűp binasının űnűne park edip iniyor. Ben de iniyorum ve arka tarafa dođru ilerlerken yan yana yűrűyoruz. Geç oldu ve neredeyse herkesin toplandıđı ateř çukurunda bir ateř yakıldı.

"Lissie, sen misin?" Dűndűđűmde Mason'ın elinde iki içki tutarak barın bulunduđu kapalı alandan çıktıđını gűrűyorum. İki bűyűk adımda

Kollarını omuzlarıma doladı, bana sarıldı. "Seni görmek güzel." Geri çekiliyor ve herkesin oturduğu yere doğru başını sallıyor. "Gel de merhaba de."

Yeleğinin üzerinde artık "Prospect" yazmadığını fark ettim. Belli ki kulüpte yükselmiş. Milo'yu hemen fark ettim. Yanında bir kadın var ama Aiden'ın söylediği bir şeyi dinlerken ona hiç dikkat etmiyor. Ancak Milo'nun bakışları benim üzerimde. Tanımadığım birkaç kişi var ama çoğunu tanıyorum. Buranın sadece davetlilere açık olduğunu bildiğim için garip hissediyorum. Ve genellikle buraya geldiğimde Milo'ya kitap okuyup gidiyorum, yani başka bir sosyalleşme yok.

"Prez, Lissie'nin döndüğünü görüyorsun." Mason Milo'ya bir içki uzatır ve yanına oturur.

Milo hiçbir şey söylemiyor ve her şey sessizleşiyor, ancak bunun ne kadar garip olduğunu anladığında konuşmaya başlıyor. "Neden buradasın?" Onun sesi, ateşin çıtırtısından başka tek ses.

"Kitabımı geri istiyorum," diye cevap veriyorum, omuzlarımı dikleştirerek dik durmaya çalışıyorum. Adamlarının gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Neden?" diye sorar.

"Böylece okuyabiliyorum, tabii ki."

Başını iki yana sallar. "Gerçek sebep bu değil. Şimdi, neden geri istiyorsun?" İnatçılığı karşısında dişlerimi gıcırdatıyorum. Ne duymak istediğini biliyorum. "Kelimelerini kullan, Elizabeth. Neden geri istiyorsun?"

"Çünkü okuduğum tüm müstehcen sahnelerle kendimi tatmin etmek istiyorum." Elimi kalçama koyuyorum ve biri ıslık çaldığında sırtması daha da artıyor. Mason yanına doğru ilerlerken yanındaki küçük boşluğa dokunuyor. Herkesin bunu söylediğimi duyduğunu bildiğim için yanaklarıma hücum eden kan akışını düşünmemeye çalışıyorum.

"Otur."

Çemberin ortasına doğru adım atıyorum, önünde durduğumda duruyorum. "Kitabımı bana geri ver,"

elimi uzatarak talep ediyorum.

"Otur," diye tekrarlıyor ve kızgınlığım alevleniyor. "Kitap. Şimdi." Uzaklara bakıyor, beni görmezden geliyor.

Oflayarak arkamı döndüm ve bisikletine doğru yürüdüm. Ateşin yanındaki yerinden beni izlediğini biliyorum. Bacağımı kaldırıyorum, verdiği sancıya aldırmadan bisikletine tekme atıyorum. Bisiklet yan yattı.

İnsanlar ayakta, nefes nefese. Letti adımı söylüyor.

Ve bir an için bunun çok aptalca bir şey olduğunu düşündüm.

Ama kendime bir daha asla bir erkeğin beni rehin tutmasına ya da bana bu şekilde davranmasına izin vermeyeceğimi söyledim. Belki de yaptıklarım hakkında biraz daha düşünmeliydim, özellikle de nerede olduğumuz ve kimi fena halde kızdırdığım hakkında.

Yerimi koruyarak ve geri adım atmayarak, kıcımlı kaldırıp eve yürümek ya da en azından beni arka bahçesinde öldürmemesi için yeterince uzaklaşmak niyetiyle dönüp araba yoluna çıkarken ona parmak sallıyorum. Arazinin girişine ulaştığımda hava karanlıktı ve yoldan sola dönerken kollarımı vücuduma doladım. Arkamdan koşan ayak seslerini duyduğumda yolun kenarında kalmaya dikkat ediyorum. Bana ulaştıklarında dönüyorum, havaya kaldırıldığımda kim olursa olsun tekmelemeye hazırım.

O kokuyu bilirim.

Beni rahatsız ediyor.

Birden fazla şekilde.

"Bisikletimi itmek şöyle dursun, ona dokunduğun için senin kıcıma bir şaplak atmalıyım." Milo omzuna atılmış halde benimle birlikte yürüyor.

"Başkalarının malını çalıp sonra da geri vermeyi reddetmemelisin," diye bağıırıp sırtına vuruyorum, ama o irkilmiyor bile. "İndir beni."

Milo beni kulüp binasına geri götürüyor. Herkesin

yanından geçerken adımın birkaç kez söylendiğini
duyuyorum.

Bir kapıyı tekmeleyerek açtı ve beni bir yatağa bıraktı. Bir önceki yataktan daha büyük ama diğerinde olduğu gibi beyaz çarşaflar var. Bakışlarım karanlıkta onu takip ederken ellerimi çarşafların üzerinde gezdiriyorum. Işığı yakıyor, kapıyı kilitliyor, bir sandalye alıp kapının önüne koyuyor, sonra yeleşinden kitabımı çıkarıp karşıma oturuyor.

"Kitabımı istiyorum," diye ısrar ediyorum, elimi uzatarak.

Gitmeye çalışmanın bir anlamı yok, kapı kilitli ve bedeni kapının önünde duruyor. Yere bakıp bir kâğıt parçasıyla işaretlediği sayfayı açarken hiçbir şey söylemiyor.

"0 eller, günlerce aklımdan çıkmayacak eller, vücudumun her santimini kabaca okşuyor."

"Kitabımı ver," diye mırıldandım.

Beni görmezden geliyor.

"Bana tatlı, edepsiz sözler söylemeden önce bir parmağını içime sokarken bile o ellerin nasıl hissettireceğini, tadının nasıl olacağını hep hayal etmişimdir. Onlar aşağı ve daha aşağı hareket ettikçe daha ağır nefes alıyorum." Kitabı okuduğunu ve benim bıraktığım yerden farklı bir bölüme geçtiğini fark ediyorum.

Bu kısmı zaten okudum, ama ona okutmak? *Sikeyim.*

"Çoktan ıslandım." Duraklıyor ve gözlerimle buluşuyor. "Isladın mı? ısladın mı, Elizabeth?"

Öfkeli gözlerle ona bakarken çenem öne arkaya doğru gıcırıyor. "Hayır." Yalan dilimden kolayca kayıyor. Sanırım havadaki tadı alabiliyor çünkü okumaya geri dönmeden önce dilini şaklatıyor.

"Bunu bana kolayca yapıyor..." Biri kapıyı çalınca duraklıyor, Tanrı'ya şükür çünkü sandalyesini çekip kapıyı açıyor. Yataktan kalkıp arkasına geçiyorum, kitabı geri almaya çalışıyorum ama kapının diğer tarafından gelen ses beni durduruyor.

Adamlarından biri, "Misafirin olduğunu fark etmemiştim," diyor.

Onu görmezden gelerek, gitmek için hâlâ yolumu kesen Milo'ya dönüyorum.

Gitmeye çalışıyorum ama beni yakalıyor. Milo nefesinin altından küfrediyor ve kapıyı kimin yüzüne kapatırsa kapatıyor, sonra sandalyeyi geriye itiyor, sonra yerine oturuyor ve bakışlarını bana kilitliyor. "Otur. Daha işimiz bitmedi."

Kitabı geri almaya çalışıyorum ve bağıriyorum, "İşimiz bitti! Gitmek istiyorum, git ve bu boku sisteminden atmak için bir fahişeyi becer."

Patlamam karşısında kıkırdıyor ve başını sallıyor.

Döndüm ve bir yan masa gördüm. Ayaklarımı yere vurarak masayı tekmelemeye çalışıyorum ama bunu yapamadan beni kalçalarımın tutup geriye doğru çekiyor ve sırtım ön tarafına çarpıyor.

"Bana tekme atma! Ve bir fahişeyi becermek istemiyorum. Seni becereceğim şekilde değil," diyor, nefesi boynumda. Beni çeviriyor, böylece bakışlarıyla karşılaşmak zorunda kalıyorum.

"Beni kızdırmayı bırak. Ve kitabımı geri ver. Anlamıyor musun? O benim kitabım. Siz erkekler *benim olan* her şeye sahip olamazsınız!" Çığlık atıyorum. Son kelimeyi söyler söylemez dudakları dudaklarıma yapıştı. İlk başta kıpırdamıyorum çünkü olanlar karşısında şok olmuş durumdayım, ta ki elleri yanlarımda gezinmeye başlayıp sonra tekrar aşağı kayarak kıçımı kavrayana kadar. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ve bu, bedenlerimizi birbirine yaklaştırmak için ihtiyaç duyduğu tek davet oluyor. Onu her yerimde hissediyorum ve vücudum istemediğim bir şekilde tepki veriyor.

Onu istiyor.

Çok kötü.

Bana ihanet ettiği için vücudumdan nefret ediyorum.

Onu istememeliyim, Milo'yu değil. O istememem gereken her şey.

Kapıya büyük bir gürültü geliyor ve onu sırtırken görmek için geri çekiliyorum.

"Tadın güzel, Elizabeth." Başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve kendimi öne eğilip onu tekrar öpmekten alıkoymaya çalışıyorum.

Çünkü istiyorum.

O öpücükten olması gerekenden daha fazla zevk aldım.

Neden tadı ve hissi bu kadar güzeldi?

Ama sonra öfke ve hayal kırıklığı tekrar beni ele geçiriyor. "Bu ne cüret!" diye feryat ediyorum başımı sallayarak. Yanından geçip kapısını açtığımda Letti'nin orada durduğunu görüyorum.

"Beni eve götür, *lüt fen*." Omzumun üzerinden Milo'ya bakıyor. "*Onun* söz hakkı yok."

Letti başını sallarken arkamdan alçak sesle bir kıkırdama duyuyorum.

ve onu takip etmem için bana el sallıyor. Ben dışarı çıkarken herkes beni izliyor. Onlara bir kez bakıyorum ve arabasına varana kadar arkama bakmıyorum.

"İyi misin?" Letti soruyor.

Arabanın kapısını açıp arkama baktığımda onu ay ışığının altında dururken buldum.

O çok güzel.

Ölümcül ama güzel.

Bir süre sonra geri dönüp arabaya atlıyorum ama bir daha arkama bakmıyorum.

Ben kötü, kötü bir insanım.

Ve Milo Savage iyi, çok iyi öpüşüyor.

Kocamdan daha iyi.

Ama kabul edelim ki bu hiç de zor olmazdı.

Bölüm 18

Milo

“That kiss. Fuck my life.”

I Boku yedim!

Ckapt'ca 17

Lissie

**"Please stop me from dreaming of him. He is the villain.
Don't forget that."**

■ Kafede oturmuş Letti'nin siparişini bitirmesini beklerken içeri biri giriyor.

Etrafıma baktığımda Cody'nin annesi içeri giriyor ve doğruca bizim masaya yöneliyor. Beni orada otururken görünce durdu.

"Lissie." Etrafına bakınmak için döndü. Cody'nin annesiyle pek bir ilişkim olmadı çünkü Cody'yle bu kadar genç yaşta evlendiğim için benden hep nefret etti. Yıllar boyunca onu sadece birkaç kez gördüm.

"Kahvenizi böldüğüm için üzgünüm, ama sizi gördüğümde -" Bana bakarken durdu. "Buraya pek sık gelmiyorsun."

"Hayır, istemiyorum." Bütün para Cody'de olduğu için hiçbir şey yapamadım.

"Ya sağlığın, canım? Daha iyi misin? Cody iyileşmek için kaçtığını söyledi, kafadan hasta olduğunla ilgili bir şeyler söyledi," diyor Cody'nin annesi bana. Orada oturuyorum, kafam karışıyor. Tabii ki onunla konuşuyor. Ve tabii ki ne kadar sık kafalı olduğundan ya da ne yaptığından bahsetmez.

"Çok yazık, gerçekten," diyor annesi ve ben ona ne demek istediğini sorma zahmetine bile girmiyorum.

Letti bize katılırken boş çantamı kaptığım gibi ayağa kalkıyorum. Cody'nin annesine dönüyorum ve ona sıcak bir gülümseme veriyorum. Ciddi değildim ama rahatsızlığımı belli etmemeye çalışıyorum. Gözleri hafifçe kısılıyor ve karşılığında kibar bir gülümsemeye zorlamadan önce bir küçümseme titreşimi gördüğümü hissediyorum.

"Seni tekrar görmek güzeldi. Oğluma eve döndüğünde beni aramasını söyle." Uzanıp kolumu tuttu. Geri çekiliyorum ve Cody'nin beni bağladığı bileklerimi bilinçsizce ovuşturuyorum. Artık tamamen iyileştiler ama annesinin **eve**, onun yanına gideceğimden bahsettiğini duymak bile kendimi o lanet yatağa bağlandığım zamanki kadar kapana kısılmış hissetmeme neden oluyor.

"Sanırım o zaman sana hiç söylemedi." "Neyi söylemedi canım?"

"Beni yatağına bağladığı sırada fahişelerini becerdiğim için onu terk ettiğimi."

Yüzü kızarıyor ve bir adım geri atıyor. "Oğlum hakkında ne kadar kötü bir şey söyledin."

"Gerçeklerden daha kötü değil."

Saçlarını okşar. "Cody'nin ne demek istediğini şimdi anlıyorum. Sen gerçekten kafadan hastasın."

Bir adım öne çıktım. "Onun hatalarını görmüyor olmanız, bu hataların olmadığı anlamına gelmez."

Letti anlaşılmasa da bir şeyler mırıldanıyor, ben de beni dükkândan çıkarmadan önce ona bakıyorum. "O sik kafalıya alışveriş listesine bir de mermi eklemesini söyle, umarım kullanabilir." Sözleri karşısında donup kalıyorum - intihar benim için hassas bir konu. O bunun etkisini hemen fark etmiyor ama ben fark ediyorum.

Ve bu onun hatası değil.

"Lissie," diye nefes alıyor Letti ve sonra gözleri kocaman açılıyor. "Kahretsin, özür dilerim. Unutmuşum."

"Sorun değil. Beni bu durumdan kurtardığınız için teşekkür ederim."

"Demek Cody'nin annesi bu?" diyerek konuyu değiştiriyor ve ses tonundaki alaycı tonu fark etmiyorum.

"Evet ve şu anda beni gördüğünü söylemek için onu arayacağını garanti edebilirim," diyorum göz devirerek. "İyi ki bugün o barda röportajım var. Adı ne demiştin? Yara izleri mi?"

"Evet ve eminim işi alacaksın." Bana gülümsüyor. "şimdi eve gidelim ve seni giydirelim."

* * *

"En iyi bifteğe sahipler... Gerçekten inanılmaz." Barda otururken Letti bana menüyü uzatıyor. Harika bir görüşmeydi ve Letti yemek için kalmak istedi. Müdür harikaydı ve hiç deneyimim olmadığını biliyordu ama temelde bunu görmezden geldi ve roket bilimi olmadığını için öğrenebileceğimi söyledi.

"Burada mı yiyorsun?" Sadece alkol servisi yaptıklarını sanıyordum. "Evet. Denemeden iyi bir şey yemiş sayılmazsın.

biftekleri." Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve aynı anda başını sallıyor. Gülüyorum ve kendiminkini sallıyorum. Bakışlarımı menüye indirdiğimde, bahsettiğı şeyi buluyorum - yanında sebzeli biftek. Bir garson gelip siparişimizi alıyor ve bunu yaparken bana gülümsüyor.

"Sen Lissie'sin, değil mi? Haylee az önce seni işe aldığından bahsetti," diyor kalemini bana doğrultarak.

"Ahhh, öyle mi?" Cevap veriyorum.

"Sıradaki barmeniniz," diyor Letti gururla.

"Yeni kan her zaman iyidir" diyor ve siparişimizi vermek için mutfağa gitmeden önce göz kırpmıyor.

Letti'ye dönüyorum. "Buradaki herkesi nereden tanıyorsun?"

Konuşmaya devam ederken yanıma biri kayıyor. Letti'nin yanakları pembeleşmeye başlıyor ve sadece kokusundan bile kim olduğunu anlıyorum. Kokusunu bildiğimden nefret ediyorum.

ve bakmadan bana doğru eğildiğini biliyorum.

"Bizim yüzümüzden," diye onun yerine cevap veriyor.

Gözlerimi Letti'ye kilitleyerek ona bakmayı reddediyorum. "Buradaki garson kızla da mı yattın?" Sırtım hâlâ ona dönükken Milo'ya soruyorum.

"Şimdi, Elizabeth, duyduğum kıskançlık mı?" Kulağıma yaklaştıkça sesi fısıltıya dönüşüyor. "Beni becermek mi istiyorsun?" Beni hevesli gözlerle izleyen Milo'ya dönüyorum, o kadar yakın ki bakışlarım dudaklarına kayıyor. Tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum ve sonra kendimi kötü hissediyorum, gerçekten kötü. Tam garson kız içkilerimizi getirip önümüze koyarken geri dönüyorum. Letti bizimle göz teması kurmayı reddediyor.

"Bisikletimi devirdiğin için özür dileyecek misin? Onu çizdiniz, Güzel Bayan ve tamir ettirmek zorunda kaldım."

Onu ve fazla yakın olan boğucu sesini duymazdan gelip Letti'ye odaklanıyorum.

"Beni öpersen seni affedeceğim, sadece bu seferlik," diye mırıldanıyor kulağıma. Letti'nin gözleri Milo'ya kayıyor. Bir nefes çekiyorum ve ona bakmak için dönüyorum. Baktığımda hiç vakit kaybetmeden dudakları dudaklarımı buluyor ve beni öperken dudaklarımı morartıyor.

Beni öptüğünde nefes almayı unutuyorum. Sanki tüm oksijenimi emiyor ve kendine alıyor. Geri çekilemeyecek ya da bunu durduramayacak kadar sersemlemiş durumdayım ama neyse ki -ya da değil- önce o geri çekiliyor ve bana sırtıtıyor. Kaşlarım havaya kalkıyor ve öfke beni sert bir şekilde vuruyor. Ben bir şey söyleyemeden ya da y a p a m a d a n kalkıp gidiyor.

"Ee, sen ve Milo?" Az önce olanlar karşısında afallamış bir halde arkamı döndüğümde Letti'nin içkisini ağzına götürürken sırttığını görüyorum. "Neden hiç yuva kurmadığını hep merak etmişizdir. Sanırım şimdi cevabımızı aldık." Bir yudum alıyor. "Yani, biz gençken ve sen bizimle partilerdeyken seni hep bir şahin gibi izlerdi."

Bunu hiç fark etmemiştim. Ama yine de, kendi acımın içinde kaybolduğum için hiçbir şeyin farkına varamadım.

"Neden buradaydı?" Ben sordum.

Garson kız bifteklerimizi getiriyor, önümüze koyarken sözümü kesiyor, sonra da bize göz kırpmıyor.

"Bu müesseseden, kızlar. Keyfini çıkarın. Hazır olduğunuzda bize seslenin. Patron bundan sonra tatlı bir şeye ihtiyacınız olacağını söyledi."

"Teşekkürler, Chastity," diyor Lissie garson Chastity uzaklaşırken. Onun arkasından bakıyorum ve bilardo masasının yanında bazılarını tanıdığım deri yelekli adamlar görüyorum. Mason'ı görüyorum ve bana başıyla selam vererek bir bira uzatıyor. Milo'yu hiçbir yerde göremiyorum.

"Buranın sahibi kim?" Ben soruyorum. "Milo'nun."

O bifteğini kesiyor, ben de benimkine aynısını yapıyorum. *Güzel görünüyor.*

"Milo?"

"Evet. Birkaç yeri daha var ama ben en çok buraya gelmeyi seviyorum. Sokaktan bir çocuğu işe aldı ve ona nasıl yemek yapılacağını öğretti. Çok da iyi bir aşçı."

"Milo'nun ünü..." Söylemeye başladım.

"Oh, hepimiz biliyoruz. Kasabanın çoğu ondan çok korkuyor ama kimse yardım etmezken o bana yardım etti. Beni yanlış anlamayın, korkutucu biri, ama iyi türden bir korkutucu."

"Onun korkutucu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını sallıyor, biftekten bir ısırık alıyor. Gözleri tekrar açılmadan önce kısa bir süreliğine kapanıyor. "Öyle değil mi?"

"Onu Milo olarak düşünüyorum."

Tam o sırada masamızın yanından geçip bana doğru baktı. Bir şey söylemiyor ama bunu yüzünden okuyabiliyorum. Milo, aramızdaki savaş ne olursa olsun kazanacağını biliyor. Dudaklarının hafifçe kıvrılması ve kaşlarının kalkmasıyla bunu bana söylüyor.

Sonunda gözlerimi Milo'dan ayırıyorum, bir parça biftek saplıyorum ve ısııyorum. *Haklıydı.*

Bu şimdiye kadar yediğim en iyi biftek.

"Ailen onunla takılmadan rahatsız olmuyor mu?" Bir parça daha bifttek keserek soruyorum. "Yani, kardeşinin kim olduğunu anlıyorum, ama senin de sürekli orada olmandan rahatsız değiller mi?"

"Annem mutlu değildi. Babam Morris'in ailemizin başına gelen en iyi şey olduğunu düşünüyor. Ve ben okula giderken-"

"Okula mı gidiyorsun?"

"Evet, avukat olmak için." Işıldıyor. "Yarı zamanlı. Hepsini aynı anda yapamam." Başını iki yana sallayıp çatal ve bıçağını yere bırakıyor. "Kulüp bana çok yardımcı oldu. Biliyorsun... iyi de ödüyorlar." Göz kırpıyor.

Biz sipariş vermeden tatlı geldi. Milo'yu köşede elinde içkisiyle bizi izlerken görüyorum. Onu tersliyorum, o da başını geriye atıp gülüyor ve kadehini bana doğru kaldırıyor. Gülümsememeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Geri dönmeye hazır mısın?" Letti az önce yediğimiz brownie'nin tabağını iterek soruyor. "Çok doydum."

"Buraya neden geldiğinizi anlayabiliyorum. Yemekler harika."

Başıyla onaylıyor. "Eve dönerken ailemin evinde durmamızın bir sakıncası var mı?" diye soruyor.

"İçmen gerekiyor mu?" Milo, aniden yanımızda dikilen Letti'ye soruyor.

"İzinleri olmadan kadınları öpmeli misin?" Ben de karşılık olarak soruyorum. Birkaç arkadaşı öksürüyor ve etrafımızda gülüyorlar.

Letti kardeşiyle sohbet etmek için izin istiyor. Morris'e söyleyecek bir şeyi olmasa bile, eminim hemen bir şeyler bulup dikkat çekmemeye çalışacaktır.

"İznim vardı. Sen sadece partiye yavaş geliyorsun," diyor kesin bir ifadeyle.

Kaşlarımı kaldırıp ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Sana hiç izin vermedim. Yani bu sana istediğimi yapma iznim olduğu anlamına mı geliyor?"

"Evet, lütfen." Sırıttıyor ve ben de dudaklarıma yapışmak isteyen gülümsemeyi durdurmak zorunda kalıyorum.

Aramızda sadece bir parça boşluk kalacak şekilde daha da yaklaşarak parmak uçlarımda yükseliyorum ve kulağına mümkün olduğunca yaklaşıyorum. "Dudaklarını kendine saklayacaksın, değil mi?"

"Hayır," diye cevap veriyor ve ben de aramıza uzanıp kot pantolonunun üzerinden sikini sertçe kavırıyorum.

Orada kıpırdamadan duruyor ve bana bakıyor. "Kirli severim. Ne kadar kirlenmek istiyorsun güzel bayan? Başa çıkabilir misin?"

"Dudaklarını kendine sakla." Onu kısa bir süre sıktıktan sonra bırakıyorum ve dönüp doğruca kapıdan çıkıyorum. Tam cep telefonuma uzanıyordum ki arkamdan ıktı.

"Eve götürmek için bir öpücük," diye teklif ediyor.

Letti kapıdan kafasını uzattığında gözlerimi deviriyorum. "Ben birazdan gelirim ama eğer takılmak istemiyorsan Milo seni götürebilir. Anahtarın var, değil mi?" Gözleri Milo'ya kayıyor, o da bana dönmeden önce başını sallıyor. Ona daha fazla yük olmak istemediğim için ben de başımı sallıyorum.

"Motosiklete bin," diye emrediyor, kickstand'i kaldırıyor ve motosikleti önümde duracak şekilde hareket ettiriyor. Uzaklara bakarak Letti'nin bana uzattığı kaskı alıyorum ve biniyorum. Bu kez yardıma ihtiyacım yok, arkasına geçip kollarımı beline doluyorum. Hava ellerimi üşütüyor, bu yüzden tenini bulana kadar ceketinin içine ve gömleğinin altına sokuyorum. Soğuk avuç içlerime dokunduğunda geri çekilmiyor ya da ellerimi hareket ettirmemi söylemiyor.

Ona yaslanarak dönüşleri yavaş ve sabit bir şekilde alıyor ve eğer daha iyi bilmeseydim, eve uzun yoldan gittiğini de söyleyebilirdim. Letti'nin sokağına vardığında, ön tarafta durana kadar yavaşlıyor ve bisikleti bırakıp kaskını çıkarıyor.

Kendi kaskımı çıkarırken ilk kokladığım şey onun saçları. Sanırım zengin deri kokusu buradan geliyor. İnip kaskı ona vermek istiyorum ama bir kaska bir de bana bakıyor.

Eğer o gözler bana bir hikâye anlatabilseydi, şu anda beni yutmayı ne kadar çok istediğini anlatırdı.

"Benimle kulüp binasına gelir misin?" diye soruyor. Yanağımın içini ısıyorum ve başımı sallıyorum. "Elizabeth." Elime uzanıyor ama o elimi tutamadan ben çekiyorum.

Hâlâ kendimi onarmaya çalışırken bağılıklar kurmamalıyım.

Bu aptalca bir şey olurdu. Ve ben aptal olmaktan çok uzağım.

Peki neden onunla aptal olmak istiyorum?

"Uyumam lazım. Yorgunum." Daireye giden yolda yürüyorum ve kapıya geldiğimde omzumun üzerinden bakınca onun hâlâ beni izlediğini görüyorum. "Bıraktığın için teşekkürler Milo."

Fikrimi değiştirmeden içeri giriyorum.

Bölüm 20

Milo

“Is watching someone for hours without moving considered creepy?”

S Bir haftadır çalışıyor ve ilk birkaç gün kesintisiz çalışmasına izin versem de, haftanın sonunda kendime engel olamıyorum.

"Hepimiz neden burada olduğumuzu biliyoruz," diyor Axe sırtarak. "Buraya her zaman geliyoruz," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, var ama Cuma günü değil." Lissie'nin arka odadan çıkışını izlerken onu görmezden geliyorum. Bar arka tarafta, bizim koltuklarımız da ön tarafta olduğu için burada olduğumuzu bilmiyor. Genelde bara gitmeyiz ama kendime engel olamadığım için ayağa kalkıp o tarafa yöneliyorum.

Morris masadaki koltuğundan ıslık çalar. "Şunun gidişine bakın. Aşık olmuş."

Ona hiç dikkat etmiyorum, çünkü onları her ne halt ediyorlarsa yapmaları için yalnız bırakıyorum. Savage Villains'de yirmiden fazla üyemiz var ve her birine saygı duysam ve hepsinin buradaki yerlerini hak ettiklerini düşünsem de, zamanımın çoğunu bu iki sık kafalı ile geçiriyorum.

Bara gittiğimde, kadının hizmet ettiği müşteriye "Bu yirmi eder" dediğini duyuyorum. Adam ona ellilik uzatıyor ve üstü kalsın diyor. Kadın gülümsüyor ve ona teşekkür ediyor.

Gözleri benimkileri buluyor. Gülümsemesi azalıyor ve yanaklarını yavaşça bir kızarıklık kaplıyor. "Milo."

"Elizabeth." Ona daha yakın olmak için bara yaslandım.

Ona çok yakında, ödeme yapmadığı için kocasını öldüreceğimi söyleme zahmetine girmiyorum. Bunun yerine, her baktığımda beni içine çeken o öldürücü gözlerle odaklanıyorum.

Ve onu tekrar ne zaman öpebileceğimi merak ediyorum. Kahretsin, onu öpmek istiyorum.

"Cody'ye bizden bahseder misin?" Ona soruyorum.

"Beni nasıl öpmekten hoşlandığını mı soruyorsun?" demeden önce gözleri tam olarak anlamlandıramadığım bir şeyle parlıyor.

"Eğer doğru hatırlıyorsam, sen de beni öpmüştün, güzel bayan." Ona göz kırptıyorum ve küçük siyah eteğini ve siyah atletini görebileceğim kadar geri çekiliyor. Ayrıca çizme giyiyor ve dövmeleleri tüm çıplaklığıyla ortada. Acaba başka bir yerinde dövme var mı? *Kahretsin, nasıl da bilmek isterdim.* Saçları basit bir örgü şeklinde arkada, birkaç tutam yüzünü çerçeveliyor.

"Sanırım iyi öpüştüğünü biliyorsun." Göz kırptıyor ve kasaya doğru yürüyor. Elliyi kasaya koyup bahşişini saymasını ve bana dönmeden önce eteğinin cebine koymasını izliyorum. "Sarhoşlar gerçekten iyi bahşiş verir," diyor gülümseyerek.

"Bahşiş kazanmanın başka bir yolunu biliyor musun?" Kıçımı tabureye oturtuyorum ve o da barın diğer tarafında önümde duruyor.

"Nasıl?"

"Eğil de sana göstereyim." Çubuğa dokunuyorum ve gözleri elime kayıyor, sonra tekrar benimkine geliyor.

"Seni bir daha öpmeyeceğim," diyor sırtıtmaya karşı koyarak. "Ama sana bahşiş vereceğim."

"Ne bahşiş istiyorum biliyor musun? Bana yirmi bin dolar ödemen gereken bir bahşiş istiyorum." Bir kahkaha attı ve barı temizlemeye başlamak için döndü.

"Tamam," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden.

Barı silmeyi bıraktı ve bana inanmayan bir bakış fırlattı.
"Tamam mı?"

"Tamam. Yirmi bin ve seni hemen şimdi burada öpebilirim," diye teklif ediyorum.

"Milo, iyi misin?" diye soruyor, yaklaşarak. Aramızdaki bara rağmen uzanıp onu yakalamak istiyorum. "Gerçekten sağa sola saçacak kadar paran var mı?"

"Var ve istediğim yere atabilirim. O yüzden biraz daha yaklaş."

"Sadece bir öpücük için mi?" diye soruyor. "Bu benim hayatımı değiştirecek bir para." Başını sallar. "Ama asla alamam. Onu hak etmek istiyorum."

"Oh, güven bana, bunu hak edeceksin. O dudakların yirmi bin dolardan daha değerli." Söz konusu dudaklar bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve kadın başını sallıyor.

"İş için teşekkürler Milo. İşe dönmem gerekiyor." Beni el sallayarak uğurladı ve barın diğer ucuna gitti.

Ve bütün gece orada oturup onu izledim.

Bölüm 21

Lissie

**“Shop till he drops me... in the bed, on the floor, or
wherever. I’ll take it.”**

"Pretty Lady."

İşte yine o ses. Her yeri titreten izin almadan içimden geçip gidiyor. Milo'ya olan hislerimi gerçekten anlamıyorum. Aramızda tam olarak ne olduğundan emin değilim ama uzak durmak için kendime yaptığım her uyarı işe yaramıyor gibi görünüyor. Ama evden her çıktığımda beni buluyorken nasıl yapabilirim ki? Buranın küçük bir kasaba olduğunu anlıyorum ama ne kadar şanssızım -ya da şanslıyım-?

Bu hafta iyi bir miktar bahşiş kazandım ve çok fazla şeye ihtiyacım olduğu için alışverişe çıkmaya karar verdim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alırken ellerim denediğim yeni ayakkabıları kavırıyor. Milo'yla yüzleşmek için arkamı dönmediğimde, yanımdaki koltuğa oturuyor ve omuzlarımız birbirine değecek şekilde beni itiyor.

"Siyah olanları tercih ederim," diyor, önümdeki sehpa da duran topukluları işaret ederek.

"Benim zaten daha ucuz bir çiftim var," diye cevap veriyorum.

"Seni onlarla görmek istiyorum... sadece onlarla, başka bir şeyle değil."

Nefes nefese kaldım ve sonunda yüzümü ona döndüm. "Hiç durmaz mısın?" diye soruyorum.

"Hayır, bir şeyi seni istediğim kadar çok istediğimde olmaz." "Gidip başka birini bulmalısın. Eminim ki o kadar zor." Elimdeki babetleri kaydırarak giydim.

"Yakışıklı olduğumu mu söylüyorsun, güzel bayan?" Yüzünü bile görmeden kaşlarını eğlenerek kaldırdığını biliyorum. Kontrol etmek için hafifçe döndüğümde haklı olduğumu görüyorum.

"Bunlar çok çirkin. Senin uzun, güzel bacakların var. Topukluları al." Ayağa kalkıyor, topukluları alıyor ve önümde tek dizinin üzerine çöküyor. Tezgâhtar kadın yüzünde eğlence ve dehşet karışımı bir ifadeyle beni izliyor. Bir erkeğin tepeden tırnağa siyah deriden başka bir şey giymeden, birini öldürmeye gelmiş gibi görünerek bir kadın mağazasına girmesi her gün olan bir şey değil.

Yine de iyi görünüyor.

Babeti ayağımdan kaydırarak topuğu yerine yerleştiriyor. Sonra eli baldırıma doğru ilerliyor ve dizimin hemen altında durup beni kavıyor. Bakışları gözlerime ulaşana kadar vücudumda geziniyor. Muayene yavaş ve şehvetli ve eğer evli bir kadın olmasaydım, akıllara durgunluk veren bir seks olacağını bildiğim şeye teslim olurdum.

Milo'nun akıllara durgunluk veren çok iyi bir seks yapabileceğine eminim. "Şu topukluları al."

"Sana söyledim, topuklu ayakkabılarım var." Ayakkabıyı tekmeleyerek çıkardım.

"Onları alayım ve evimde saklayayım, böylece sana kitabı okumayı bitirdikten sonra seni becerdiğimde, bunları giyerken boşalabilirsin." Bir kadının soluğunu duyuyorum, ama gözlerim onunkilere yapışmış durumda ve başkalarının ne düşündüğünü umursamadığım bir noktaya yaklaşıyorum.

"Bana topuklu ayakkabı almana ihtiyacım yok Milo." Ayağa kalkıyorum ve başımı ona doğru eğiyorum. O yerinden kıpırdamayınca kendi ayakkabılarımı giyiyorum.

"Oh, ama sen biliyorsun," diyor ayağa kalkıp üzerimde yükselirken. Sonra beni koklamak için daha yakına eğiliyor, boynumun kıvrımına geliyor ama bana tam olarak dokunmuyor. "Seninle görüşeceğim."

çok yakında." Çekip gidiyor ve giderken sandal ağacı kokusu etrafımı sarıyor. Bu kokudan ne zaman nefret etmeye başlayacağımı merak ediyorum.

Muhtemelen asla.

* * *

"Ne kadar ilginizi çeker bilmiyorum ama bu akşam kulüp binasında bir parti var," diyor Letti, kısa ipek bir elbiseyle odasından çıkarken.

"Çok güzel görünüyorsun," diyorum ona.

Bana küçük bir dönüş yapıyor ve sonra reverans yapıyor.

"Teşekkür ederim leydim, ama size de bir tane aldım."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. Kabul etmesi zor olsa da artık ona para ödüyorum. Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum.

Odasına geri dönüyor ve sonra elinde bir çantayla dışarı çıkıyor. "Al bunu. Bir alana bir bedava indirimi vardı, ben de dayanamadım."

Çantayı ondan aldım ve spagetti askılı, yandan küçük bir yırtmacı olan küçük siyah bir elbise çıkardım.

"Lütfen benimle geleceğini söyle. Tabii ki baskı yok ama benimle gelmeni çok isterim."

Elbiseye bakıyorum ve sonra gözlerimi tekrar ona çeviriyorum. "Eğer sorun olmazsa yapacağım." Elbiseyi kaldırıyorum. "Ve bunun için çok teşekkür ederim. Çok güzel." Arkamı dönüp yatak odama gidiyorum. Elbisenin içine giriyorum ve Docs ayakkabılarımı ayağımda bırakıyorum. Dışarı çıktığımda anahtarlarını almış ve gitmeye hazırды.

Kulüp binasına vardığımızda onu hemen göremiyorum. Letti bara gidip Mason'la içki içerken ben de Aiden'la birlikte ateşin başında oturup hikâyeler anlatıyorum. Beşinci kadehten sonra gidip ona yardım etmem gerektiğini düşünüyorum ama o arkadaş olmak istemediğim için olduğum yerde kalıyorum.

"Yeni işini seviyor musun?" Aiden soruyor.

"Öyleyim, bu iyi bir şey. İyi de para kazanıyorum," diyorum, bana bir içki uzatırken gülümseyerek. Küçük bir yudum alıyorum. Cody'yle ilk tanıştığımda çok içerdim ama bıraktığımdan beri bir daha içme ihtiyacı hissetmiyorum. Belki de onun yanında çekingenliğimin azalmasını istemediğim içindir. Bir parçam ona güvenmeyi bıraktı.

"Geldiğin için çok mutluyum. Çok, çok mutluyum." Kulağıma bir şeyler söylerken Letti'nin kolları arkamdan beni sarıyor.

"Sarhoşsun," diyorum.

Gözlerini deviriyor ve beni başından savıyor. "Neredeyse. Tanrım, çok iyi hissettiriyor." Tam o sırada Mason geliyor ve onu kendine çekip göğsüne yaslanıyor. "Bu Mason. Seviştiğim kişi o."

"Mason'ın kim olduğunu biliyorum," diyorum ona, Mason'a sırtarak. "Sikişmenin nasıl gittiğini sorardım ama gerçekten bilmek istemiyorum."

Letti gülüyor. "Oh, çok güzel. Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi." Onun göğsüne dokunur. "Öyle değil mi Mason?"

Kalçasını tutarak ona bakıyor. "Sen öyle diyorsan." Tekrar bana bakıyor. "Milo, burada olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Ona haber veririm."

"Yapma. Onun için burada değilim." Kaşlarını kaldırdı.

"Değil misin?"

"Hayır. Letti ile kutlama yapmaya geldim," diye cevap veriyorum.

"Merhaba, güzel bayan." Bir el belime dolanıyor ve Mason dönüp Letti'yi de yanına alarak kıkırdıyor ve bana el sallıyor. Milo'nun elinden kurtuluyorum ve arkamı dönüp ona bakıyorum.

"Buradan çıkmak ister misin?" diye soruyor, rahat edemeyeceğim kadar yakınımaya eğilerek. Cevap vermeden uzaklaşıyorum ve herkesin toplandığı yöne doğru ilerliyorum. Birkaç kişi bana doğru bakıyor ve ben açık bir koltuğa oturmak üzereyken biri homurdanıyor.

"Çekil." Yanımdaki adam tereddüt etmeden ayağa kalktı ve şimdi Milo tam yanımda duruyor. "İçiyor musunuz, güzel bayan?"

"Ona neden öyle diyorsunuz?" Letti sözümüzü keserek soruyor. "Çünkü hiç fark etmemiş olsa da o böyle biri." "diye açıklıyor Milo. Bana dönüyor. "Kitabın bende."

"Sen bir kitap hırsızısın! Bunu biliyorsun, değil mi?" Etrafımızdaki herkes kıkırdıyor.

"Ben sadece seninkini çalışıyorum," diye yanıtlıyor.

Letti bir içki daha aldı, ben de elimi uzattım. Mason'ın yanına oturmadan önce bana uzatıyor. İnsanlar konuşuyor, müzik çalıyor ve tüm bunlar olurken Milo yanımda oturmaya devam ediyor.

"İçiyorsun. Bu akıllıca bir karar mı?" diye sorar.

"Ben artık burada olmadığımı kimi kızdırmayı planlıyorsun?" Bir yudum alarak soruyorum.

"Gidiyor musun?" diyor şaşırarak.

"Elbette öyleyim. Şu anki parasızlığım dışında beni burada tutan şey nedir?"

"Bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim." "Evet. Yeterince aldığım da, giderim."

Letti ayağa kalkıp bir adamla dans etmeye başlıyor ve Mason kara gözlerle onu izliyor. Birkaç kişi daha katılıyor ve ben Milo'ya bakıyorum. "Benden ne istiyorsun Milo?"

Yakınına eğiliyor. "Sadece sen. Bana seni ver, sadece bu gece için."

Sözleri içimi kemiriyor. Bakışlarım dudaklarına ve sonra tekrar gözlerine kayıyor. *Bir geceliğine bile olsa kendimi ona vermek ne anlama gelirdi?*

"Tek gecelik bir ilişki mi?" Fısıldıyorum.

"Eğer öyle demek istiyorsan." "Bir gece mi?"

"Hepsi bu kadar." Dudakları artık benimkilerin üzerinde ve ben geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum.

"Nereye?" Ben soruyorum.

Hiç vakit kaybetmeden ayağa kalkıyor, Morris'in yanına gidiyor, kulağına bir şeyler söylemek için eğiliyor ve bana dönmeden önce sırtını sıvazlıyor. Benimkini aldı.

elimi tutup beni yukarı çekiyor ve bizi doğruca bisikletine götürüyor. Kaskımı kafama takarak bisiklete tırmanıyor, ben de onu takip ediyorum.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda Letti'nin beni izlediğini görüyorum ve bilinmeyene doğru yola çıkmadan önce ona bir el sallıyorum.

Bölüm 22

Milo

“Perfection in a silk dress.”

kocasına fazladan bir hafta verdi.

Yalvardı da yalvardı.

Bunu onun için yapmadım.

Onun için yaptım.

Gerçi bunu bilmesine gerek yok.

O küçük siyah elbisesi ve savaş botlarıyla arkamda oturuyor ve ben ne kadar aksini istesem de onun benim için yaratılmadığını kendime hatırlatmak zorunda kalıyorum.

Buradan ayrılmayı planlıyor ve ben de onun bu yerden daha fazlası olduğu gerçeğinden dolayı asla kalmasını istemem. Burası onun olabileceği kişinin yanında hiçbir şey.

Elizabeth tam bir mükemmellik abidesi. Şu anda ipek bir elbiseye sarılmış ve bana yaslanmış durumda.

Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama bana tüm benliğimi kaybettiriyor ve onun yüzünü güldürmek için e l i m d e n gelen her şeyi yapmak istiyorum.

O dudakların bana değmesi için ona yirmi bin dolar ödemeye hazırdım.

Ona daha fazla para verirdim.

İsteddiği her şeyi verirdim.

Onu hep uzaktan izledim ve aptal kocasının vermeye çok istekli olduğu parçalarına sahip olma fırsatı doğduğunda, bunu değerlendirdim.

İlk başta ona ne yaptırmayı planladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama orada sessizce otururken bir kitap aldım ve okumasını istedim. Zaman geçtikçe, sırf bana okuyabilsin diye daha fazla kitap aldım.

Bana okumasını sağlayabilsem bu şehirdeki tüm kitapları satın alırdım. Kahretsin, bazı sahneleri okurken çıkardığı ses, sesinin nefes nefese kalışı...

Kadınların neden okuduğunu anlıyorum.

O kadar çok anlıyorum ki.

Benim mükemmel küçük kitap kurdum, bu gece beni mutlu bir adam yapmak üzere.

Umarım.

Bölüm 23

Lissie

“Is it a one-night stand?”

S *Eski*. Milo'dan beklediğim bu mu? Kesinlikle.
Ama kulüp binasındaki odasında yapacağımızı düşünmüştüm. Onun yerine kasabanın içinden geçip daha u z a k l a r a gitti. Beni nereye götürdüğünü sormuyorum çünkü onunla güvende olduğumu biliyorum. Bazıları acımasız bir katille gittiğim için beni deli sanacak olsa da umurumda değil. Herkes onun görüldüğü kadar acımasız olduğunu biliyor ve eğer ölmemi isteseydi, şimdiye kadar ölmüş olurdum.

Çakıllı bir yoldan dönüp motorunu yavaşlattığında sinirlerim bozulmaya başlıyor. İleride bize yol gösterecek birkaç ışık yanarken, büyük beyaz bir çite kadar gidiyor, motordan atlıyor ve kapıyı iterek açıyor. Kapının diğer tarafında devasa bir kır evi gibi görünen bir şey var. Mavi çatılı, iki ya da üç katlı beyaz ahır tarzı bir ev. Evin etrafını yemyeşil bir peyzaj ve birkaç bahçe yatağı kaplıyor. Beyaz çakıllı yolda manevralar yaparak ilerliyor ve evin önünde duruyor. Bisikletini kapatırken verandanın ışığı üzerimizde parlıyor. İnip kaskımı çıkarıyorum ve ona döndüğümde yanımda duruyor ve tepkimi inceliyor.

"Neredeyiz biz?" Ben soruyorum.

Bir eve bir bana bakıyor. "Benim evim," diyor.

Hayranlık içindeyim. Gerçekten hayranım. Burası dışarıdan bakıldığında bir rüya gibi; bakımlı ve kötü bir motorcuya aitmiş gibi görünmüyor.

"Ne zamandan beri?"

"On yedi yaşındayken inşa etmeye başladım. Araziyi buldum ve babam benim için satın aldı. Beş yıldan fazla zamanımı aldı." Elimi tutup beni evin olduğu yöne doğru çekiyor, ben de isteyerek onunla gidiyorum. Başparmağını kapının yanındaki tarayıcıya koyuyor ve kilit açılarak içeri girmemize izin veriyor.

"Yani başparmağını kesersem, benim de erişimim olur mu?" Şaka yapıyorum.

İçeride duruyor, birkaç düğmeye basıyor, sonra tekrar elime uzanıyor ve parmağımı birkaç dakika boyunca pedin üzerine bastırıyor. Tarama bittiğinde elimi bırakıyor.

"Artık istediğin zaman girebilirsin." "Ya seni soyarsam?"

"Beni soyup soğana çevirin, güzel bayan. Bu bana sadece sizi takip etmem için bir bahane verir."

Ondan uzaklaşıyorum -sözleri kızlık organlarımı titretiyor- ve evin içine bakıyorum. Ahşap zeminler duvardan duvara uzanıyor, zengin damarları mekâna sıcaklık katıyor. Oturma odasında renkli minderlerle süslenmiş kahverengi deri koltuklar bulunuyor. Alan, yine sıcak kahverengi tonlarda dekore edilmiş bir mutfığa açılıyor. Vurgulu halılar, kahverengi renk paletini kırmak için bir renk patlaması sağlar.

Üst katta, zarif bir demir parmaklık açık sahanlığı çevreleyerek açıklık hissi verir. Stratejik olarak yerleştirilmiş ışıklar her köşeyi aydınlatan yumuşak bir parıltı yayıyor.

"Burası çok güzel," diyorum, biraz daha içeri girip çıkıyorum ve bana istediğim gibi girip çıkmam için tam izin verdiği gerçeğini çok fazla düşünmüyorum. "Burada sadece sen mi yaşıyorsun?"

"Evet, bu şekilde olmasını tercih ederim."

"Ama kulüp binasında çok kalıyorsunuz?"

"Evet. Ama bir seçeneğim olsaydı, burası olurdu."

"Bunu nasıl karşılayabiliyorsun?" Üst düzey kaplamaları, geniş yerleşimi ve detaylara gösterilen özenle burası çok değerli olmalı. Kaliteli işçilik her odada parlıyor.

"Pek çok şeyi karşılayabilirim," diye düşünüyor, botlarını tekmeleyerek. "Geceyi burada geçireceksin. Dediğin gibi, sadece bir gece."

"Tek gecelik ilişki genellikle diğerinin iş bittikten sonra ayrılması anlamına gelir."

"Çok fazla tek gecelik ilişki mi yaşıyorsun?" diye soruyor, ses tonunda öfke var.

"Hayır, bunu gerçekten hiç düşünmedim."

"Bütün gece burada kalacaksın. Ve sabah seni geri götüreceğim. O zamana kadar soyun."

Ona bakakalıyorum. "Sen soyun," diye karşılık veriyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor ve hemen yeleşini çıkarıp benim durduğum yerin yanındaki kanepenin arkasına koyuyor, sonra da gömleğine uzanıyor. Ellerini etek ucunda birleştirerek gömleğini başından geçiriyor ve çıkarıyor. Eğer gözler salya akıtabilseydi, şu anda benimkiler akardı.

Sıkı. Kaslı.

Dövmeli.

Dövmeleri herhangi bir desen oluşturmuyor. Sanki ressamın çıldırdığı bir tuval üzerine rastgele yerleştirilmiş gibi görünüyorlar. Ama işe yarıyor.

Milo kemerini çözüyor ve ilmeklerden geçiriyor, sonra yere bırakıyor. Başını kaldırmadan ya da onu süzdüğümü umursamadan kot pantolonunun düğmelerini açıyor. Pantolonunu indirip üzerinde sadece boxer kalırken ona bakıyorum. Sonra hiç düşünmeden onları da çıkarıyor.

Önümde bir adam duruyor.

Yani... *bir adam.*

Horoz sert ve uzun, tabanını çevreleyen düzgünce tıraş edilmiş bir kıl parçası, sanki kendini manikürlü tutuyormuş gibi, ancak öyle bir izlenim vermiyor. Daha önce onun sikinin bakımlı olduğunu düşünür müydüm? Muhtemelen hayır, ama artık kesinlikle öyle düşüneceğimi biliyorum.

"Elizabeth." Gözlerim sikinden fırlayıp onun ateşli bakışlarıyla buluşuyor. "Salyaların akıyor... burada." Dudaklarının köşesine dokundu. "Şimdi soyun."

Bir nefes çekiyorum, sonra ona hatırlatıyorum, "Benim yaralarım var." "Daha az umursayamazdım. Hepsini çıkar."

Dediğini yapmadan önce derin bir nefes alıyorum. Ne de olsa o da çıplak. Siyah ipek elbisemin eteklerine uzanıp kolayca çıkarıyorum. Gözleri vücudumda geziniyor ve ben durup onu izliyorum. Bakışları kırmızı dantelli sütyenimin üzerinde geziniyor ve sonra karnıma düşüyor ve ben onu örtme dürtüsüne direniyorum. Hatırlamadığım düşmelerden kalma küçük yara izlerim ve çok berbat olmaktan kaynaklanan yanık izlerim var.

"Eşleşen iç çamaşırı. Bu gece biriyle yatmayı mı planlıyordun?"

"İç çamaşırlarım her zaman uyumludur," diye bilgilendiriyorum onu. Ben arkama uzanıp sütyenimin klipsini açarken, o nefesinin altından bir şeyler söylüyor. Sütyen kollarımdan aşağı kayarken bir adım öne çıkıp elimden alıyor ve beni sadece kırmızı dantel külotumla karşısında bırakıyor.

Bu çok garip. Bir erkekle birlikte oldum ve hiçbiri bana Milo'nun şu anda bana baktığı gibi bakmamıştı - sanki beni yutmaya hazırmış gibi ve ben de ona izin vermekten çok mutluyum. Sadece birinin seni bu kadar çok istemesinin nasıl bir şey olduğunu görmek için.

"Sana zarar vermemeye dikkat etmeliyiz," diyor, sütyenimi avucunun içinde tutuyor, sonra kollarını etrafımda dolaştırıyor, bacaklarım beline dolanacak şekilde beni kaldırıyor, sonra beni merdivenlere götürüyor ve sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi merdivenlerden yukarı çıkarıyor.

Başka bir geniş, açık alana geliyoruz, ama burada bir

önünde bir yatak olan büyük bir şömine. Muhteşem mavi perdeli büyük cumbalı pencereler var. Yatağı kahverengi ve beyaz çarşafı.

Beni nazikçe yumuşak şiltenin üzerine yatırıyor ve kıyafetlerimi de yanında getirdiğini fark ediyorum, kıyafetlerim şu anda yerde ayaklarının dibinde duruyor.

"Elizabeth."

"Hmm?" O uzaklaşırken ben mırıldanıyorum. Milo komodine doğru eğilip bir prezervatif alıyor ve ben onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

"Takabilirsin," diyor.

"Bana doğru sürünmeni istiyorum," diyorum. Yatağın ucuna doğru ilerliyorum, bacaklarımı açıyorum ve öne doğru eğiliyorum, göğüslerim hafifçe sallanıyor.

"Bunu benim söylemem gerekmiyor mu?" diye soruyor.

"Oynamak istiyorsan oyna, ama ben kontrolün bende olmasını istiyorum." Daha önce hiç olmadığı kadar arzulandığımı hissederek sırtıyorum. Hiç Milo gibi biriyle birlikte olmamıştım. Yatak odası dışında o kadar çok gücü elinde tutan biriyle ki, ne kadar ileri gitmeme izin vereceğini görmek istiyorum. Bunu test etmek istiyorum ve onun dizlerinin üzerine çöküşünü izlerken sırtıyorum.

Acaba ona başka ne yaptırabilirim? İşte bu ilginç bir düşünce.

"Seni süründürürdüm ama seni korkutamayız... henüz." Bana doğru ilerliyor. Yine de sürünmüyor. Ölümçül bir suikastçı gibi sinsice yaklaşıyor.

Ve ben o katilim.

Bana ulaştığında bacaklarımın arasından geçip üstüme tırmanmaya çalışıyor ama parmağımı ağzına götürerek onu durduruyorum. Parmağımı yalıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordum. "Sırt üstü uzan ve prezervatifi bana uzat." Hiç itiraz etmeden bunu yapıyor ve yatağa uzanıyor. Ayağa kalkıyorum ve parmaklarımı külotumun içine sokup çıkarıyorum ve ayaklarımın dibine bırakıyorum. Sonra ona doğru ilerliyorum ve bir ayağımı

her iki yanında. Elleri başının arkasına gidiyor ve beni eğlenerek izliyor.

"Dürtülerime direniyorum,"
diyor. "Ne dürtüsü?"

"Seni bir bez bebek gibi etrafa fırlatmak için, Güzel Bayan. Ama bu gecenin tamamen seninle ilgili olduğunu bilmeni istediğim için yapmayacağım."

"Sanki her zaman kontrol bende değilmiş gibi konuşuyorsunuz Bay Savage." Göz kırıyorum ve kendimi kalçalarına, sikinin hemen arkasına indiriyorum. Ben yerleşirken seğiriyor. Prezervatifin ambalajını yırtarak açıyorum ve sikini inceliyorum.

"Çok güzel bir alet olduğu kesin." Gülümsüyorum ve tam prezervatifi üzerine kaydıracağımı düşünürken, sikini kavriyorum, başımı indiriyorum ve dudaklarımı ucuna doluyorum. Ellerini başının arkasından çekiyor ve ben anında duruyorum. Ağzımı silerek ona sırtıtıyorum. "Ellerini eski yerine koy," diyorum ve o da hevesli gözlerle bunu yapıyor.

Cody ve ben birlikte uyuduğumuzda, kontrolü ele almaya çalışırdım ve o bundan nefret ederdi ve bana bunun bir kadının işi olmadığını söylerdi. Seks hayatımız sıkıcı ve sıkıcıydı.

Öne doğru eğilerek ucunu öpüyorum, dilimi başının etrafında döndürdükten sonra hepsini ağzıma alıyorum. Prezervatifi tutmayan elimle şaftı aşağı yukarı okşuyorum ve her vuruşta kalçaları hareket ediyor.

"Bunu ne kadar sevsem de, dur." Dediğini yapıyorum ve geri çekiliyorum. Prezervatifi sert aletin üzerine kaydırarak, o içimde olmadan ona binene kadar kalçalarımı öne doğru itiyorum.

"Şimdi ellerimi hareket ettirebilir miyim?" diye soruyor. Öne doğru eğiliyorum, klitorisimin ona sürtündüğünden emin oluyorum ve hareket etmeye başlıyorum. Bir vibratör kullanarak en sevdiğim uyarılma şeklinin dışarıdan, bol miktarda basınçla olduğunu keşfettim. Cody ile bir kez bile boşalmadım, her şey onunla ilgiliydi. Neyi sevdiğimi ve kendimi nasıl boşaltacağımı kendi başıma öğrenmek zorunda kaldım.

Ben de öyle yaptım.

Kalçalarımın etrafında dönerken dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. Milo ellerini hareket ettirip saçlarımın arasından geçiriyor ve topuzundan kurtararak yüzüme düşmesini sağlıyor ama bu öpüşmemizi durdurmuyor.

Bu noktada hiçbir şeyin bizi durdurabileceğinden emin değilim. Ben ona sürtünürken benimle buluşmak için yukarı doğru itiyor ve sonra bir elini aramıza kaydırıp kendini içime sokuyor. Ağzına doğru soluk soluğa kalıyorum, ama o beni tutuyor, kıcımlı kavırıyor ve beni aşağı yukarı kaydırıyor.

Böylece her hareketi
hissedebiliyorum. Her
hareketini. Tek tek. Birini.

Klitorisimdeki baskı, dolgunluk ve içimdeki bir şey kalçalarımı hareket ettirmeye devam etmem gerektiğini hissettiriyor. Bunu anlıyor ve öpüşmemizi kesmeden tüm kontrolü eline alıyor.

Yetenekleri var.

Ne yaptığını çok iyi biliyor ve çok da iyi yapıyor.

Ellerim saçlarına dolanıyor ve beni incitmemek için dikkatli davranıyor, dokunuşu ve hareketleri yumuşak, ama kendini tuttuğunu biliyorum.

Onu hiçbir engel olmadan becermenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum çünkü şu anda yaptığı şey çok basit ama yine de şimdiye kadar hissettiğim en büyük zevk.

Ama ben böyle düşünemem.

Bir gece, hepsi bu.

Saçlarını tutarken boşalmaya başladığımı hissediyorum.

"Sakın buna cüret etme!" İlerlemeyi bıraktı, elleri kıcımda, hareketlerimi durdurdu. Ona karşı koymaya çalışıyorum ama tek yaptığı sırtlamak. "Oyun zamanını geçirmene izin verdim, güzel bayan. Şimdi sıra bende." Dikkatlice oturuyor, hâlâ içimde, ama ben onu kaldırmaya giderken başını sallıyor. Nedenini bilmeden dinliyorum, o üstte olacak şekilde bizi çeviriyor. Çekiliyor ama çekilirken bir küfür mırıldanıyor.

"Sorun nedir?" Üstümü örtmek için soruyorum ama o elimi çekiyor.

"Az önce kafanın içinde nereye gittin?" diye soruyor. Ayağa kalkıp dolaba doğru yürüyor ve bir şeyler alıyor, sonra yatağın yanında durup iki yastık alıyor ve bana dönüyor.

Cevap vermediğimde gözleri bana kilitlendi. "Elizabeth. Az önce aklın neredeydi?" Hiçbir şey söylemiyorum. "Benim yanımda asla örtünme." Sesi alçak bir hırıltıya dönüşüyor ve eğiliyor, siki hâlâ sert.

Başımı nazikçe kaldırıyor ve altına bir yastık yerleştiriyor. "Çok sertleşirsem bana söyleyecek misin?" diye soruyor, eli boynumu okşuyor, parmakları karnımda durmadan önce göğüslerimin arasında geziniyor. "Kaldır." Kalçalarım dokunana kadar ilk başta kafam karışıyor. "Kaldır." Kaldırıyorum ve o da diğer yastığı belimin ve kalçalarımın altına kaydırıyor. "İyi misin?" Milo dolaptan getirdiği şeye uzanmadan önce soruyor.

"Hepsi yeni, hiç kullanılmadı," diye beni temin ediyor bir penis halkası çıkarırken. Onları görmüştüm ama hiç kullanmamıştım. Sonra ikinci kutuyu açtı. İçinde iki küçük kelepçe var. O gülümsemeden önce kaşlarımı çatıyorum. "Senin için."

"Acıyacak mı?" Ben soruyorum.

"Sadece mümkün olan en iyi şekilde." Ve ben ona inanıyorum.

Bölüm 24

Lissie

“How long can a one-night stand actually last?”

Kasabanın kötü çocuğuyla tek gecelik bir ilişki yaşıyorum.

Bu cümlemin Milo ve bana atıfta bulunacağını hiç düşünmemiştim, ama öyle olduğuna gerçekten sevindim.

Milo Savage yıllardır benim için bir eziyet. İzin almadan düşüncelerimin içine sızdı. Çok fazla düşünmemeye çalıştım ama söz konusu bu adam olunca çok zor.

"Nereye gittin?"

Milo'ya bakıyorum, o karanlık gözler bana bakıyor.

"Seni düşünüyordum," diye itiraf ediyorum.

"Ve?"

"Hiç aşık oldun mu Milo?"

Soru karşısında kaşları kalkıyor. "Ben seni becermek üzereyken aşk hakkında mı konuşmak istiyorsun?" Kıkırdar. "Belki başka bir gün. Sadece bir gecem var, değil mi?" Son sözleri kesinlikle bir soru - benimle gerçekten sadece bir gece geçirip geçirmeyeceğini bilmek istiyor.

"Böyle olması gerektiğini biliyorsun."

"Sen öyle diyorsan." Sik halkasını takıp bana doğru ilerlerken ikna olmuş gibi görünmüyor. Bacaklarımı iki yana iterek dizlerinin üzerine oturdu.

aralarında. Öne doğru eğilerek meme ucumu ağzına alıyor. Tadına bakıyor, hafifçe ısırmadan önce dili tomurcuğun etrafında dönüyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirmeye çalışıyorum, o da yaptığı şeyi bırakıp başını büzülmüş meme ucumdan kaldırıyor ve bir kıskaç yerleştiriyor. Aşağıya bakıyorum, baskı çok fazla ama güzel. Hoşuma gidiyor. *Bu kadar iyi hissettireceklerini nasıl bilemedim?* Kelepçeyi diğer meme ucuna uyguladığında, şimdi ikisi de aynı olduğu için rahat bir nefes alıyorum.

Topuklarının üzerine oturuyor ve bacaklarımı birbirinden uzaklaştırıyor. Parmak uçları karnımı aşağı yukarı okşuyor, ona ihtiyacım olan yere yaklaştıkça benimle alay ediyor. Daha aşağıya inmesini istediğimi anlayabiliyor çünkü bunu her yaptığında ona göstermek için kalçalarımı kaldırıyorum ve yumuşak iniltiler ağzımdan çıkmak üzere olan şeyin beklentisiyle çıkıyor.

Biz.

Ve çaresizlik artık gerçek olmaya başladı.

Tüy kadar hafif dokunuşları vücudumdaki yolculuğuna devam ediyor, ta ki amıma gelene kadar... Kıvrımlarımın arasına bir parmağını sokup sırtımdan önce beni ileri geri okşuyor. "Çok ıslaksın. Ne kadar iyi bir kızsın." Ve bir parmağını içime kaydırды. "Oh, ne *kadar* iyi bir kızsın sen." Mırıldanıyor. "Amın daha fazlasını istiyor, değil mi?" Parmaklarım kalçalarımın yanındaki çarşaflara dolanırken hızla başımı sallıyorum. "Ne kadar sıkı bir amcık." Parmağını çekip aşağı iniyor, artık alay eden ağzı. Amımı öpüyor, sonra dilini çıkarıp aşağı yukarı kaydırıyor. Ben inliyorum, o da bir eliyle kelepçeleri sıkmak için uzanırken kıkırdıyor ve ağzıyla üzerime sıcak hava üflüyor.

Artık sabırsızlanmaya başladım.

Sadece *ona* ihtiyacım var.

Ve tek yapmak istediği oynamak. Alay etmeyi takdir etmediğimden değil, ama vücudumun çılgılık attığı şey bu değil. Belki de bu onun numarasıdır. Beni kızdırmak için

kırılana kadar ve tüm düşüncelerim onunla ve beni ne kadar hızlı doldurabileceğiyle ilgili.

Onun planı bu, biliyorum. "Milo."

"Hmm?"

"Bu oyunu kazanamayacaksın." Ama dudaklarımdan dökülürken bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Meme ucuma doğru ilerlerken kıkırdıyor, tekrar yalıyor ve şeytani gözleri benimkilere kilitlenirken üzerine sıcak hava üflüyor.

"Kendimi bildim bileli seninle oyun kaybediyorum Güzel Bayan. Sadece oynadığımı hiç fark etmedin." Geri çekildi ve bakışları üzerimde gezinerek beni tamamen içine aldı.

Yara izlerimden göğüslerime ve çıplak amıma kadar. "Milo."

"Hmm?" İç uyluğuma dokunuyor, bacaklarımın arasına dokunmak için daha da yukarı kaymadan önce yumuşakça okşuyor.

"Artık oyun oynamak istemiyorum. Becerilmek istiyorum." Gözleri m u z i p l i k l e dans ederken kaşları yukarı kalkıyor ve sıcak bakışları içime işliyor. Üzerimden kalkıp ayağa kalkıyor ve vücudum onsuz soğuk hissediyor. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bana attığı bakış beni olduğum yerde durduruyor.

"Hareket edebileceğini söyledim mi?" diye soruyor ve ben dudağımı ısırıyorum. Kapı çalınıyor ama ikimiz de duymazdan geliyoruz.

Tekrar dolaba giderken bakışlarım onu takip ediyor ve ben kıpırdayamadan, yüzünde bir sırıtış ve parmaklarından sarkan geçen gün bana denettiği topuklu ayakkabılarla geri dönüyor. "Giy şunları."

"Sana söyledim, zaten topuklu ayakkabılarım var."

"Ve sana söyledim... Seni becermek için burada bir çift tutacağım," diye açıklıyor.

"Beni becereceğinden bu kadar emin misin?" Kıkırdıyorum ve o da bacağıma vuruyor. Onun için yeterince hızlı hareket etmediğimde, ayağımı tutuyor ve siyah topuğu üzerinde kaydırıyor, sonra aynısını diğer ayağıma yapıyor. Uğursuz gözleri sanki avıymışım gibi bana kilitleniyor.

Yatağa oturup o çikolata gözleriyle beni incelemeden önce, "Dört ayak üzerine kalk," diye homurdanıyor sinirli bir şekilde.

Onun gibi bir adamın önünde çıplak olmanın korkutucu olacağı düşünülebilir. Ama onun gibi birinin beni istediğini bilmek kendimi güçlü hissettiriyor. Dediğini yapıyorum ve arkamı dönüyorum, yastığı iterek dört ayak üzerine kalkıyorum. "D n," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum.

"Dur." Kıım ona dönük bir şekilde duruyorum ve aşağıdan bir kapı sesi daha gelirken yatağın gıcırdadığını duyuyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor ben girişte bir sıcaklık hissetmeden önce. Ağzı orada ve dili içeri kayarak beni zıplatıyor. Kıkırdıyor ve hareket etmemi engellemek için bir elini sırtıma koyuyor. Dili orada varlığından bile haberdar olmadığım noktaları buluyor. O çekilene kadar her yalama ve emme yepyeni bir deneyim gibi. Ve ben daha ne olduğunu anlayamadan içime o kadar yavaş giriyor ki onu geri itmeye çalışıyorum. Ama o zaten ne kadar ağ zl  olduğumu biliyor ve güçlü elleriyle kalçalarımı kavrayarak beni yerimde tutuyor.

"Lissie." Adım söyleniyor ve Letti olduğunu biliyorum. Duraksıyorum ama Milo olası bir izinsiz girişi umursamıyor bile. Beni itiyor ve çığlık atmamam gerektiğini hatırlamam gerekiyor.

Sikeyim.

 yi hissettiriyor.

 zeri ve dışarı kayıyor, bir eli klitorisimi bulmak için etrafıma uzanıyor. Aleti girip çıkarken benimle oynuyor ve bu cennet gibi hissettiriyor.

Çok geçmeden ellerim yumruk oluyor ve sırtım, beni tam g  le vurmak üzere olan zevk dalgasını yava latmaya çalışmak için eğiliyor.

M kemm l bir tempo tutturuyor, sanki tam olarak hangi noktalara vuracağını ve beni nasıl memnun edeceğini biliyormu  gibi beni beceriyor.

Eğer bir penis yüzünden açık olan bir kadın olsaydım, bu adama anında açık olurdum. Ya da ben

kendime söylüyorum.

Boşaldığımda, parmaklarını klitorisimden çekerken kıcıımı tokatlıyor, sonra kalçalarımı tutuyor ve olabildiğince derine itiyor.

İnliyorum ve bedenim öne doğru düşmeye başlıyor, ama o beni koluyla karnımdan yakalıyor, hareketlerini bir kez bile yavaşlatmıyor.

"Güzel bayan," diye homurdanıyor. Onu geri itiyorum ve onun da geldiğini hissetmeden önce kıkırdıyor. Homurdanıyor, adım söylüyor ve çekilmeden önce kıcıımı tekrar tokatlıyor. Ben yere yığılmadan hemen önce altımdaki yastıklardan birini kaydırmayı başarıyor. Kıyafetlerin hışırtısı kulaklarıma çarpmadan önce birkaç adım attığını duyuyorum.

Bu sefer kapı daha yüksek sesle çalıyor ve odadan çıkıp gidiyor. Sesler duyuyorum, bu yüzden bulabildiğim kıyafetleri kapıp giymeden önce topukluları tekmeliyorum. Sonra Letti'nin ne istediğine bakmaya gidiyorum.

"Biz uyuduktan sonra onu geri getireceğim," dediğini duyuyorum Milo'nun. "Uyumak mı?"

Letti'nin sesi koridorda yankılanıyor. "Prez-"

Mason'ın başladığını duyuyorum.

"Evimde misafirsiniz ve o-"

"O ne?" Merdivenlerin başında durarak araya giriyorum.

Bütün gözler üzerime çevrildi.

Milo bana bakarak, "Yatak odasına geri dön," diye homurdanıyor. Mason'ın kafasının arkasına vurarak yüzünü başka tarafa çevirmesini sağladı.

"Cody kendine geldi," diyor Letti.

Kaşlarını birbirine çarpıyor. "Şimdi mi?" diye soruyorum.

Dudağını ısıırıyor. "Daha önceydi. Bu yüzden kulüp binasına gelmeni o kadar çok istedim ki."

"Bana söylemek istemedin mi?" Şaşkınlıkla söyledim. Telefonum yanımda olmadığı için kız kardeşim ararsa diye tüm aramalarımı onun telefonuna yönlendirmiştım.

"Eğlenmeni istedim ama Mason sana söylemem için ısrar etti." Mason başını sallıyor.

"Ondan boşanmalısın," diye ekliyor Mason. "İyi bir avukata ihtiyacın olacak."

Sözleri midemi bulandırdı.

"Eve gelmek ister misin?" Letti soruyor. "Burada olduğum için kendimi kötü hissediyorum. Yani, sen ve Milo..." diye devam ediyor.

"Cody ne istiyormuş?" Yorgun bir şekilde sordum.

"Seni görmek istedi," diye fısıldıyor. "Yalan söyledim..." "Seninle geri geleceğim. Eşyalarımı alayım."

Milo'ya bir bakış bile atmadan eşyalarımı toplamak için yatak odasına koşuyorum. Bir dakika bile geçmeden orada, elinde ceketimi tutuyor, ben de ceketimi giyiyorum. Vücudunu takdir etmek için bir an duruyorum, çünkü bu onu bu şekilde göreceğim tek an. Kaslı bir vücudu var ve mürekkep göğsünden aşağı, kot pantolonunun aşağı sarktığı o mükemmel V'ye kadar iniyor.

Duvara yaslanarak, "Hoşça kalın güzel bayan," diyor.

Gözlerim onun çikolatalı gözleriyle buluşuyor ve nefesimi içime çekiyorum. O çok güzel.

Mümkün olan her şekilde.

Cody güzeldi, o kapı komşusu çocuk, kalbini ye tarzında, ama bu değişti. Milo donunu indir ve ona baba de seksi. Yaşlandıkça daha da iyi oluyor.

Konuşmak istiyorum ama kelimeler ağzımdan çıkmıyor, bu yüzden yanından geçip kapıdan çıkmadan önce ona yumuşak bir gülümseme veriyorum.

Letti bana bakıyor ama sessiz kalıyor.

Söyleyecek ne var ki? Hayatımın en iyi seksini yapıyordum ve o ve Mason gelip bunu mahvettiler.

Ama gerçek şu ki.

Gerçeklik her zaman bekliyordu.

Bölüm 25

Milo

"To kill or not to kill, that is the question."

denedim; gerçekten denedim.

Kendime bir gecenin yeterli olacağını söylüyordum
ama ona yalan söylediğim kadar kendime de yalan
söylüyordum. Ve gidiyor olabileceği gerçeği, ondan daha
berbat.

gerekir.

Mason'a "Sana evime girme izni verdim çünkü sana
güveniyorum ve sen hiçbir uyarıda bulunmadan içeri
dalıverdin," diyorum. Alt dudağını gergin bir şekilde
çiğniyor.

"Letti üzgündü. Onun üzülmesini istemiyorum. Acele bir
karar verdim ve özür dilerim," diyor başını sallayarak. "Özür
dilerim, Prez."

"Defol git evimden," diye bağırarak kapıyı işaret ettim.

Başını sallar ve gider.

Yatak odasına geri dönüyorum ve her yerde Lissie'nin
güzel vücudunu hayal ediyorum. İnleyişini, dudaklarından
süzülen iniltileri.

Kontrol ondaydı -bunu ona bıraktım- ve acaba o boktan
kocasını ona hiç verdi mi?

Cevap verebilirim...

Kategorik olarak,
yapmadı!

Ckapt'ca 2W

Lissie

“Divorce is the only way.”

A Barda çalıştığım günler üst üste geliyor, haftanın geri kalanında Milo'yu görmüyorum. İşim iyi para getiriyor ve bu beni mutlu ediyor. Mason'ın

Ayrıca boşanma işini halledebilmem için bana bir avukat ayarladı. Hafta ortasında Cody'ye belgeleri gönderdim ve dürüst olmak gerekirse, sadece güzel ve açık olmasını ve herhangi bir güçlük çekmeden imzalayacağını umdum, ama sanırım bu bana her zaman çok az şey veren bir adamdan çok fazla şey beklemek.

"Şuradaki adam seni sorup duruyor. Onu göndermemi ister misin?" Chastity başparmağıyla omzunun üzerinden işaret ederek söylüyor. Onun arkasından bakıyorum ve barın diğer ucundan bana bakan Cody'yi görüyorum. Gözleri benimkilere kilitlenmiş ve *hiç* mutlu *değil*. Elinde bir yığın kâğıt var.

"Hayır, sorun değil. Yerime bakabilir misin?"

Arkasını dönüp Cody'ye bakıyor. "Birini aramalı mıyım? Pek arkadaş canlısı görünmüyor," diye endişeyle soruyor. Sorusunu düşünüyorum ama dikkatleri üzerime çekmek istemiyorum. Bu işi seviyorum ve şehirden ayrılmayı planlarken

Yeterli param olduğunda burada olabildiğince uzun süre kalıp kazanabildiğim kadar çok kazanmak istiyorum.

"Hayır, belki on dakika sonra beni kontrol edersin?"

Başını sallıyor ve ben de barın arkasından çıkarken ellerimi önlüğümün altına siliyorum. Cody'yle yüz yüze geliyorum ve berbat görünüyor, eskisinden de kötü.

"Merhaba," diyorum, sonra gazetelere bakıyorum. "Bakıyorum postamı almışsın."

"Evet, o konuda. İmzalamıyorum."

"Neden? Biz birlikte değiliz, Cody." Eğildim ve tısladım, "Beni lanet yatağa bağladın ve ne? Eve öylece gitmemi mi bekliyordun?" Ağzı düz bir çizgi oluştururken yanağının içini ısıyor. "Seni terk edeli haftalar oldu," diye hatırlatıyorum ona.

"Ve sen zaten başkasını beceriyorsun," diye alay ediyor. Sözleri karşısında gerildim. Kâğıtları havaya kaldırıyor. "Eve gel ve bu saçmalığı kes." Kâğıtları ayağımın dibine fırlatıyor, ben de eğilip alıyorum.

Ona bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Sana asla geri dönmeyeceğim. Bu hayatımın üzücü bir parçasıydı ve olmak istediğim yerin orası olmadığını görebiliyorum." Daha fazla bir şey söyleyemeden yüzüme bir tokat attı. Geriye düştüm, kığım yere çarptı. Tam ayağa kalkmaya çalışırken biri Cody'yi tutuyor ve bana tekrar vurmasını engelliyor.

"Seni dışarı sürüklemeyen önce gitmeni öneririm," diyor Milo, sesi alçak ve tehditkâr, Cody'nin bileğini kavrayıp elini pembeye çevirirken gözleri hiç görmediğim kadar koyu. Cody başını sallıyor ve bana ters ters bakıyor. Bir şey söylemiyor ama gözlerinin kısılması bana öfkeli olduğunu söylüyor. Gitmek için döndüğünde yerden kaldırılıyorum ve beni tutan Milo'nun ön tarafına çarpıyorum. "İyi misin?" diye soruyor. Cevap vermemi beklerken beni tutuşunu hafifletmiyor.

"Evet, ben iyiyim. Bunun için teşekkürler."

Milo başını sallıyor ama beni tutmaya devam ediyor. "Seni özledim," diye fısıldıyor ve ben anında kendimi suçlu hissediyorum. Bütün hafta kendimi hırpalayıp durdum. Kocam olmayan bir adamla yattım. Ve bundan gerçekten zevk aldım. Başımı kaldırıp ona gülümsedim.

"Tekrar teşekkür ederim," diyorum, söylediklerini duymazdan gelerek. "İşten sonra gel... kitabını almak için."

"Gelemem, planlarım var."

"O zaman iki gece sonra senin için geleceğim."

"Tamam," diye cevap veriyorum, hayır diyemiyorum.

"Artık gitmeme izin verebilirsin." Ona kaşlarını kaldırıyorum.

Elini yüzüme koyuyor ve Cody'nin tokadı yüzünden kızardığını bildiğim yanağımı okşuyor.

"Bunun için onu cezalandıracağım," diye homurdanıyor.

"Onu öldürme," diye fısıldıyorum ve o da bana sırtarak bakıyor. "Eğer onu öldürmezsem, karşılığında ne alacağım?"

"Eğer onu öldürmezsen, kitabımı almaya gelirim. Ama ölürse, gelmem."

"Tamamdır," diyor ve beni bırakıp gitmek için dönüyor. *Kahretsin, ona zarar vermeyeceğimi söylememiştim.* Milo'nun peşinden kapıdan çıkıyorum. Dışarı adımımı atar atmaz soğuk hava tenime çarpıyor ve Milo'nun güçlü kuvvetli bir şekilde Axe tarafından yerinde tutulan Cody'ye doğru yürüdüğünü ve yumruğunu Cody'nin karnına indirdiğini görüyorum. Yüksek sesle nefes alıyorum ve Milo dönüp bana bakıyor.

"Ona zarar veremeyeceğimi söylememiştin." Göz kırpıyor ve sonra geri dönüp Cody'ye tekrar yumruk atıyor.

Orada durdum, şok oldum.

Milo'nun kim olduğunu düşünürsek, gerçekten olmamalıyım.

Ama yumruklarının kocama kötü niyetle ve zerre kadar pişmanlık duymadan vuruşunu izliyorum. Aslında, dudaklarında bir sırıtış vardı.

"Dur!" Bağıriyorum ve Milo'nun yumrukları gerçekten de duruyor. Sonra geri çekilip bana döndü.

"Artık bu kişiyle mi ilişi kuruyorsun?" Cody düzensiz, sert nefeslerle söylüyor. Axe onu bırakıyor ve bir bok parçası gibi yere düşüyor. Elleri çakılların üzerine düşüyor ve bakışları benden uzaklaşıyor.

Şimdi önümde duran Milo'ya bakıyorum. "Bırak onu."

"Bunu yapamam." Başını sallar. "Onu öldürmemeye çoktan karar verdim."

"Beni öldürmemesi için onu ikna mı ettin?" Cody bağırır.

"O senin hayatını kurtardı," diyor Milo, sonra dönüp Cody'ye doğru yürüyor. "Şimdi onunla bu şekilde konuştuğun için özür dile."

"Seni o yatağa çok daha önce bağlamalıydım," diye homurdanıyor Cody bana, ama uzun siyah gömleğinin kollarını sıvayıp Cody'ye yaklaşan Milo'nun dudakları seğirmeye başlıyor.

"*Onu yatağa mı bağladın?*" Milo dişlerini gıcırdatıyor.

"Evet ve sürtük kaçtı."

Yüzümü buruşturuyorum ve Milo'nun bakışları tekrar bana dönüp, farkında olmadan ovuşturduğum bileklerime yöneliyor. Ben onu durdurmak için bir şey yapamadan arkasını dönüyor ve Cody'ye öyle sert bir tekme atıyor ki büyük bir gürültü duyuyorum. Cody bir yığın halinde yere düştü.

"Aman Tanrım, ne yaptın sen?" Çığlık atıyorum, ellerim yüzümü kapatıyor.

"İçeri gir, Elizabeth." Milo'nun ses tonundan omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

"Onu öldürmeyecek misiniz?" Onlara doğru adım atarak soruyorum.

Milo yolumu kesti. "Şu anda değil, hayır." Derin bir nefes alıyor, sonra soruyor. "Kaçtın, değil mi? Bu yüzden mi bileklerin kırmızıydı?"

Tamamen iyileşmiş olan bileklerime bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Gerçekten onu öldürmemi istemiyor musun? Yapabilirim ve yaparım da... senin için." Sesi yumuşadı ve ben o gözlere baktım.

Güzel gözler, diğer herkese karşı sert ve soğuk olabilen gözlerin aynısı.

"Hayır, lütfen yapma." Başımı sallıyorum.

Milo uzanıyor, başparmağını tekrar yanağımda gezdiriyor, sonra başını sallıyor. "Tamam. İçeri girin lütfen."

Bir zombi gibi başımı sallıyorum ve içeri dönüyorum. Cody'ye ne yaptıklarını görmek için bir kez bile arkama bakmadım. Milo onu öldürmeyeceğini söyledi, o yüzden şimdilik bu kadarını umabilirim.

"İyi misin?" Chastity ben bara yaklaşırken soruyor. "Evet."

"Emin misin? Biraz daha zamana ihtiyacınız varsa yerinize bakabilirim."

Etrafımda servis bekleyen müşterilere bakıyorum.

"Hayır, sorun yok." Temiz bir nefes alıyorum ve işime geri dönüyorum.

Cody'ye boşanma evraklarını göndermenin bu noktaya geleceğini düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse, her şeyin peşini bırakacağını ummuştum.

Bırak *beni*.

Açıkçası, ne olursa olsun ona asla geri dönmeyeceğim. Hayatımın o kısmını geride bırakıp yoluma devam etmeye çalışıyorum. Cody'ye bağlıyken bunu yapamam, yani yasal olarak. Fiziksel ve zihinsel olarak iki yıldır birlikte değiliz.

Sadece Cody ile hayatımın asla yürümeyeceği sonucuna varmakla kalmadım, Milo aynı zamanda birileri tarafından arzulanmayı ve istenmeyi sevdiğimi de fark etmemi sağladı. Sanırım Cody ile bunu hiç yaşayamadım. Gerçi başlangıçta bir seks hayatımız vardı ama o zaman bile arkadaşlarıma anlatabileceğim bir şey değildi.

Ve sonra, yol boyunca, bu da durdu. Beni sevdiğini sanmıyorum. Cody'nin buna neden bu kadar karşı çıktığını anlayamıyorum. Hala b i r l i k t e y k e n ikimiz de hayatımıza devam ettik. Onu her zaman kendine dokunurken buluyordum ve bir kez bile benden ona katılmamı istemedi.

Bir de *tüm* o kadınlar meselesi vardı. Parasını onları pazarlayarak kazandığını anladım. Ve bu kadınlar masamıza yemek koymak için bacaklarını açmaya istekli oldukları için minnettar olmam gerektiğini çok açık bir şekilde belirtti.

İşte o zaman beni sevmediğini anladım.

Ama ben nasıl kaçacağımı bilmediğim bir ortamda kapana kısılmış aşk acısı çeken bir aptal gibi kaldım. Kadınların kötü ilişkilerde nasıl kaldıklarını okursunuz ve nedenini merak edersiniz. Ama bu sizin başınıza geldiğinde, her zaman çok geç olana kadar farkına varmazsınız.

Kimsem yoktu.

Beni izole etti.

Ben de ona izin
verdim.

Büyürken sahip olduğum tüm arkadaşlarımdan uzaklaştım, ta ki sadece o kalana kadar.

Bu süre zarfında kız kardeşimi hiçbir yerde bulamadım. Kendisi de uyuşturulmuştu, yani sadece Cody'ydi.

Onu ne kadar sevmesem ve bana ne kadar kötü davranırsa da Cody'nin ölmesini istemiyorum ve bence Milo sözünün eri bir adam.

En azından, umarım öyledir.

Bölüm 27

Milo

“She should have always been mine.”

W Kapı arkasından kapandığında, ayaklarımın dibindeki çakılda yatan bok parçasına bakmak için çömeliyorum. Karanlık ve sahip olduğumuz tek aydınlatma

Barın giriş kapısının üzerindeki ışık, ama Cody'nin yüzünün kızardığını ve bayıldığını görmeme yetiyor.

Axe'a "Onu arkaya götür" dedim.

Cody'yi kaldırıp kimsenin bizi göremeyeceği karanlığa taşırken barın arkasındaki kameraları kapatmak için telefonumdaki bir uygulamayı açıyorum.

"Kahretsin, çok ağır." Axe, Cody'yi yere bıraktığında homurdanıyor ve Cody uyanmaya başlıyor.

Orada durup bekleyeceğiz.

Cody'nin elleri toprakta seğirmeye başlar ve gözleri yavaşça açılır. Tamamen uyandığında elini kaldırır ve yüzünü buruşturur. "Ne-"

"Karını incitmenin eğlenceli olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

Axe bana bıçağını uzatıyor, ben de elimle sıkıca kavırıyorum.

Cody başını kaldırıp geriye doğru kaçmaya çalışır ama fazla uzaklaşamaz. "O *benim* karım, senin değil. Yıllardır bu gerçeği kiskanıyorsun," diye tükürür. Sesi kızgın geliyor,

Ama yüzü bana başka bir hikaye anlatıyor. Korkmuş. Taş kesilmiş. "Eğer beni öldürürsen, senden nefret eder."

"Oh, Prez, başına geleceklerden konuşarak kurtulabileceğini sanıyor." Axe gülüyor.

Cody'nin endişeli bakışları Axe'a kayıyor, sonra tekrar bana geliyor.

"Görüyorsun ya Cody, sana karşı çok hoşgörülüydüm ve sen bu cömertliği kötüye kullandın. Benim *biraz* daha iyi olan doğamı suiistimal ederek paçayı kurtarabileceğini düşünen son adam, çoktan kül olduğu için onu teşhis edecek kimse olmadan lanet olası morgda son buldu." Ona gülümsüyorum. "Şimdi bana seni neden öldüremeyeceğimi tekrar söyler misin?"

"Ona yapmayacağını söyledin," diyor umutsuzca.

"Ama sana zarar vermeyeceğimi söylemedim." Cody'nin arkasına geçip kolunu Cody'nin boynuna dolayarak hareket edememesini sağlayan Axe'a başımla selam veriyorum. Cody'nin elleri doğruca Axe'ın koluna gidiyor ve kurtulmaya çalışıyor ama Axe'ın sıkı bir tutuşu var ve kimse onun elinden kurtulamıyor.

Eğildim ve gülümsedim.

"Sadece pislik değilsin, sadece bana borçlu değilsin ve ben senin yaşamana izin verdim, aynı zamanda yanlış kişiye bulaştın." Axe'ın kolunu boynundan çekmek için umutsuzca çabalayan eline uzanıyorum ama şansım yaver gitmeyince onu kendime doğru çekiyorum. Geri çekmek için elinden geleni yapıyor ama ben ona gülümseyerek kolu yere itiyorum ve orada tutmak için üzerine basıyorum.

"Lütfen, yapma. Parayı bulacağım... Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var," diye sızlanıyor, gözleri çizmelerimin altındaki eline kilitlenmiş.

"Zaman sana zaten bolca verdiğim bir şey, Cody. Benim zamanım değerli ve sen onu boşa harcıyorsun. Ama mesele bu değil. Bundan sonra seni başka kimse kurtaramayacak. *O* bile." Bıçağı elinin üstünde tutuyorum ve o da parmaklarını kıvırmaya çalışıyor. "Beş parmağını da yere koy, *hemen*," diye uyarıyorum onu.

"Hayır, lütfen," diye
yalvarıyor. "*Şimdi*."

"Hayır," dedi tekrar ve ben de bıçağı yere indirdim.
eline saplanıyor. Bıçak ete saplanır ve çığlıkları geceyi yırtar.

"Elini aç, şimdi." Öyle yapıyor ama gözyaşları yüzünden
aşağı akıyor ve Axe o çırpındıkça onu daha sıkı tutuyor.
Bıçağı çekiyorum ve çığlıkları daha da yükseliyor.
Parmaklarını düz bir şekilde yere koyarken eli kanıyor.
"Güzel. Şimdi dinlemeye başla," diyorum ona.

Ben eğilirken ağlamaya devam ediyor. Elimdeki bıçağı
tekrar eline yaklaştırdığımda sulu gözlerle onu izliyor. Elini
çekmek istediğini biliyorum ama şimdi bunu tekrar yaparsa
ne olacağını biliyor. "Gördün mü, dinleyebiliyorsun,"
diyorum bıçağı indirip serçe parmağının ucunu keserken.
Çığlık atıyor ve Cody bayılırken Axe onu daha sıkı tutuyor.

"Berbat kokuyor," diye homurdanan Axe onu bırakır.

Bir mendil çıkarıp parmağının ucunu alıyorum ve
ayağa kalkmadan önce sarıyorum. Axe'a uzatıyorum, o da
Cody'ye bakmadan önce mendili alıyor.

"Gerçekten onunla evlendi mi?" diye soruyor. "Daha
iyisini yapabileceği *kesin*." Bana göz kırpıyor.

Ön tarafa doğru yürümeden önce ona başımı sallıyorum.
Bisikletlerimize bindiğimizde Elizabeth dışarı çıkıyor,
ellerini göbeğinin etrafına sarmış, etrafına bakınıyor. Axe
bisikletini çalıştırıyor ve ben kendi bisikletime otururken
beni bekliyor.

"Cody gitti mi?" diye soruyor.

"Sayılır," diyorum.

"Bilirsin işte... yapmadığın için
teşekkürler." Omuz silkiyor. "Sakıncası
yoksa ödemeyi şimdi alacağım."

"Sana söyledim, bu gece için planlarım var." Kollarını
beline doladı.

"Hayır, o ödemededen bahsetmiyorum." Ona uzandım ve daha
yakına çektim. Onu iki elimle tutup kaldırıyorum.

ve onu bisiklette bacaklarımın arasına koydum. Üstüme binmek zorunda kaldı ve eteğinin yukarı kalktığı yere baktım ve kırmızı külotunu gördüm.

"Milo."

"Hmm?"

"Yüzüm burada." Bir parmağını çenemin altına koyuyor ve kaldırıyor.

"Ama öpmek istediğim dudaklar burada." Elimi belinden çekip bacaklarının arasına kaydırıyorum. Eliyle beni durdurmadan önce gözleri hareketi takip ediyor.

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim," diyor.

"Seni her zaman dinleyeceğim." Gözlerinde bir şey parlıyor ve eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve hemen geri çekiyor.

"Çıkmama yardım et. Vardiyamı bitirmek zorundayım," diyor Lissie ve ben de dediğini yapıp onu tekrar ayağa kaldırıyorum. Ben onu tekrar ayağa kaldırırken ellerini omuzlarıma koyarak öne doğru eğiliyor.

"Milo," diyor elimden kurtularak. "Evet, Elizabeth?" Ona gülümsüyorum.

"O bisikleti binmekten daha fazlası için kullanmayı dört gözle bekliyorum." Göz kırpıyor ve bara doğru koşarak geri dönüyor.

Axe gülmeye başladı. Motosikletimi çalıştırırken söylediği tek şey "Başın belada" oluyor ve ben de ona katılma zahmetine girmiyorum.

Çünkü onu ilk gördüğüm anda başım belaya girmişti.

Bölüm 28

Lissie

“Drunk dial?”

Letti'ye Cody'nin bara geldiğini söyleme.

Onun sorunu olmadığını anladım.

Şimdiden umabileceğim en iyi arkadaş oldu.

Geçen hafta yeni bir telefon aldım ve iş ve avukatım dışında numarayı bilen tek kişi o. Bu şekilde olmasını tercih ediyorum.

Letti bana başka bir siyah elbise uzatırken "Yarın senin doğum günün," diyor.

"Bana zaten bir elbise almıştın, hatırladın mı?" Gülümsüyor ve ellerini çırpıyor. "Biliyorum, ama benim sevgi dilim hediye vermektir, bu yüzden eğer bana istemediğini söylersen duygularım incinir." Bunu söylerken gözlerinde bir pırıltı görüyorum.

"Aşk dilinin rüşvet olmadığına emin misin?" Elbiseyi incelerken gülerek karşılık veriyorum.

"En son ne zaman kızlar gecesi için dışarı çıktın ve sadece eğlendin?" diye soruyor. Elbiseme bakıyorum ve sessizleşiyorum. "Şehirde harika kokteyller sunan bir kulüp var ve ben her birini denemeyi planlıyorum." Ayakkabılarına bakarak devam ediyor, "En sevdiğin kokteyl hangisi?" diye soruyor. Minik pembe bir elbise giyiyor ve

siyah topuklular. Dürüst olmak gerekirse, bukleler halindeki sarı saçları ve mükemmel gülümsemesiyle çok sevimli görünüyor.

"Daha önce hiç kokteyl içmedim... ya da kız kıza bir gece geçirmedim," diyorum sonunda.

Başını kaldırıyor, gözleri irileşiyor. "Ne? Tamam, bu çok iyi oldu. Sen ve ben kutlama yapıyoruz. Erkeklerle izin yok." Sanki bu bir emirmiş gibi başını sallıyor. "Şimdi git ve giyin ki dışarı çıkabilelim. Parti çoktan başladı." Onun sözlerine gülümsüyorum ve yatak odama giriyorum. Evet, benim odam. Kendime ait güvenli bir alanımın olması ve istediğim zaman yemek yiyebilmek çok tuhaf bir his. Bu benim favorim, özellikle de ne zaman yemek yiyebileceğimi bilmek için bir erkeğe güvenmek zorunda olmamak.

Bir sonraki yemek.

Elbiseyi giydikten sonra, Milo'nun evindeki ikizi olan bir çift topuklu ayakkabı alıyorum ve onları giyerken sırtıtıyorum.

Birkaç bin dolar biriktirmeyi başardım ve Letti bana her şeyin zaten ödendiğini söylese de kira ödemeye başladım. Burası teyzesi başka bir yere taşınmadan önce onun dairesiymiş, yani aslında bedava.

Odamdan çıkarken Letti beni alkışlıyor, sonra bana bir shot bardağı uzatıyor ve gülümsüyor. "En iyi geceyi geçirelim," diyor.

Shot bardağına bakıyorum ve elinden almadan önce yüzümü buruşturuyorum. Son kez kafayı bulduğumda kendime bir daha asla yapmayacağımı söylemişim. Orada burada birkaç kadeh içmek önemli değil ama uyuşturucu ve alkol kullanmam yanlış kararlar almama neden oldu.

Yüzümdeki ifadeyi gören Letti, "Lissie, hoşuna gitmiyorsa içmek zorunda değilsin" dedi.

"Ondan değil." Bardağı ona geri veriyorum. "Sadece daha önce hiç güvende hissetmemiştim," diyorum omuz silkerek.

Letti'nin gözleri yumuşuyor ve kollarını bana doluyor. "Alkol olmadan da her zaman eğlenebiliriz."

"Hayır, istiyorum. Seninle kendimi güvende

hissediyorum. Arada sırada birkaç kadeh içtiğimi biliyorsun... Milo'nun yerinde biraz içmiştim. Ben sadece

Artık sarhoş olmama asla izin vermiyorum. Şey, zil zurna sarhoş," diyorum, beni serbest bırakırken sırtarak.

"Benimle güvendesin ve daha fazla içmek istersen daha az içerim. Ya da hiç içmeyebiliriz. Oraya çıkıp kışımızı salladığımız sürece her iki şekilde de iyiyim." Bunu söylerken kalçalarını sallıyor.

Ona gülüyorum ve kabul ediyorum. Bu gece harika bir plana benziyor.

* * *

Muhtemelen içmemiz gerekenden çok daha fazla içtik ama yine de güzel bir geceydi. İlk başta kendimi tuttum, emin değildim ve temkinliydim, ama Letti'nin böyle bir havası var. Kendinizi güvende hissetmenizi sağlıyor ve olmadığınız biri olmanız için size baskı yapmıyor. Birkaç saat sonra ikimiz de gece boyunca dans ediyorduk. Yine de sarhoş olduğunda tek konuşmak istediği Milo ile olan ilişkim. Ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü Milo'yla aramızda bir şey yok. Evet, bana her şeyi ikinci kez düşündüren tek erkek o ve ona karşı hislerim tahmin ettiğimden daha derin olabilir, ama yine de 'Milo ve ben' diye bir şey yok.

Dans ederken "Sadece mutlu olmanı istiyorum," diye mırıldanıyor. Ona başımı sallıyorum çünkü benim için istediği şeyin bu olduğunu biliyorum. Ben de onun için aynısını diliyorum.

"Geliyorum. En azından oraya ulaştığımı düşünüyorum." Beni kucaklamak için kendine çekiyor, kolları beni sıkıca sarıyor.

"O senin için iyi, biliyorsun. Bir gün benim de çocuklarım olacak, birlikte yaşlanacağız ve çocuklarımız da bizim gibi çok iyi arkadaş olacaklar." Alkolün etkisiyle ona sadece gülümseyebiliyorum.

Umarım Letti istediği her şeyi ve daha fazlasını alır.

"Onu aramalıyız," diyor geri çekilerek. "Sana olan aşkını itiraf etmesini sağlamalıyız."

Ona kıkırdıyorum ve başımı sallıyorum. Milo'ya karşı hislerim karmaşık.

"Sanırım sana harika bir doğum günü seksi yaşatabilir." Kaşlarını oynatıyor ve telefonuma uzanıyor. Onu durdurmuyorum. Ne anlamı var ki? Kulağına götürüyor ve müziğin sesi yüksek olduğu için bir şey duyup duymadığını bile bilmiyorum. Kıkırdıyor ve telefonu bana uzatıyor. Bir elinden tutup onu dans pistinden kapıya doğru çekiyorum ama gitmiyor.

"Elizabeth."

"Milo Savage," diye tam adını ona geri söylüyorum. "Neden bana hiç soyadıyla hitap etmiyorsun?"

"Çünkü senin için daha iyi bir soyadı biliyorum ve tam adını söylediğimde doğru olan o olacak." Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim olmadığı için sözlerine burnumu kıvırıyorum. Letti bana bir şeyler bağılıyor ve barı işaret ediyor.

"Neredesin?" Ona sordum.

"Ata biniyorum."

"Tamam, peki nasıl cevap verdin?" Kafam karıştı. Belli ki suya ihtiyacım var.

"Sen aradın, kenara çektim."

"Oh, bu çok güzel. Eve mi gidiyorsunuz?"

"Hayır, bir işe gidiyoruz" diyor. "Biz mi?"

"Evet, biz... kulüp."

"Tanrım, neden cevap verdin?" Şaşkınlıkla söylüyorum.

Letti geri geldi ve bana bir içki uzattı. Zaten sarhoştum ve bunun kötü biteceğini biliyordum.

"Çünkü ararsan, her zaman cevap veririm. Boğuluyor olsam bile, beni anlıyor musun?" Anlamıyorum çünkü Cody her zaman aramalarımı görmezden gelirdi, bu yüzden buna alışkın değilim.

"Hadi dans edelim," diye bağılıyor Letti.

"Gitmem gerek," diyorum. "Daha sonra ararsam cevap vermemekte özgürsün. Sarhoşum." Telefona gülümsüyorum.

"Cevap vereceğim," telefonu kapatmadan önce aldığım tek cevap.

"Neredeydi o?" Letti beni dans pistine geri çekerek soruyor.

"Bir gezintide."

Kocaman gülümsüyor. "Bu çocuklar gezintiye çıktıklarında eşlerinin telefonlarına bile cevap vermiyorlar." Geri çekilir ve müzik eşliğinde bağırarak dans etmeye başlar.

"Mason'ın bebeklerini doğuracağım, sen de benim nedimem olacaksın ve en iyi hayata sahip olacağız."

Onunla tartışmıyorum çünkü Letti her zaman pozitif bir insan olsa da bu gece ekstra iyimser ve umarım bu bana da yansır.

* * *

Ertesi sabah erkenden telefonum komodinden çalıyor ve Letti uykusunda bir bacağını üzerime atıyor. Telefona uzandığımda bir şekilde yatağında sızdığımızı fark ediyorum. Ekranda mesajın yanında *onun* adını gördüğümde, telefonumu yüzüme düşürüp dudağıma çarpıyorum. Küfredip başımı sallayarak telefonu geri alıyorum.

Milo: İçtiğinde, siktiğin tüm erkekleri arar mısın?

İki kez okudum.

Onu ben mi aradım?

Arama geçmişime baktım ve son arayanın o olduğunu gördüm. Lanet olsun.

Almalıyım.

Ama ben ne dedim ki?

Letti yanımda kıpırdanırken mesajına cevap vermiyorum. Ama sonra telefonum tekrar çaldı.

Milo: Mesajımı okuduğunuzu görebiliyorum, güzel bayan.

Telefonumu odanın öbür ucuna fırlatıyorum ve Letti telefonun halıya çarpma sesiyle doğruluyor.

"Kahretsin, özür dilerim."

"Sorun nedir?" Elini başına götürmeden önce etrafına bakınıyor, dün gecenin etkileri tüm gücüyle üzerine çöküyor. "Başım ağrıyor." İnliyor ve tekrar uzanıyor. "Dün gece çok fazla içtik."

Telefonum yerden tekrar çalıyor ve dudağımı ısırıyorum.

"Telefonun neden çalıyor?" Kafasını Yastık.

"Dün gece Milo'yu aradım mı?" diye sordum. Yastığı başından çekerek bir süre düşündükten sonra cevap veriyor: "Evet, aradın, sonra da FaceTime'dan mesaj attın" diyor ve ekliyor: "Hiç etkilenmiş görünmüyordu."

"*Onu* aramama *izin mi verdin?*" Suçluyorum. "Bence sen ısrar ettin."

Şimdi telefonum yerden çalmaya başladı.

"En azından kapatabilir misin? Çok gürültülü," diye homurdanan Letti, yastığı başının üzerine geri çekti.

Cevap vermemeyi düşünüyorum ama Letti yine inleyince yataktan kalkıp telefonu elime alıyorum.

Telefonumu çevirdiğimde ekranda onun adını görüyorum. Kabul tuşuna basınca yüzü beliriyor. *Kahretsin, FaceTime*. Kapattım, ama tekrar aradı. Ve tekrar. Yatak odasından çıkıp Letti'yi daha fazla uyandırmamak için yatak odasının kapısını kapatıyorum ve telefonu açıyorum. Dün gecedan kalan buklelerimi düzleştirmek için ellerimi saçlarıma bastırırken yüzünü görüyorum.

"Saçınla oynamayı bırak. Harika görünüyorsun." Kıpırdanmayı bıraktım ve ona odaklandım.

"Beni görmezden mi geliyorsun?"

diye sorar. "Hayır."

"Neden yalan söylüyorsun?"

Dudağımı ısırıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"Seni görebildiğimi biliyorsun, değil mi?" Gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyorum ve dudağındaki yara izini yalarken onu yakalıyorum, bakışları beni değerlendiriyor. *Lanet telefonda bile nasıl bu kadar korkutucu olabiliyor?*

"Neden uyanıksın?" diye sordum.

"Çünkü öylesin," diyor. "Dün gece aradın."

"Hatırlamıyorum," diyorum ona dürüstçe.

"İstiyorum." Sırıttıyor. "Birimiz bana olan aşkını itiraf ettiğini hatırlamak zorunda." Nefesim kesiliyor ve o sadece sırıttıyor.

"Ben yapmadım." Dehşete kapılmış gibiyim, yanaklarım kızarıırken sesim hafifçe titriyor.

"Hayır, yapmadın."

"Neden arıyorsun Milo?"

"Nedenini biliyorsun." Kanepeye oturdum, bacaklarımı altıma soktum ve üzerlerine küçük bir battaniye çektim. "Sana bir şey söylemem gerekiyor..." Sesi alçalıyor ve bir an için gözlerini kaçırıyor.

"Beni üzecek mi?" diye soruyorum. Başım ağrıyor ve kalbimi de ağrıtabilecek bir şeyle uğraşmak istemiyorum. "Saklanmak istememe neden olur mu?" Fısıldıyorum.

"Evet."

"Tamam, o zaman bana henüz söyleme.

Bekleyebilir." "Kitabın hâlâ bende."

"Biliyorum."

"Buraya gelmelisin."

"Daha fazla uykuya ihtiyacım var,"

diyorum ona. "Benimle

uyuyabilirsin," diye teklif ediyor.

Battaniyeyi üzerime çekiyorum ve diğer elimle telefonumu tutarken ona sarılıyorum. "Milo..."

"Özlemiyor musun?" diye soruyor, ne söyleyeceğimi bile bilmeden.

"Neyi özledin?"

"Benimle

olmayı."

Tanrım, özlüyorum. Onu çok özlüyorum. Ama kontrolün tamamen bende olmadığı bir yola geri dönmek istemiyorum.

"Uyumam lazım." Gülümsemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Sen öyle diyorsan," diyor. Telefonunu hareket ettiriyor ve şimdi gömlek giymediğini görüyorum. Bakışlarım göğsüne doğru kayıyor, sonra tekrar gözlerine yöneliyor. "Tüm o kuralları yıkmak eğlenceliydi, değil mi? Sen ve ben." Göz kırpıyor.

"Aynen öyle," diye katılıyorum.

Birisi kapısını çalıyor. Kapıyı açmak için telefonunu yere bırakıyor ve bir şeyler söylediğini duyabiliyorum. Ayak seslerini duyana ve tekrar görüş alanıma girene kadar battaniyeyi kendime çekerek bekliyorum.

"Mutlu yıllar. Kapını aç," diyor Milo.

Ön kapıya ve tekrar telefona bakıyorum. "Neden?" "Aç şu lanet kapıyı, Elizabeth," diye homurdanıyor.

Ayağa kalkıp dediğini yaparken gülümsüyorum. Kapının dışında, yerde büyük bir çanta var. Onu içeri getiriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Çantayı mutfak tezgâhının üzerine koyup açıyorum ve açtığım anda bakışlarım ekranda onunkilere kayıyor. O karanlık, tehlikeli gözleriyle beni izliyor.

"Büyük, korkunç bir adam olman gerektiğini anlıyorsun, değil mi?" Dudaklarının bir sırtışıyla savaştığını izliyorum.

"Öyleyim," diyor gururla.

"Tamam, peki neden bana kitap alıyorsun?" Bir tanesini kaldırıyorum ve başlığını okurken gülümsüyorum.

Hepsi benden çaldığı kitabın aynı yazarından.

"Benim art niyetlerim var," diyor.

"Onları sana okumamı istiyorsun," diyorum, bunun nereye varacağını bildiğim için.

"Hayır, onları *sana* okumak istiyorum. Sen çıplak oturup beni dinlerken." Sözleri karşısında yanaklarım kızardı. "Doğum günün kutlu olsun. Bu akşam hazır ol... Sana yemek pişireceğim. O kitaplardan birini de yanında getir." Sonra ben daha tek kelime edemedi telefon kapatıyor.

Her bir kitabı çantadan çıkarırken dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum. Toplamda, yaşıma uygun yirmi altı kitap var. Bunu bilerek mi yaptı bilmiyorum ama bu düşünceyi çok sevdiğimden eminim.

Ckapt'ca 27

Milo

"I'd buy her the whole fucking library if I could."

S Ben geldiğimde dışarıda bekliyor, kaldırımında oturuyor ve cep telefonu ile oynuyor. Bisikletimi duyunca başını kaldırıp gülümsüyor, ayağa kalkıyor ve ellerini pantolonunun üzerinde gezdiriyor. Yanına yanaştığımda kaskı ona uzat.

Lissie onu alır ve bir süre inceler. "Kimin bu?" diye sorar. "Yeni gibi görünüyor." Burnuna doğru kaldırıyor ve gülümsüyor. "Hatta yeni kokuyor."

"Bu senin. Giy onu."

"Bana kask mı aldın?" diye soruyor kaşlarını oynatarak.

"Evet. Şimdi bin bakalım." Gülümsemesi bulaşıcı, kaskı takıyor ve bu kez benim yardımım olmadan tırmanmadan önce cep telefonunu sütyeninin içine koyuyor. Ellerini tutup etrafıma yerleştiriyorum, böylece kemerime tutunmak zorunda kalıyor. Onun yakınlığı karşısında sikim seğiriyor.

Vücudu benimkine yaslanıyor ve tüm yolculuk boyunca hareket etmiyor. Yolcu almayı hiç sevmezdim. Aslında bir tane almayı reddettim - *ona* kadar. Ama bu kadını her gün motorumun arkasında görmek isterdim.

Evime doğru sürüyoruz ve ön tarafa park eder etmez iniyor ve kaskını çıkarıyor, uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyor.

"Gerçekten yemek yapabiliyor musun?" diye soruyor.

"Elbette yapabilirim," diyorum ona, kaşlarım alınganlıkla birbirine çarpıyor.

"Tamam, sadece emin olmak istedim." Omuz silkiyor ve ben de onu eve götürmek için elinden tutuyorum. Kapıya vardığımızda parmağını kaldırıp kilide koyuyorum ve evin kilidi açılıyor.

Lissie bana baktı ve "Geri vermeyi reddettiğin için kitabımı geri çalmak için içeri girebilirim" dedi.

"Şanslısınız. Kitap burada. Ama yemekten sonraya kadar alamazsın," diyorum mutfağa doğru yürürken.

Geçen sefer yaptığı gibi etrafına bakınıyor. "Bu evi gerçekten çok seviyorum," diye övünüyor.

"Ben de öyle."

Marine ettiğim biftekleri çıkarırken Lissie mutfağa giriyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır, sen otur. Dün gece çok içtiğin düşünülürse bir kadeh şarap istemiyorsun sanırım."

"Oh, Tanrım, hayır. Şu anda daha kötü bir şey düşünemiyorum. Sodayız var mı?"

Buzdolabına uzanıp bir kutu alıyorum ve ona veriyorum. Sonra ocağı açıyorum ve biftekleri pişirmek için bir tava ısıtıyorum. Yanlarını zaten hazırlamıştım. Biftekleri tavaya koyduktan sonra buzdolabını açıp salata ve makarnayı çıkarıyorum.

Her şeye bakıyor ve gülümsüyor. "Çok güzel kokuyor."

"Bugün ne yaptın?" Omzumun üzerinden ona bakarak soruyorum.

Saçlarını kulağının arkasına itiyor ve yemeğe bakıyor. "Letti ve ben manikür ve masaj yaptırdık. En iyisiydi. Çocukluğumdan beri kendimi bu kadar özel hissetmemiştim," diyor. "Annem beni sinemaya götürürdü ve

Her doğum günümde dondurma yedim. O öldükten sonra doğum günümü pek kutlamadım." Omuz silkiyor. "Sanırım Cody de hiç kutlamadı."

"Onunla neden evlendin ki?" Hayatını onunla geçirmek istemesine neden olan o pislikte ne bulduğunu hep merak etmişimdir.

"İhtiyacım olduğunu düşündüğüm şey oydu. Kimse yanımda değilken o benim yanımdaydı."

"Peki ya kız kardeşin?"

Küçük, hüzünlü bir gülümsemeyle gözlerini bana doğru kaldırıyor. "Şimdi iyi ama o zamanlar pek iyi değildi."

"Bu yüzden Cody parayı ödünç aldı ve sana geri ödetti."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır, ama altı ay boyunca ortaya çıktıktan sonra anladım." Biftekleri çıkarıp tabağa koydum ve bir tanesini ona uzattım.

"Neden kabul ettin?" diye soruyor, gözlerime bakmadan. "Seninle yatmayacağımı biliyor muydun?"

"Ben kabul etmedim. Seni ben istedim," diyorum Lissie'ye dürüstçe. Sözlerime inanamıyormuş gibi nefesini içine çekti, ve başını sallar. "Ne demek beni istediniz?"

"Benden borç para aldı ve ben de ona benden borç alan herkesle aynı kuralları uyguladım... Ya faiziyle geri öderim ya da senden alırım. Ama ona beni ziyaret etmen şartını da ekledim."

"Beni tanı mıyordun bile," diyor kafası karışmış bir şekilde.

"Ama seni görmüştüm ve bu yeterliydi," diye cevap verdim. Ve öyleydi de. Onu gördüğüm anda hakkında daha fazla şey bilmek istediğimi anlamıştım. Onu her şekilde etrafımda görmek istiyordum. Bu yüzden o çaresiz piç gelip daha fazla ürün ve ardından para için yalvardığında bir plan yaptım.

"Bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyorum," diyor yere bakarak. "Sadece bifteğini ye. Birazdan yukarı çıkacağız ve oku." Ona sııttım.

"Milo."

"Hmm?"

"Teşekkür ederim." Bifteğini kesiyor.

Ben de burada sapık gibi oturup onun yemesini izliyorum.

Bölüm 30

Lissie

“The way he says that one word.”

H Yatağının önünde bir sandalye var ve şiltenin üzerinde kitabım ve bir çift topuklu ayakkabı duruyor. Ona dönüp baktığımda bana gülümsediğini görüyorum.

"Sanırım topukluları giymemi istiyorsun?"

Yatağa doğru yürür, kitabı eline alır, okumak istediği bölümü bulur, sonra sandalyesine oturur ve yatağa doğru başını sallar.

"Ben okuyacağım. Sen de soyun ve şu topuklulardan başka bir şey giymeden yatağa uzan." Okumaya başlamadan önce cevap vermemi beklemiyor.

"Gözleri... Bir şekilde içimi görüyor, sanki daha önce hiç görmediğim bir parçama bakıyor. Vücudu üzerimde geziniyor ve bakışlarını benimkilere kilitlerken saçlarımdan bir parçayı yüzüme fırçalıyor."

Durduğunda, başımı ona doğru çeviriyorum. Kaşlarını kaldırmış oturuyor ve talimatlarını yerine getirmemi bekliyor.

Gömleğimin paçasından tutup başımın üzerinden çekiyorum, sonra külotumdan başka bir şey giymeyene kadar kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum. Bakışları üzerimde gezinirken yanıyor.

"Bence sen de aynısını yapmalısın," diyorum topuklulara uzanırken. "Eğer bunları giymemi istiyorsan tabii." Sırıtiyorum

Topuklular parmaklarımdan seksi bir şekilde sarkarken.

"Ne istiyorsun?" diye sorar.

"Gömleğini çıkar." Başımınla onaylıyorum. Kitabı dikkatlice yatağa geri koyuyor, ayağa kalkıyor ve deri yelegini çıkarıyor. Sandalyenin arkasına geçiriyor, sonra gömleğini çıkarıp yere atıyor. Kitabı alıp tekrar oturmadan önce bana bakıyor.

Bu adam bedenim ve zihnim için tehlikeli. Başka bir insanın yanında kendimi hiç onun yanında hissettiğim kadar arzulanmış ya da rahat hissetmemiştim. Onda tam olarak açıklayamadığım bir şey var.

Kitabı tekrar açıyor, kelimeleri bir kez daha okumaya odaklanırken çizmeli ayağı yukarı kalkıyor ve karşı dizine dayanıyor. Yatağa oturuyorum ve sesini dinlerken topuklu ayakkabılarımı giyiyorum.

"*Seni istiyorum, sadece seni.*" Kitaptan kelimeler söylüyor, ama gözlerini üzerimde bulmak için ona bakıyorum. Tekrar yere bakmadan önce sırtıyor. "*Bunu söylüyor ama kalbim çarpıyor ve bu adamın beni nasıl isteyebileceğini merak ediyorum. İstedığını biliyorum, çünkü onu bana karşı sert hissedebiliyorum, ama beni gerçekten istiyor. Sadece bacaklarımdan arasındakini değil.*" Bir nefes çekiyorum ve yatağa uzanıyorum.

"Külotunu çıkar," diye emretti. Dediğini yapıyorum, kışımı kaldırıyorum ve yere bırakmadan önce bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum.

"Şimdi senin," diye mırıldanıyorum.

"Külot giymiyorum." Buğulu gözleri bana kilitlendi.

"Kotlar. Kotu çıkar."

Dudaklarını yalıyor ve ayağa kalkıyor, düğmelerini çözmeden önce botlarını ve çoraplarını çıkarıyor. Kot pantolonunu bacaklarından aşağı çeker ve içinden çıkar.

Orada duruyor, tamamen çıplak, aleti sertleşmiş ve vücudu benim için sergileniyor. Tıpkı benimkinin onun için olduğu gibi. Tekrar yerine oturuyor, kitabı eline alıyor ve hiç tereddüt etmeden tekrar açıyor.

"Buraya gelebilirsin." Yatağa dokunuyorum. "Bana kitap okumana gerek yok." Bana bakarken gözlerini kırpmıyor. Bir an için sözlerimi düşünmüş gibi görünüyor, sonra kitabı düzeltiyor ve karnının üzerinde dimdik duran sikinin üzerinde tutuyor.

Davetimi görmezden gelerek tekrar çalışmaya başladığında derin bir nefes alıyorum.

"Bacaklarımı açıyor, eli saçlarımdan arasından geçerken dizleriyle iterek açıyor." Okumayı bıraktı ve bakışlarını bana doğru kaldırdı.

"Aç onları," diye emrediyor ve ben de açıyorum. *B a c a k l a r ı m ı n* arasına bakıyor ve kitaba geri dönmeden önce dudaklarını yalıyor.

"Parmaklarının saçlarımdaki çekişi onları biraz daha açmamı sağlıyor ve parmakları kalçamdan aşağı kayarak kıvrımlarımın arasından geçip doğruca amıma gitmeden önce tek ihtiyacı olan da bu." Tekrar durdu.

"Dediğimi yap." Sözlerini başımla onaylıyorum ve parmaklarımı bacaklarımdan arasında kaydırıyorum. Ayağa kalkıyor, sonra üzerime eğiliyor, kitap hâlâ elinde. Derin bir nefes aldığını duyuyorum, burnu elimin olduğu yerden birkaç santim ötede, dili bana değip beni zıplatmadan önce. Hızlı, sadece bir tat, ama her şey. Kalçalarımı ona doğru itiyorum ama o ayağa kalkıp tekrar okuyor. *"BİR parmağını içeri kaydırıldı."* Gözleri kitaptan kalkıyor ve elimin olduğu yere düşüyor.

Söyleneni yapıyorum, bir parmağımı içime sokuyorum. Kitaba geri dönmeden önce başını sallıyor.

"Parmağı klitorisimde, ikinci bir parmak sokmadan önce vücudumun ihtiyaç duyduğu baskıyı uyguluyor, sihrini yapıyor." İkinci bir parmak sokmuyorum ve ben sokmayınca eğilip kendi parmağıyla yapıyor, gözlerini klitorisime dikip

Elleri vücudumda çalışıyor; biri göğsümde, diğeri klitorisimde, içime girip çıkarken. Tekrar okumaya başladığında ağzımdan bir ses çıkıyor, belki de bir inilti.

"Kulağıma bir şeyler fısıldıyor. Belki de bana iyi bir kız diyor, tam olarak duyamıyorum. Parmakları beni büyülüyor ve ellerim yanlarına yapışırken vücudunun ağırlığı mükemmel. Yavaş temposunu birkaç dakika sürdürüyor, sonra duruyor." Eli beni bırakıyor ve ben inliyorum. Doğrulamaya çalışıyorum ama başını sallıyor. "Kal."

"Bu haksızlık," diye yakınıyorum. Gülümsüyor ve yüzünü tamamen bana dönüyor.

"Okuyorsun. Sen durursan, ben de dururum."

İlk başta kafam karışıyor ama kitabı alıp pasaja baktığımda bacaklarımın arasında hareket ettiğini, sıcak nefesini üzerimde hissediyorum. "Başla," diye emrediyor, sonra dili dışarı fırlıyor ve beni yalıyor. Tekrar yapıyor ve ben inliyorum. "Başla," diye hırlıyor bana karşı. Başımı sallıyorum ve gözlerimi açıp kelimelere bakmayı başarıyorum. Nerede durduğunu buluyorum ve oradan devam ediyorum.

"Ona bakıyorum ve o da bana kocaman gülümsüyor. Bu adama aşık olduğumu söylememek için kendimi zor tutuyorum." Duraklıyorum ve parmağını sokarken dili biraz daha hızlı hareket ediyor. İnliyorum ve hızla kitaba geri dönüyorum. "Eğiliyor ve ben ona bir şey itiraf edemediğim dudakları dudaklarımı buluyor ve bacaklarım daha da açılırken vücudu daha fazla baskı uyguluyor. Doğruca içime kayıyor ve ağzım açık bir şekilde öpüşmeye ara veriyorum ama dudakları hareket etmeyi bırakmıyor ve bir şekilde ona yetişip onu geri öpmeyi başarıyorum."

Kelimelere konsantre olmak benim için çok zor.

Ağzı aşağıda harikalar yaratıyor, ama ben bir şekilde onları okumayı başarıyorum. Ben sayfayı çevirirken bir parmağını daha sokuyor ve diliyle klitorisime baskı uyguluyor. Kitabı yanıma bıraktığımda kitap tamamen unutuluyor,

Yumuşak bir inilti beni terk ederken ellerim onun beyaz yatak örtüsünü kavırıyor.

Hissediyorum.

Çok yaklaştım.

Çok yaklaştım.

Durmuyor ve kitabı da unutup unutmadığını merak ediyorum.

Bacaklarımı onun etrafına sararken topuklarım sırtına saplanıyor. Boşaldığımda son bir kez yalıyor ve bedenimi mutluluk şokuna sokuyor. Kelimenin tam anlamıyla, şimdiye kadar yaşadığım en yüksek seviyeden iniyormuşum gibi hissediyorum.

"Okumayı bıraktın," diyor elleri kalçalarımı sararken. Milo beni kışım yatağın kenarına gelecek şekilde çekiyor ve onu orada hissedebiliyorum.

Dirseklerimin üzerine yaslanıyorum ve gülümsüyorum. "Gelmiş geçmiş en iyi kafa," diyorum.

"Umarım öyledir," diye karşılık veriyor ve girişime çentik atarken aramıza bakıyor. "Şimdi, santim santim, bana bir sonraki sayfayı okuyacaksın." Kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum ve o da başıyla kitabı işaret ediyor. "Her cümle bir inç alır. Ve bebeğim, altı inçten fazla var."

Onu orada hissediyorum ama içeri itmek için bir hamle yapmıyor. Tekrar uzandım ve kitabı aldım.

"Aferin kızıma," diyor kitabı rastgele bir sayfaya açarken. Nerede olduğumuz umurumda bile değildi.

"Saçımı binlerce kez yapmış gibi tutuşu, bana bakışı dışında bu dünyada en sevdiğim şey. Bu en iyisi." Ucunu içeri iterken gözümü kitaptan ayırıyorum.

"Oku," diyor.

"Sadece beni becermesini istiyorum."

"O kitap mıydı yoksa sen miydin?" diye soruyor sırtarak. İçimi çekiyorum ve kitaba geri dönüyorum.

"Elleri her zaman yumuşak ama aynı zamanda serttir, beni asla incitmez ama sevdiğim kadar serttir."

oku, sonra ona bak. Biraz daha içeri kayıyor. Aşağıda nabzımın attığını hissediyorum; ihtiyaç, uğultu her yerde.

İşkence gibi.

"Onu en çok ihtiyaç duyduğum yerde hissetmeden önce kulağıma fısıldıyor. Etrafta insanların olması umurunda değil. Ben de öyle." Tekrar hareket edince inledim.

"Becer beni," diye inliyorum.

"Deniyorum ama yeterince hızlı okuyamıyorsunuz, Güzel Bayan," diyor ve yüzü benim hissettiğim kadar gergin görünüyor.

Bu sefer olabildiğince hızlı okuyorum. "Her yerden insanlar geçiyor ve günün ortasındayız, ama o umursamıyor gibi görünüyor. Yani, arabasında kucağına oturuyorum." Daha uzağa kayıyor. "Öne eğilip omzumu ısırmadan önce alabildiğim kadarını alıyorum." Daha derine. "Onun üzerinde hareket etmeye başlıyorum ve dokunmayı sevdiğim dudaklarından adımı soluması kriptanit gibi." Tekrar içeri iterken kitabı fırlatıyorum ve kalçalarımı ona doğru kaldırıyorum. Yolun geri kalanını içeri kaydırıyor ve ben zevkle inliyorum.

Ben çılgılık atarken, "İşte benim güzel bayanım," diyor. Birikme ve baskı çok fazla oluyor ve kalçaları hızlı ve sert bir şekilde hareket etmeye başlıyor, parmakları klitorisimde, hassas tomurcuğun üzerinde küçük daireler çiziyor. Bir yanım elini itmek isterken, diğer yanım vermek üzere olduğunu bildiğim patlamaya hazır.

İçeri itiyor ve sonra duruyor. Kalçalarımı hareket ettirmeye çalışıyorum ve tekrar hareket etmeden önce gülüyor. Bu sefer beni doyamıyormuş gibi beceriyor, ben de ona doyamadığım için kabul ediyorum.

O geldiğinde, ben de gelirim.

Öne doğru düşüyor ve başını göğüslerime yaslıyor. "Yakında yeni bir kitap bulmam gerekecek," diye mırıldanıyor ve başımı çevirdiğimde sayfaları yırtıp bazılarını kopardığımı görebiliyorum.

Bölüm 31

Milo

"I'm such a fucking sinner, and I love it."

Dušta seks yaptıktan kısa bir süre sonra kendinden geçti ve ben de arkasından onu takip ettim. Şimdi uykusunda yuvarlanıyor, kendini bana doğru bastırıyor ve ben de onu kendime doğru çekiyorum. Başını göğsüme yasladı.

Sırtındaki dövmeler.

Ona kafayı takmış durumdayım.

Elimde değil. Her santimi mükemmel.

Henüz onun yanında olmak istemediğim bir yanını görmedim.

"Milo," Lissie adımı mırıldanıyor. "Gitmek zorundayım. Kalmayı planlamamıştım." Esniyor ama gözlerini açmıyor ya da kalkmak için hareket etmiyor. "Bugün avukatı görmem gerekiyor. Mason beni ona ayarladı." Mason'ın ayarladığını biliyorum çünkü bu benim fikrimdi ve benim avukatım. Bu yüzden Elizabeth bu hizmeti bedavaya alıyor.

"Ama şimdi gitmek zorunda değilsin," diyorum ve onu üstüme çekiyorum.

Kolayca boşalıyor, bana bakarken elleri göğsümde duruyor. "Biliyorum ve ağrım var." Yüzünü buruşturuyor. O kızarıırken ben sırtıyorum. "Beni eve götürebilir misin?" diye soruyor umutla.

"Evet, ama seni hemen geri getireceğim."

"Bu tek gecelik ilişki pek de düşündüğüm gibi gitmiyor," diyor gülümseyerek ve ayağa kalkıyor. Kıyafetlerini buldu ve giyinmeye başladı. Dün gece duş aldık ve sonra hemen birlikte uyuyakaldık.

Gelmiş geçmiş en iyi geceydi.

Kot pantolonunun kışının üzerinden kayışını izliyorum ve bana bakıyor, sert sikimi fark edince yanakları daha da kızarıyor.

"Normal olduğunu söyleyebilirim ama birbirimize yalan söylememeliyiz." Göz kırıyorum.

"Milo..." diye başlıyor. Doğruluyorum, kot pantolonumu alıyorum ve giyiniyorum, kıyafetlerimin arasına karışmış gömleğini bulduğumda ona atıyorum. Kaydırarak giydi. "Şehirden ayrılmayı planladığımı biliyorsun, değil mi? Burada benim için hiçbir şey yok. İhtiyacım olan..." istediği kelimeyi bulmak için etrafına bakınıyor, "... özgürlük. Buna daha önce hiç sahip olmamıştım."

"Evet, özgürlük," diyorum. "Bunu hak ediyorsun." Gülümsüyor ve bana doğru geliyor, kalçalarımı kavırıyor. Parmak uçlarında yükselip beni öpmeye çalışıyor, ben de dudaklarına ulaşmak için eğilip çenesini kavırıyorum.

"Kalmamı istemediğiniz için teşekkür ederim. Korkarım evet diyeceğim."

"Korkarım soracağım." Başka bir kelime söyleyemeden dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

O her şeyi hak ediyor ve eğer ben bu her şeyin bir parçası değilsem, sanırım bununla yaşamayı öğrenmem gerekiyor.

Ne kadar zor olursa olsun, hiçbir kadının onunla kıyaslanamayacağını bilmek önemli değil.

Ahlakımı sikeyim.

Elimde kalanlar sadece onun için.

Bölüm 32

Lissie

"I'm rich."

Milo beni eve götürdü ve muhtemelen gerekenden daha uzun süre oyalandı. Ama Letti benimle avukatın ofisine gelmesini istediğim için zaten bekliyordu. Bu benim değil.

Gördüğüm avukat gerçekten kafa karıştırıcı. Doğum günümden bir gün önce postadan eski adresime gönderilen ama Letti'nin adresine yönlendirilen bir mektup aldım.

Letti, dışarı çıkıp arabasının kapısını açarken Milo'nun uzaklaştığını görünce sırtıyor.

"Peki... konuşmak istediğin bir şey var mı?" Kaşlarını bana doğru oynatıyor.

"Hayır," diyorum arabaya binerken. "Ama lanet olsun, seksin bu kadar iyi olabileceğini kim bilebilirdi ki?"

"Seks harika bir şey. Ama erkek ne yaptığını biliyorsa... bilirsiniz işte."

Arabayı çalıştırıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Gerçi Milo'nun çoğundan daha iyi olduğuna bahse girerim, o çok..."

Ona bakmak için döndüm. "Ne olmuş yani?"

"Korkutucu," diyor. "Ve ben onu hayatımın çoğunda tanıdım." Arabayı yola çekti ve bizi kasabanın hemen dışındaki avukatın ofisine götürdü. Letti bir şekilde

koruyucu bir melek, geldiğini hiç görmediğim ama minnettar olduğum bir melek.

"Seninle geleyim mi?" diye soruyor ben yüksek binaya bakarken.

"Sakıncası var mı?"

Mektupta tam olarak neden burada olmam gerektiği yazmıyordu, sadece annemden kalan bazı eski borçları kapatmak için gelmem gerektiği yazıyordu. En azından mektuptan anladığım buydu.

Arabadan inen Letti yanıma geliyor ve binaya doğru ilerlerken elimi tutuyor. İçeri girerken bırakmadan önce bir kez sıkıyorum. Asansörle onuncu kata çıkıyoruz. Kapılar açıldığında resepsiyon görevlisine yaklaşıp adımlı söylüyorum ve o da bizi bir ofise yönlendiriyor. Otururken Letti yanımda kalıyor ve karşıımızdaki adam bize nazik bir gülümseme sunuyor.

"Sizinle tanışmak çok güzel. Uzun zaman önce annenizin avukatıydım," diye bahsediyor. "Sanırım neden burada olduğunuzu merak ediyorsunuzdur," diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Aslında size ulaşmaya çalışıyordum ama kocanız her şeyin onun aracılığıyla yapılabileceğini söyledi. Tabii ki ona işlerin böyle yürümediğini söyledim." Letti başını sallarken ona bakıyorum.

Devam ediyor, "Dün 26 yaşına girdin. Gecikmiş doğum günün kutlu olsun. Seninle görüşmek istedim çünkü annen yirmi altı yaşına bastığında sana bir mektup iletmem için talimat bıraktı."

Sözleri beni

vurdu. Çok sertti.

Annem mi? Anlamıyorum. O öldü.

Okumaya başladı.

Benim küçük Lissie'm,

Kendimi iyi hissetmiyorum ve bunun için üzgünüm. Bu hayatta kötü kararlar verdim ama bir tanesi vardı ki asla yanlış yapmadım. O da sendin. Tanrım, ne kadar da mükemmelsin. Ben

Her şey böyle bitmek zorunda kaldığı için üzgünüm. Her şey için üzgünüm. Ama görüyorsunuz, bazen biri hasta olduğunda, hiçbir şey ona yardım edemez.

Yirmi altıncı doğum gününün özel olmasını istedim çünkü benimki öyleydi. Sana hamile olduğumu öğrendiğim zamandı. Bir gün önce baban beni terk etti ve karısına geri döndü. Bana onu terk edeceğini söylemişti ama hiç terk etmedi. O teste girdiğimde pamuk ipliğine bağlıydım. Beni kurtardın, Lissie, ama sonunda, çok kırılmıştım.

Lütfen bu parayı al; babandan kalan tüm ödemeler bunlar. Her kuruşunu senin için sakladım. Seni çok seviyorum. Lütfen bunu hep hatırla.

Sevgiler,
anne.

İşi bitince mektubu bana uzattı. Ben de aldım. Onun el yazısı olduğunu görüyorum ve ekinde onunla benim bir yaşımdayken çekilmiş bir fotoğrafımız var.

Elimde hiç fotoğrafı yok.

Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

Elime alıyorum ve dökülmeye başlayan gözyaşlarımı siliyorum. Onları durduramıyorum.

"Elizabeth." Avukata baktım. "İşte çek." Bana uzatıyor, ben de gözlerimi silerek bakıyorum, Letti, "Lanet olsun." diye nefes verirken. Nefesim kesildi. *Hayır. Lanet olsun. Olamaz.*

"Görünüşe göre baban zengindi ve seni sır," diye ekliyor avukat.

"Onun hakkında bir şey biliyor musun?" Ben soruyorum.

Başını sallar. "Üzgünüm, hayır." Duraksıyor. "Ama iyi bir özel dedektif tanıyorum," diyor gülümseyerek.

Ben bazı formları imzalarken Letti tüm bilgileri alıyor ve kısa süre sonra elimde yüklü bir çekle dışarı çıkıyorum -yedi figür.

Gidebilirim.

Sonunda gidebilirim.

* * *

Doğruca bankaya gittim.

Durmak yok.

Ve şimdi Letti önümde oturmuş, bir şişe şarap açıyor.

"Sence müfettiş bir şey bulacak mı?" Bardağa uzanarak soruyorum.

"Umarım öyledir. Onun kim olduğunu bilmen senin için iyi olur, biliyor musun?" Omuz silkiyor. "Ama hiçbir şey bulamasa bile, yine de bana sahip olacaksın." Gülümsemesi o kadar sıcak ve şefkatli ki keşke onunla daha önce arkadaş olsaydım diyorum. Keşke ihtiyacım olduğunda yanımda Cody değil de onun gibi insanlar olsaydı.

Telefonum çaldı ve ikimiz de baktık. Ekranda özel bir numara görünüyor.

"Cevap ver," diyor.

Alt dudagımı ısırarak, "Cody olabilir," diye cevap veriyorum.

"Ya da başka bir çek olabilir." Kara kaşlarını oynatıyor.

Telefonu elime alıp kabul tuşuna basıyorum ve dedektifin sesi geliyor. "Lissie?" Başımı sallıyorum, sonra beni göremediğini fark ediyorum. "Evet, buradayım, üzgünüm."

"Onu buldum. Saklanma konusunda iyi bir iş çıkarmadı, o yüzden bu görev kolaydı." Bilgileri sıralamaya başlıyor ve sadece altı saat uzakta yaşadığını fark ediyorum. Letti'ye bakıyorum, o da sırıtıyor.

"Onunla konuştun mu?" Ben sordum.

"Evet," diyor. "Sizinle görüşmek istiyor."

"Görüşmek mi?" Ciyak ciyak bağırıyorum.

"Tamam..."

Dedektif bana babamın bilgilerini ve mümkünse bir hafta içinde görüşmek istediğini söylüyor. Ona teşekkür edip telefonu kapattım.

Letti, "Bir plana ihtiyacımız var," diye duyurdu.

"Letti." İç çektim. Kâğıt ve kalemi çoktan çıkarmış, başlamaya hazır.

"Öyle mi?"

"Sanırım gideceğim," diye fısıldıyorum, ağzımdan çıkan kelimelere inanamıyorum.

"Ayrılmak mı? Ara vermek gibi mi?"

"Hayır, şehirden ayrılmak istediğimi düşünüyorum. Aslında istediğimi biliyorum. Artık beni burada tutan bir şey yok. Sanırım gitmek istiyorum ve bunu yapacak param da var. Daha önce hiç bunu yapabilecek durumda olmamıştım. Sahip olduğum parayı ya Cody'ye verdim ya da o aldı," diyorum aceleyle.

"Bir gün geri dönmeyi planlamadığımdan değil. Hâlâ seni görmek isterim. Bence uzun zamandır başıma gelen en iyi şey sensin."

Konuşmamı engellemek için elini kaldırdı. "Bana açıklama yapma, Lissie. Gitmene üzüleceğim elbette. Ama yıllar boyunca seni izledim. Kabuk gibi bir insandın ve gerçek seni tanımak... bu inanılmazdı. Nereye gidersen git, seni ziyaret edeceğim," diyor gülümseyerek.

"Teşekkür ederim."

"Şimdi Milo'ya kim söyleyecek?" Tam onun adını söylerken kapı çalınır ve Letti kapıyı açmak için yürür.

Diğer tarafta Mason'ı görüyorum. Eğilip Letti'nin dudaklarına bir öpücük kondurmadan önce bana başıyla selam veriyor. Mason "Lissie" diye konuşurken ben arkamı dönüp hücreme bakıyorum. Ona geri döndüm. "Milo kocanın peşinde," dediğinde gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Ödemeyi yapmadı ve kasabadan kaçtı. Buraya onu görüp görmediğini sormak için gönderildim."

"Hayır, görmedim," diyorum başımı sallayarak. "Milo nerede?"

"Daha sonra dönecek. Bir ipucunu takip ediyor."

Onu doğrudan kocama götürebilecek bir ipucu sanırım.

Letti'yi tekrar öperken "Teşekkürler," diyorum.

Yatak odama gidip yatağa oturuyorum ve vereceğim kararın ağırlığını hissediyorum. Altı saatlik bir yolculuğa katlanmak istemediğim için babama uçak bileti aramaya başladım. Birkaç dakikalık kaydırma işleminden sonra, yarın kalkacak tek yönlü bir uçuş buluyorum. Rezervasyon yaptırmak önümdeki uzun yolculuğun ilk adımı gibi geliyor.

Çek birkaç gün içinde ödenecek ve birikmiş param var. Siktir et!

Cody açıkça hayatına devam etti, sanırım ben de öyle.

Bileti aldıktan sonra arama tuşuna basıyorum ve Milo hemen cevap veriyor. "Onu buldun mu?" Yatağıma uzanarak soruyorum.

"Hayır. Nerede olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

"Belki annesinin ama bundan şüpheliyim," diyorum ona dürüstçe. Benden hep nefret ederdi, sorun hep ondayken benim sorun olduğumu düşünürdü.

"Hmm..." karşılığında aldığım tek şey.

"Milo." İsmiyle çıkardığı derin mırıltıyı duyuyorum.

"Yarın ayrılıyorum. Sana haber vereyim dedim."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Şehir dışındayım. Yarına kadar dönmeyeceğim."

"Yüz yüze vedalaşmak isterdim ama sanırım bunu telefonda yapmamız gerekecek," diyorum ona.

Hemen cevap vermiyor ve telefonu kapattığını düşünüyorum. "Hoşça kal Elizabeth," diyor sonunda fısıltıyla.

Sonra telefon kapanıyor.

* * *

"Kenara çekil." Sabahın erken saatlerinde bedenim hafifçe dürtüldü. Milo'nun arkamdan tırmandığını hissetmek için hafifçe uyanıyorum. Şüphesiz o olduğunu biliyorum. Kolları beni sarıyor ve sıkıca kendine çekiyor. Beni kavradığı gibi

Sevgili hayatım, gömleğini çıkarmış ama kot pantolonu hala üzerindeymiş gibi hissediyorum.

"Buradasın."

"Bütün gece sürdü," diyor saçlarıma doğru. Saçlarımı kenara fırçalıyor ve boynumu öptüğünü hissediyorum. "Seni özleyeceğim, güzel bayan."

Hüzünle gülümsüyorum. "Babamı buldum," diyorum ona. "Sayılır. Gelecek hafta onunla buluşacağım, o yüzden şimdi gidip kalacak bir yer bulmak ve biraz yerleşmek istiyorum."

"Bana kendini açıklamak zorunda değilsin."

Bu sözler karşısında göğsümde bir şey acıyor.

"Milo, seni incittiysem özür dilerim."

"Yapmadın," diye cevap veriyor ve kendimi biraz daha ona doğru itiyorum. "Şimdi git uyu. Yarın seni havaalanına götüreceğim."

Nefes alış verişinin düzene girmesi uzun sürmüyor ve bana sıkıca sarılırken hafifçe horladığını duyuyorum.

Uykuya dalarken kararım bana ağır geliyor.

Bölüm 33

Milo

“Pretty Lady, I’ll miss you.”

W Uyandığımda çoktan kalkmış ve hazırdı, kot pantolon ve örme bir kazak giymiş, uzun siyah saçlarını toplamış olarak yatak odasına geri dönüyordu. Bana gülümsüyor.

Uyanık olduğumu fark ettim.

"Seni uyandırmak istemedim ama gitmem gerekiyor," diyor.

Odaya bakıyorum ve eşyalarının artık boş olduğunu fark ediyorum. Başlangıçta fazla eşyası olduğundan bile emin değilim.

"Ben zenginim. Bunu sana söylemiş miydim?" Bana gülümsüyor ve bir yanım gittiği için bu kadar mutlu olmasına çok kızıyor. Diğer yanım ise onu engellemek için hiçbir şey yapmıyor.

Battaniyeleri iterek ayağa kalkmadan önce bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum. Dün gece yere attığım gömleğime uzanıp onu giyiyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Tek söyleyebildiğim "Tebrikler," oldu.

"Onu buldun mu?" diye sorar küçük bir sesle. "Cody'yi yani. Onu buldun mu?"

"Hayır. Yapmadığım için şanslı."

"Onu öldürme... eğer onu bulursan. Lütfen yapma Milo."

"Onun yaşaması ya da ölmesi neden umurunda? O senin için bir pislikti," diye homurdanıyorum, kendime engel olamadığım için ona yaklaşıyorum.

"Onu sevmiyorum, hatta ondan hoşlanmıyorum bile, ama ölmesini de istemiyorum," diyor masumca.

Onunla bu konuşmayı yapmak istemediğim için başımı sallıyorum. "Seni havaalanına götürelim."

"Çantam bisikletine sığmaz."

"Ön tarafa park etmiş bir arabam var."

Bavulunu alıp yatak odasından çıkıyorum. Letti onu bekliyordu ve beni gördüğünde gözleri şaşkınlıkla açıldı. Mason dün gece beni içeri aldı ve ona söylememiş olmalı.

Lissie arkamdan gelip doğruca Letti'nin yanına gidiyor ve sıkı sıkı sarılıyorlar. Lissie geri çekilmeden önce boğuk bir "seni özleyeceğim" ve "lütfen ara" sesi duyuyorum, gözleri akmamış yaşlarla parlıyor. Aralarındaki bağ hissediliyor.

Lissie derin bir nefes alır ve geri çekilir. Gözlerinde hüznün olsa da Letti'ye güven verici bir gülümseme veriyor. "Benim hiç en iyi arkadaşım olmadı," diyor Lissie. "Ve bir kız kardeşim olsa da, sen bana herkesten çok bu iki şey gibi geliyorsun." Gözünden düşen bir damla yaşı sildiğini görüyorum. "Lütfen beni ziyarete gel," diyor Letti'ye. "Ben öderim." Göz kırpıyor. "Benim için yaptığın onca şeyden sonra, bu adil olur."

"Bana borcunu ödedin, Lissie," diye hatırlatıyor Letti ona. "Ve tabii ki ziyarete geleceğim. Hatta çocukları da yanımda sürüklerim." Letti onun yanından bana bakıyor. Kapıda beklerken onlara bakıyorum, Lissie ve ben arabaya doğru yola çıkmadan önce vedalaşmaları için onlara biraz zaman tanıyorum. Çantasını bagaja koyduktan sonra onun için yolcu kapısını açıyorum. Arabaya tırmanıyor, ben motoru çalıştırıp yola koyulurken sessizliği her şeyi anlatıyor. Aramızdaki sessizlik ağır ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Söylenmemiş bir gerilim aramızdaki havada asılı duruyor.

"Sen en iyi sürprizlerden biri oldun. Bunu bilmeni istedim," diyor içtenlikle.

Işıklarda dururken ona bakıyorum.

"Ve sen de yatakta harikaydın." Ona göz kırpıyorum. Kıkırdıyor ve başını sallıyor.

Kahretsin, bu kıkırdama sesine bayılıyorum.

"Yine de teşekkür ederim. Benimle irtibatta kalacak mısın?" diye soruyor.

Dudağımı ısıırıyorum, cevap veremiyorum. Ama o anladı.

Havaalanına geldiğimizde inip çantasını aldım. Onu bana getirirken adımları yavaştı. "Milo."

"Evet?" I Cevap Onu, hissetmek gibi Bu o bizim son veda.

Ve bundan nefret ediyorum.

Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum.

Gidişinin beni her şeyden çok etkilemesi. "Öp beni?" diye soruyor.

Çantayı yere bırakıp kolumu sırtına doluyorum ve onu kendime çekiyorum.

Kolayca boşalıyor ve dudaklarım onunkileri bulduğunda vücutlarımız aynı hizaya geliyor.

Ne olursa olsun ve ne kadar denersem deneyeyim, Elizabeth Petal'ı öpmeyi reddedebileceğimi sanmıyorum.

O kadar zaman önce bana kitap okumaya başladığı anda kendimi kaptırmıştım.

Benim alanıma girdiği an, ben gidiciydim.

Ve tüm bu süre boyunca, onu hiç görmeyen o bok parçası vardı.

İki elimle yüzünü tutarak öpücüğü derinleştiriyorum. O da beni öpüyor, elleri gömleğime dolanmış, tutunuyor. Etrafımızdaki insanlar korna çalıyor ama benim umurumda değil. Dudaklarına gülümseyerek geri çekiliyorum ama hâlâ onunla aynı havayı soluyabilecek kadar yakın duruyorum.

"Sizi özleyeceğimden eminim, güzel bayan," diyorum ona dürüstçe.

"Seni özleyeceğim Milo. Teşekkür ederim." Onu bırakmam gerektiğini biliyorum ama ellerim hâlâ yüzüne yapışmış durumda. "Lütfen beni ziyaret et. Seni tekrar görmeyi çok isterim."

"Hoşça kal Elizabeth" demekten başka bir şey söylemeden onu bırakıyorum. Sonra, çılgınca bir şey yapıp onun kalmasını sağlamadan önce arabaya biniyorum.

Bölüm 34

Lissie

“Beg me, please.”

Mİndiğimde kız kardeşim beni karşıladı, gözleri beni selamlıyordu. Bir gece önce onu arayıp her şeyi anlattıktan sonra bir hafta izin almıştı. Konuşmamızda

Uzun duraksamalar ve annemizin ona hiçbir şey bırakmadığına dair ham duygularla zor oldu. Ona paranın bir kısmını teklif ettim ama reddetti. "Adil olan bu," dedi, incinmiş olmasına rağmen sesi sabitti. "Ben seninle birlikte büyümedim ve aynı zorlukları paylaşmadım. Para senin."

Bütün uçuş boyunca Milo'yu düşündüm. Vedalaşırken bana bakışını, günlerce aklımdan çıkmayacağını düşündüğüm o öpücüğü. Sürekli dudaklarıma dokunuyorum, kendimi durduramıyorum.

"Lissie," diye bağılıyor Savannah, kollarını bana dolayarak. "Gerçekten gittiğine inanamıyorum. Ne zaman beni ziyaret etmeni istesem hep hayır diyordun." Gülüyor ve geri çekiliyor. "İlk uçuşunda nasıl hissettin?" Çantamı aldı ve kapıya doğru yöneldi.

"Güzel. Ne zaman geldin?"

"Sadece bir saat önce. Siz gelene kadar buralarda takılıyım diye düşündüm. Otele giriş yapmaya hazır mısınız?"

Dışarı çıkıp bir taksiye binerken başımı salladım.

Otele vardığımızda check-in yaptırdım ve sonra odaya çıktık.

"Bana olanları anlatmayı düşünüyor musun?" diye soruyor. Cep telefonumu kontrol ederken ayaklarımı altıma alarak yatağa oturuyorum. Sadece Letti'den gelen ve bana ne kadar

Beni şimdiden özlüyor.

"Onu terk ettim," diyorum.

"Tamam, evet, bunu anlıyorum. Ama *sonunda* onu terk etmene ne sebep oldu?"

Sonunda beni sınırın ötesine iten şey neydi? Sanırım her şeyden biraz vardı. Sonunda kendimi görmek, onun düşündüğünden daha fazlası olduğumu fark etmek, hayatta zar zor hayatta kalan bir eş olmaktan daha fazlasına sahip olmayı hak ettiğimi anlamak en büyük nedendi.

Savannah'ya gülümseyerek, "Birbirimizi sevmiyorduk. Sanırım annemiz öldükten sonra sahip olduğum tek şey o olduğu için kısmen kaldım."

Başını öne eğiyor ve ellerini kucığında sıkarak şöyle diyor: "Böyle hissettiğin için üzgünüm. Ben de böyle boktan bir kardeş olduğum için özür dilerim."

"Senin yüzünden değildi," diye hatırlatıyorum ona. "Ve şimdi iyiyim." Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve nazikçe sıkıyorum.

Oda servisi sipariş ettik ve gecenin çoğunu konuşarak geçirdik. Ona Cody'den bahsettim, yıllar önce öpüşmeyi ve birbirimize dokunmayı nasıl bıraktığımızı ve bunun gerçekleşmesinin kaçınılmaz olduğunu anlattım. Ondan hiç hoşlanmadığını ama ihtiyacı olduğunda yardım ettiği için minnettar olduğunu itiraf etti.

Bu konuda hiçbir şey söylemiyorum.

Savannah bana babamı sordu. Ona özel bir dedektif tuttuğumu ve dedektif onu bulduğunda Facebook'ta onu aradığımı söyledim. İki çocuğu daha varmış; gençler, hatta muhtemelen artık yetişkinler. Hakkında hiçbir şey bilmediğim bir erkek ve kız kardeşim var.

Bu biraz acıtıyor.

Sonraki iki gün şehri keşfettik.

Ve hafta sonunda, nihayet babamla tanışma vakti gelmişti.

* * *

Restorana girdiğimde, daha önce hiç tanışmadığım halde bana çok tanıdık gelen bir adam görüyorum. Kız kardeşim otelde bekliyor. Ona bunu yalnız yapmak istediğimi söyledim, ilk başta emin olamadı ama bunun yapmam gereken bir şey olduğunu hissettim.

"Elizabeth?" diyor, ben masasına yaklaşırken ayağa kalkarak. Çok şık bir takım elbise giymiş ve tek başına oturan tek erkek. "Ona çok benziyorsun," diye ekliyor ve bunu söylediğinde kalbim biraz acıyor. Annemin ailesi yoktu ve neredeyse hiç arkadaşı yoktu. Sahip olduğu arkadaşları da ben Cody ile birlikte olduktan sonra ortadan kayboldular, bu yüzden ona b e n z e d i ğ i m i duymak içimde bir şeyleri ısıtıyor.

"Sadece Lissie. Herkes bana Lissie der," diyorum ona. Başını sallıyor ve oturmam için el sallıyor.

Bir koltuk çekiyorum ve çantamı gergin bir şekilde kucağıma koyuyorum. Cep telefonum çalıyor ve bir elimle onu tutarken diğer elimle çantamı kavriyorum.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Sesi biraz gergin, ellerini masanın üzerinde oynatırken sesi hafifçe titriyor.

"Dürüst olmak gerekirse, yakın zamana kadar senin kim olduğunu bile bilmiyordum," diyorum ona. "Senden hiç bahsetmedi." Yanağını kaşıyor ve kısa kirli sakalının ağardığını fark ediyorum, ama iyi görünüyor. Kırklı yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyorum ama ellili yaşlarda olduğunu biliyorum.

"İki çocuğum daha var," diye ağzından kaçırdı, ki onu bulan özel dedektif sayesinde sosyal medyada onu takip ettiğim için bunu zaten biliyordum. "Onlara senden bahsettim ve eğer istersen seninle tanışmak istiyorlar." Başparmağım yukarı doğru kayıyor ve

Çantamın askısından aşağı. "Eşim de sizinle tanışacağı için heyecanlı," diye ekliyor.

"Neden hiç ulaşmadın?" diye sordum.

İç çekiyor. "Korkuyordum. Annen bir roller coaster gibiydi. Ve bu yolculuktan keyif aldım. Ama inip gerçek hayata döndüğümde... işte o farklıydı." Ona baktım, kafam karışmıştı.

"Karım bana yıllarca kızdı, ben de uzak durdum. Annene para gönderdiğimi biliyordu ama başka bir şey söylemedi ve dürüst olmak gerekirse, senden ona tekrar bahsedersem, yaptığım hatayı hatırlatacağı için beni terk etmek isteyeceğinden korktum." Tek bir kelimeye odaklanıyorum: "hata" ve o benim kullandığımı fark ediyor. "*Seni* bir hata olarak görmüyorum, Lissie. Hata benim kararımdı." Nefesimi tutuyorum ve başımı sallıyorum.

"Birkaç yıl önce sana ulaşmaya çalıştım ama kocan bana uzak durmamı, beni asla tanımak istemediğini ve seninle iletişime geçersen polisi arayıp hakkımda uzaklaştırma kararı aldıracağını söyledi." Nefes alıyor. "Hayatını zaten mahvetmiş olduğumdan daha fazla mahvetmek istemedim."

Cody hakkında söyledikleri beni şok etti. *Neden bundan hiç haberim olmadı?* Onu geri çevirmezdim. Cody'den başka birine ihtiyacım vardı.

Gerçi bunun suçlusu kısmen benim, kabul edelim, o yüzden kızamıyorum.

"Ondan boşanıyorum. Evliliğimiz iyi değildi. O zamanlar sahip olduğumu sandığım tek şey oydu," diyebildim.

"Özür dilerim." Bu iki küçük kelime pişmanlıkla dolu ve benim küçük bir parçamı iyileştiriyor.

Sanki insanların kaçtığı kişi ben değilmişim gibi. Kaçmak zorunda oldukları.

Sorun ben *değildim*.

Bunu fark ettiğimde gözyaşlarımı tutuyorum ve ona gülümsüyorum. "Çocukların kaç yaşında?"

"Rebecca on sekiz, Jackson ise yirmi yaşında." Onlardan bahsederken gülümsemesi o kadar büyük ki, onlarla gurur duyduğunu anlayabiliyorum. "Rebecca bu hayatta ne yapmak istediğine karar veriyor. Ya Jackson? Şey..." Omuz silkiyor. "İlk başta bana çekip finans sektörüne girmek istediğini düşünmüştüm ama sonra değişti ve tüm birikimini alıp bir işe yatırım yaptı. Bir motosiklet dükkânı var. Onları çok seviyor." Motosikletler bana sonsuza dek çikolata gözlü adamı hatırlatacak, dudaklarını hâlâ içimde hissediyorum.

Ben ayrılmaya karar vermeden önce birkaç saat daha konuşuyoruz, *ailesinin* geri kalanıyla tanışmak için bir planım var - ailem de diyebilirsiniz sanırım. Bana buna mecbur olmadığımı, şimdilik sadece birbirimizi tanımakla yetinebileceğimizi söylüyor. Ama artık Savannah'dan daha fazla bir ailem var. Onları tanımayı çok isterim.

Otele giderken cep telefonumu kontrol ettim ve Milo 'dan gönderilmiş kitaplarımın bir resmini buldum, "*Bana oku...*" yazıyordu.

Yol boyunca gülümsedim.

* * *

"Yani, iyi biri mi?" Letti birkaç gün sonra soruyor. Mesajlarına birkaç saat içinde cevap vermezsem arıyor.

"Evet, ailesi de çok sevimli. Açıkçası karısının beni sevmeyeceğini düşünmüştüm. Ama çok nazikti," diyorum ona yatakta uzanırken. Savannah eve gitmek için ayrılmaya hazırlanıyor. "Onu buldular mı?" Letti'ye fısıldıyorum.

"Hayır, yapmadılar ama Milo yapacak. Hiç şüphem yok." Dudağımın kenarını çiğniyorum. "Sanırım seni özleyiyor," diyor temkinli bir şekilde. Cevap vermeyince konuyu değiştiriyor.

"Mason benim yanıma taşınmak istedi." "Gerçekten mi? Ne dedin sen?"

"Bunu düşüneceğim. Hiçbir şeyi aceleye getirmek istemiyorum, anlıyor musun?"

"İstiyorum." Bu yüzden Milo'dan uzaklaşmak zorunda kaldım. Eski ben kalmaya devam eder ve ne isterse yapardım; bunu biliyorum. Ama artık değiştim ve sırf beni manipüle edebilecekleri için başkalarının benden yapmamı istediği şeyleri yapmayacağım.

"Orada kalmayı düşünüyor musunuz?" diye soruyor.

"En azından birkaç hafta kalacağım, sonra belki biraz seyahat ederim. Artık bu kadar param var, neden olmasın."

"Kesinlikle evet," diye kabul ediyor.

"Benimle Tayland'a gelmek ister misin?" Ben sorarım.

"Ben ısmarlıyorum." "Aman Tanrım, şaka mı yapıyorsun?" diye bağırıyor. "Ne zaman Bavulumu toplamalı mıyım?"

Gülüyorum. "Önce pasaport almam gerekiyor ama bunu hızlandıracağım."

Uzun zamandır ilk defa, hayatım

Benim.

Kahretsin, bu duyguya bayılıyorum.

Bölüm 35

Milo

“Hunted.”

WEvine göz kulak oluyordum ama bir süredir ortalıkta görünmüyordu. Annesi ise şu anda kollarını açmış önümde duruyor.

göğsünün üzerinde çapraz durmuş, bana bakıyordu.

"*Sen*," diye öfkeleniyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Oğlum bana *senden* bahsetti. Karısına nasıl takıntılı olduğunu." Diliyle garip bir tıslama sesi çıkarıyor. "Ona onunla evlenmemesini söyledim. Sebep olduğun şu belaya bak." Başını sallar.

"Nerede o?" Sakinliğimi korumaya çalışarak soruyorum.

"Sanki ben sana bunu söyleyecekmişim gibi," diye alay ediyor burnunu kıvırarak. Benden çok daha kısa olmasına rağmen, ben onunla burun buruna dururken insanlar dışarı çıkıp bana bakıyor. "Benim oğlum iyi ve sen..." Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "*Hayır*."

Morris arkamdan gülerek başını sallıyor ve kızın bakışları ona doğru fırlayarak daha da yüksek sesle gülmesine neden oluyor.

"Neye güldüğünüzü anlamıyorum. Motorcu tavırlarınla bu şehri ucuzlaştırdın. Sen içinde olduğun için çok daha ucuz."

"Bayan Petal," diye başladım, sonra sadece onun duyabileceği şekilde eğildim. "Değerli oğlunuz bana *çok* borcu olan, uyuşturucu ticareti yapan, fahişe *pazarlayan* bir pezevenk." Geri çekiliyorum. "Ona paramı geri istediğimi söylediğinizden emin olun."

Gözleri büyüyor ve eliyle ağzını kapatırken nefesi kesiliyor. "İnşaatta çalışıyor. Sorunların olduğunu söyledi," diye kekeliyor.

Morris, "Evet, lanet olası uyuşturucular inşa etmek," diye mırıldanıyor.

Şok olmuş yüz ifadesini ona çevirir. "Parayı karısının alacağını söyledi," diyor Bayan Petal.

Cody'nin Elizabeth'in parasından haberi var mı? Siktir, umarım bilmiyordur.

"Bunu o kıza ödet."

"Sanırım borçlarını yeterince ödedi, öyle değil mi Bayan Petal? Ve eğer ödemezse, *sizi* ziyaret edeceğim." Ona göz kırpıyorum ve uzaklaşmadan önce güneş gözlüklerimi takıyorum. Başka bir şey daha söylüyor ama dinlemiyorum.

Cep telefonumu çıkarıp Lissie'ye geri vermeyeceğim kitabın *içinin* resmini gönderiyorum ve cevap verdiğinde içimde *bir* şey rahatlıyor, o *lanet kocasının* onu bulmadığını biliyorum.

Ben de seni özledim, diye karşılık veriyor.

"Sanırım bu Lissie," diyor Morris. Bisikletime oturuyorum ve telefonumu cebime geri koyuyorum. "Ondan hoşlanıyorum dostum, ama o olmasaydı Cody çoktan ölmüş olurdu."

O haklı.

Öyle olduğunu biliyorum.

Şimdi duygularımla oynamayı bırakıp lanet olası işimi yapmanın zamanı geldi.

Morris, "Bilirsiniz, bu başkalarının da aynı muameleyi görebileceklerini düşünmelerine yol açar," diye ekliyor.

Tek söylediğim

"Biliyorum". Ve

biliyorum.

Ckapt'ca TW

Lissie

Altı ay sonra...

memleketime geri dönmedim.

Ve yakın zamanda geri dönmeye niyetim yok.

Letti her an gelebilir, Mason ve Milo da onunla birlikte olacak. İki yatak odalı küçük bir dairem var, ancak boş odayı henüz tam olarak döşeyemedim. Arkadaşlarım geleceği için gidip bir yatak aldım. Bunu söylemek bana garip geliyor. Yakın arkadaşlarım olmasına alışık değilim ama Letti tam olarak öyle - en yakın arkadaşım - ve umarım düzenli olarak takıldığım kız kardeşim ve erkek kardeşimle tanışır. Henüz "Baba" demekten çekinmediğim babam deniyor ve eşi de gelmiş geçmiş en tatlı kadın. Çocukları ne kadar nazik olduklarıyla onun ne kadar harika bir insan olduğunun kanıtı. Rebecca biraz bana benziyor, Jackson ise tam olarak annelerine benziyor. Onları tanımak güzeldi. Sonunda bir ailem olana kadar bir aileye sahip olmayı özlediğimi fark etmemiştim.

Kapı çalındı ve irkildim. Kendimi sakinleştirmek için bir an duruyorum ve sonra gidip açıyorum. Ben

Yorgunum. Son birkaç aydır yerel bir barda çalışıyorum. Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum, derin bir nefes alıyorum ve kapı tokmağını kavriyorum. Kapıyı açtığımda kollar etrafımı sarıyor ve Letti ben daha bir şey söyleyemeden beni kucaklıyor.

"Aman Tanrım, neredeyse ölüyordum," diyor dramatik bir şekilde.

"Sen yaptı değil." Mason diyor, adım atma geçmiş Biz. "Hey, Lissie." Başını sallıyor, çantasını tutuyor.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Türlülans," diye mırıldanıyor Milo, geri çekilip tereddüt ederek. "En kötüsü," diye ekliyor Letti.

"Evet, o kadar kötü ki dumanı tüten sıcak kahvesini üzerimize döktü," diye ekliyor arkamdan Mason çantaları yere bırakırken.

"Yaralanan var mı?" Ona daha sıkı sarılarak soruyorum.

Letti geri çekilir ve oflar. "Onlar kimin umurunda, incinen benim. Milo cam kenarında oturuyordu ve uçağın yan tarafında uçan şeye bir kuşun çarpmasıyla ilgili şaka yapardı." Elini sallıyor, sonra görüş alanımdan çıkıyor, ben de Milo'ya bakıyorum.

"İçeri girebilirsin," diyorum, kapıyı daha geniş açarak davet ediyorum.

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. O zaman iş kıyafetlerimi değiştirmeyi unuttuğumu fark ediyorum. Üzerimde kalem etek, arkasında ince çizgili bir çorap ve düğmeleri kısmen açık siyah bir bluz var. Saçlarım başımın tepesinde sıkı bir topuzla bağlanmış. Çalıştığım bar yüksek sınıf ve uygun kıyafetler giymemiz gerekiyor. Bakışları topuklarıma düşüyor ve dudaklarının köşesi sırtarak kalkıyor.

"Güzel topuklar."

Bir tanesini hafifçe ona doğru kaldırıyorum.

"Sana bir çiftim olduğunu söylemiştim." Ona sırtıyorum. Gittiğim aylar boyunca görüşmeye devam ettik ama işlerimiz yoğunlaştıkça görüşmemiz de azaldı. Ama hala her gece gözlerimi kapattığımda onu görüyorum.

"Anlıyorum." Sonunda içeri adım attı ve ben de kapıyı arkasından kapattım.

"Siz ikiniz boş odayı alabilirsiniz. Üzgünüm, küçük." İkinci yatak odasının ahşap kapısını açıyorum. "Yeni çarşaflar ve yatak. Umarım rahattır," diyorum Letti ve Mason içeri girerken.

"Bu gerçekten çok şirin, Lissie. Hepsini kendin mi dekore ettin?" diye soruyor etrafına bakarak.

"Yaptım," diyorum, sözlerime gurur karışıyor.

Onları yalnız bırakıyorum ve Milo'yu etrafta dolanırken buluyorum. Duvardaki bazı fotoğrafların önünde durdu. Bir tanesi benim ve Letti'nin Tayland gezimizden. Diğerleri Japonya ve Endonezya gibi başka yerlere seyahat ettiğimde çektiğim fotoğraflar.

"Senin için iki seçeneğim var," diyorum ve bana dönüyor.

Siyah kot pantolon ve güzel kaslarını sergileyen koyu gri bir gömlek giymiş ve onu deri kıyafetler içinde görmemek garip ama yine de ferahlatıcı.

"Seçenekler?" Kaşlarını kaldırıyor ve dudakları kalkıyor, yara izi de onunla birlikte hareket ediyor. "İlginç," diye mırıldanıyor.

"Bu kanepede bende var ama tecrübelerime dayanarak söyleyebilirim ki o kadar da rahat değil." Önce ona, sonra bana baktı.

"Daha kötülerinin üzerinde uyudum." Omuz silkiyor.

Dudağımı ısııyorum ve bakışlarımı ondan uzaklaştırıyorum. "Ya da yatağıma," demeyi başarıyorum. Sanki bir iğne düşse herkes duyacakmış gibi geliyor. Ona bunu teklif edip etmeyeceğimden emin değildim ama onu gördükten sonra teklif edeceğimi biliyordum. Bir adım daha yaklaşıyor -tek bir adım atıyor- ve benim alanımı işgal ediyor.

"Hangisini tercih edersin?" diye soruyor, sesinin tınısı alçak ve seksi, ürperiyorum.

"Benim odam."

Elini o yöne doğru uzatıyor ve "Yolu göster." diyor. Kapıyı açıp içeri girdiğimde onu arkamda hissedebiliyorum. O da beni takip ediyor ve çantasını yatağın önünde yere bırakıyor.

"Lissie," diye sesleniyor Letti ve başımı yatak odasının kapısından uzatıp buzdolabını açtığını görüyorum. "Açlıktan ölüyorum. Çok gergin olduğum için bir şey yemedim. Yemek yiyebilir miyiz?"

"Evet, üstümü değiştireyim. Yolun aşağısında, yürüme mesafesinde, en iyi tacoları yapan şirin bir Meksika restoranı var." Ben gülümsüyorum, o da ellerini çırpıp odasına koşuyor. O kadar mutlu ki içim ısınıyor.

Odama geri dönüp kapıyı arkamdan kapattığımda Milo'nun yatağın kenarında oturduğunu görüyorum. Dolabıma doğru yürürken bakışlarının sıcaklığını üzerimde hissediyorum. Sanki ateş tenimi yalıyor ama dokunmak için çok tehlikeli. Üstümün düğmelerini açıp çamaşır sepetime atıyorum, sonra aynı şeyi eteğime yapıyorum, çoraplarımı çıkarmadan önce bacaklarımdan aşağıya doğru kaydırıyorum. Artık üzerimde sadece pembe bir G-string ve sütyen kalmıştı. Temiz bir gömleğe uzanırken arkamı dönmeye cesaret edemiyorum. Onu giydikten sonra çekmecelerime dönüp bir kot pantolon çıkarıyorum ve işte o zaman onun karanlık, kapüşonlu gözlerinin bana kilitlendiğini görüyorum.

"Tehlikeli bir oyun, güzel bayan," diye homurdanıyor, ayakta duruyor, elleri iki yanında ve dili dişlerinin üzerinde kayıyor.

"Oyun oynamayı ne kadar sevdiğini hatırlıyorum." Kot pantolonumu çekmeden önce ona göz kırpıyorum.

"Sadece seninle." Bana dokunmak için elini kaldırdı ama bırakmadan önce havada durdu. *Bana dokunmasını umuyordum.* Kapalı kapıya baktı. "Gitmeliyiz. Arkadaşın aç ve bir şey istediğinde çok can sıkıcı olabiliyor." Kapıya doğru yürüdü ve açık tuttu, o aç gözleri beni değerlendiriyor, beni yiyordu.

"Aç mısın?" Ona soruyorum ve gözlerimin içine bakarken eli kulpta sıkılaşıyor.

Letti ortaya çıkınca, "Bu yüklü bir soru," diye yanıtlıyor.

"Siz ikiniz hazır mısınız? Açlıktan ölüyorum." Hızlıca

"evet" dedim ve

Milo beni beklerken ceketimi alıyorum. Yanından geçerken

Sandal ağacı kokusunu yakalayın. Etrafındaki her yere yayılıyor.

Bizi dışarı çıkarıyor, kapıyı kapatıp kilitliyorum ve sonra caddenin aşağısındaki restorana doğru ilerliyoruz. Oturur oturmaz Letti menüye bile bakmadan içkiler dahil bir sipariş veriyor.

"Siz ikinizle her şey yolunda mı?" Mason ve Letti'ye soruyorum.

Mason onu tek koluyla kucaklıyor ve başının üstünden öpüyor. "Evet. Yine de onunla bir daha asla uçmamam gerektiğini biliyorum. O bir ucube," diyor ve kızın yüzünün kızarmasına neden oluyor.

"*0 kadar* da kötü değilim." Yardım için Milo'ya bakıyor ve Milo elini kaldırıp ters çevirince pençe izleri ortaya çıkıyor. Letti'nin gözleri büyüyor ve ağzını kapatıyor. "Tamam, belki bir dahaki sefere bu kadar kötü olmaz."

"İşlerin böyle yürüdüğünü sanmıyorum." Mason kıkırdıyor. "Lissie'nin senin kötü bir uçucu olduğunu söylerken abarttığını düşünmüştüm ama düzeltiyorum."

Onunla uçmanın berbat olduğunu bildiğim için ağzımı kapatarak gülümsememi gizliyorum.

Yiyecek ve içeceklerimiz kısa bir süre sonra geldi. Mason ve Lissie, Milo ve benim karşımdalar. Mason konuşurken Milo'nun ellerinin masanın üzerinde yumruk şeklinde kapalı olduğunu fark ediyorum ve bir kez bile bana bakmıyor.

"Anlat bakalım. Letti yaptığınız bazı şeylerden bahsetti ama hepsinden değil." Letti ağzına bir taco koyup ısırırken Mason gülümsüyor.

"Aile, iş."

Milo'nun gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Kulüp nasıl? Sormadım çünkü dürüst olmak gerekirse sormak istemedim. Ama Cody'yi buldun mu?" Sorum hem Milo'ya hem de Mason'a yönelikti.

İkisi de bana cevap vermiyor.

Milo cep telefonunu alıyor ve mesaj göndermeye başlıyor. Yemeğimizi yemeye devam ederken konuyla ilgili başka bir şey söylemiyorum

ve küçük bir konuşma yap.

Milo bana hiçbir şey sormuyor.

Ve ona biraz sinirlenmeye başladığımı söylemek hafif kalır.

Yemek boyunca telefonu birkaç kez çalıyor ve bir kez bile özür dilemiyor ya da görmezden gelmiyor; sadece eline alıp yazmaya devam ediyor. Ona kiminle konuştuğunu sorma zahmetine girmiyorum. Orada öylece oturuyorum, gittikçe daha da sinirleniyorum. Bir noktada Letti onu konuşmaya dahil etmeye çalışıyor. Başını sallıyor ve bu da olabildiğince iyi. Mason'ın bir şey söylemeyeceğini biliyorum çünkü teknik olarak Milo onun patronu ama bu işlerin nasıl yürüdüğünden pek emin değilim. Tek bildiğim, herkesin sandığı gibi büyük ve korkutucu bir adam olmasına rağmen, benim için hiçbir zaman öyle olmadığı.

"Yorulдум." Milo sonunda konuşur.

Hepimiz yemeklerimizi bitirdik ve ben ikinci margaritamı içiyorum.

Letti başını Mason'ın omzuna yaslayarak, "İyi bir uykuya ihtiyacım var," diye onaylıyor.

Milo hesabı sormadan ödüyor ve hepimiz kalkıp gidiyoruz. Dönüş yolunda yanımda duruyor ama hiçbir şey söylemiyor, Mason ve Letti de arkamızda, el ele.

Daireye vardığımızda Letti, Mason'la birlikte misafir odasına gitmeden önce bana iyi geceler öpücüğü veriyor. Ben odama doğru yürüyorum, Milo da beni takip ediyor. Ben pijamalarımı giyip duşa girerken o da yatağın yanında ayakkabılarını çıkarıyor. Neden bana dokunmadığını ya da benimle birkaç kelimedenden fazla konuşmadığını merak ederek onu hep kendi haline bırakıyorum.

*Burada olmak istemiyor
mu? Başka biriyle mi
birlikte?*

Belki de bu soruyu davet etmeden önce sormalıyđım.
Onu yatak odama götürdüm.

Tüm bu düşünceler kafamda dönüp duruyor.

Temizlenir temizlenmez, etrafıma bir havlu sarıyorum ve
açık ve kapı için bulmak onu

tırmanma içine benim Yatak,

sadece bir çift boxer giyiyor. Gözleri benimkileri buldu ve durakladı.

"Yanında biri mi var?" Ağzımdan kaçırdım. Tek kaşını kaldırıyor ve bana delirmişim gibi bakıyor. *Belki de delirdim.* "Değilsin, değil mi? Yani, eğer olsaydın benim yatağında uyuyacağından şüpheliyim." Başını sallıyor, ben de bunu cevap olarak kabul edip banyonun kapısını kapatıyorum, giyinmeyi bitiriyorum ve saçımı tarıyorum. Işığı kapatarak dışarı çıkıyorum ve yatağa giriyorum. Uzanırken dinliyorum ve yumuşak bir horlama duyuyorum.

Uyuyakaldı.

Tek kelime etmeden.

Bölüm 37

Lissie

“Can I smother him in his sleep?”

T Dönüp duruyorum, saatlerce öylece yatıyorum. Ona kızgınım. Nasıl olur da buraya beni görmeye gelir ve benimle konuşmak istemez? Ben bir şey mi yaptım? farkında olmadan? Yani, yaptığımı sanmıyorum, ama kim bilir?

Yanımda sırt üstü hareketsiz yatarken vücudunun sıcaklığını hissediyorum. Ellerim uzanıp ona dokunmak için kaşınıyor ama etrafımda olmak istemediği belli olan birine dokunmak istediğimden emin değilim.

Peki neden benimle aynı yatağı paylaşmayı kabul etti? Kanepeye gidebilirdi.

Belki de ona sadece kanepe seçeneğini sunmalıydım.

Yanımda yatarken çektiğim işkenceyle uğraşmaktan daha kolay olurdu.

"Düşüncelerin çok gürültülü," diye homurdanıyor.

"Evet, sinir bozucusun," diye tersliyorum, sonra yan dönüp sırtımı ona veriyorum.

"Güzel bayan." Onu görmezden geliyorum. "Konuşana kadar hiçbir şey yapamayız. Sana söylemem gereken bir şey var. Ama henüz söylemek istemiyorum çünkü bu tatili mahvedecek. Herkes için."

Öfkelendim. "Yani aynı yatağı paylaşmamızın akıllıca olduğuna mı karar verdin?"

"Hatırladığım kadarıyla bu *senin* fikrindi. Ve tabii ki bir kanepede uyumak yerine senin yanında uyumayı tercih edeceğim."

Yani bana bir şey söylemek için ziyaretime geldi ama hafta sonumuzu mahvetmek istemediği için sonuna kadar bunu yapmayı reddediyor? Bu biraz bencilce görünüyor. Yalan söylemeyeceğim ve birden fazla şekilde birlikte uyuyacağımızı düşünmediğimi söylemeyeceğim.

Onun dokunuşunu
özledim. Onu hayal
ettim.

Ve tekrar sahip olmak için sabırsızlanıyordum.

Farkında bile olmadan beni diğer tüm erkekler için mahvetmiş olmasından nefret ediyorum.

O ilk gece evine gitmeyi kabul ettiğimde, sonucun böyle olacağını, onunla geçireceğim birkaç gecenin beni kendine bağlayacağını düşünmemiştim. Tek bir dokunuşun bile benim onunkini arzuladığım kadar arzulanabileceğinin farkında değildim.

Yasadışı olmalı.

Dönüp duruyorum ve her geçen saniye daha da sinirleniyorum. Yanımda nefes aldığını duyuyorum ve patlamadan önce yüzümü ona dönüyorum. Başını yana çeviriyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel şeysin. Bunu seni ilk gördüğüm andan beri biliyorum," diyor sonunda.

Ve hepsi bu kadar.

Kendimi durduramadan elim yüzünde, dudaklarım ileri doğru hareket edip onunkine çarpmadan önce hafif kirli sakalını hissediyorum. Geri çekilmiyor ve beni öpmek için hiç vakit kaybetmiyor. Dudaklarımız açlıkla hareket ediyor. Kendini tutuyor ama ben bir şey istediğimde onu alırım.

Hâlâ yanağını avuçluyorum, iki elim yüzünde olana kadar onun üstüne sürünüyorum ve ona biniyorum. Kendimi onun üzerine yerleştiriyorum ve onun her şeyini altımda hissediyorum. Belli ki benim onu istediğim kadar o da beni istiyor.

Bana ne diyeceğini boş ver. Şu anda umurumda değil.

Vücutlarımız tamamen aynı şeyi istiyor. En azından birimiz bunu kabul etmek zorunda.

Elleri kalçalarımı kavıyor ve parmak uçlarının sanki kendini dizginlemeye çalışıyormuş gibi içeri girdiğini hissediyorum, ama bu yapmasını istediğim son şey, bu yüzden gıcırdatmaya başlıyorum. İyi bir kız olduğumu hiç söylemedim. Bana kötü, çok kötü şeyler yapmasını istiyorum ve şu anda bunları yapması için çaresizim.

Ondan sonra kimseyle birlikte olmadım.

Onu hava solumak kadar kolay öpebilmeyi seviyorum. Dudaklarımız henüz ayrılmadı, kalçalarım her zamankinden daha büyük bir istekle hareket ediyor ve eminim parmakları tenimde izler bırakmak üzere.

Ellerimi yüzünden çekip göğsüne değene kadar aşağı indiriyorum ve sonra tırnaklarımı boxer'ının kemerine ulaşana kadar aşağı sürüklüyorum. Öpüşmeyi kesmeye çalışıyor. Sanırım bir şey söylemek istediğini anlayabiliyorum ama o dudaklarını oynatırken ben de kendi dudaklarımla onu takip ediyorum. Ofluyor ve yüzümü tutuyor, beni o kadar büyük bir açlıkla öpüyor ki bundan sonra dudaklarımın moraracağından eminim.

Dili ağzımın içine kayıyor ve benimkiyle dans ediyor. Öpüşmenin verdiği dikkat dağınıklığıyla boxer'ının bel bandını aşağı çekmeyi başarıyorum. Üzerimde sadece bir gecelik ve ince bir çift pamuklu külot var. Onu serbest bırakır bırakmaz, bir elimi şaftının etrafına sarıyorum ve okşamaya başlıyorum. Ağzıma karşı küfrediyor ve öpüşmeyi kesiyor. Geri çekildiğinde, o karanlık gözler benimkilere kilitleniyor ve arkalarında gizlenen sıcaklığı, tehlikeyi görüyorum. Ama bu beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyor. Onun şeytanlarından herhangi biriyle memnuniyetle dans ederim ve işim bittiğinde yüzlerine otururum, böylece bana ne kadar iyi bir kız olduğumu söyleyebilirler.

"Ne yaptığının farkında değilsin." İnliyor. Ama bunu söylerken dudakları tekrar benimkilere değiyor. "İyi olmaya, doğru şeyi yapmaya çalıştım-"

"Doğru şeyi sikeyim. Sik beni artık Milo." Sözlerimi duyunca gözlerinde bir kıvılcım görüyorum ve tekrar başını sallamaya çalışıyor, ama ben elimi sikinin etrafında sıkıyorum, bu da onun tıslamasına neden oluyor. Ne olduğunu anlamadan ikimizin de üzerindeki battaniyeleri aldı ve sonra hızlı bir hareketle kolunu belime doladı ve beni çevirdi, böylece bacaklarım beline sarılmış halde onun altındaydım. Bu hareket karşısında kıkırdıyorum ve bu sesle dudaklarında günahkâr, seksi bir gülümseme belirliyor.

Geceliğime uzanıyor ve yavaşça vücudumdan yukarı doğru kaydırıyor, acele etmiyor, göğüslerim ortaya çıkana kadar her bir parçama bakıyor. Geceliğimi başımın üzerinden çekmeden önce eğilip üzerlerine nazik öpücükler konduruyor. Ona ulaşmak için kalçalarımı yukarı doğru hareket ettirmeye çalışıyorum, ama o sadece bir eliyle karnımın alt kısmında beni tutuyor ve bana bakıyor.

"Emin misin?" diye soruyor, eğilip meme ucumu ağzına almadan hemen önce. Cevap olarak deli bir kadın gibi başımı sallıyorum. "Prezervatifim yok ama temizim" diyor. "En son biriyle birlikte olduğumda..." Durakladığında, sözünü bitirmesini beklerken kaskatı kesiliyorum. "Sendin." Rahatlıyorum ve ona bakıyorum.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Başını sallıyor, dudaklarını yalıyor, sonra bakışları elinin karnımda, külotumun hemen üzerinde olduğu yere kayıyor.

"Bunların gitmesi gerekecek." Kemerini kalçamın üzerinden çekip bırakıyor ve tekrar tenime yapışmasına izin veriyor. "Sanırım onları saklayacağım. Onları ıslatmışsın." Başını külotuma doğru eğip dişleriyle yan tarafını ısırırken gözleri aklımı buluyor. Vücudumdan aşağıya doğru sürünüyor, giderken sıkışmış külotumu alıyor.

Bacağımı kaldırıyorum ve onları çıkarmasına izin veriyorum, sonra ayağa kalkıyor ve boxer'ını çıkarıyor.

Ve o önümde çıplak. Tüm o güzel ihtişamıyla. "Emin misin?" diye tekrar sordu.

"Evet."

"Güzel." Geri çekiliyor ve odanın köşesindeki pembe koltuğuma oturuyor. Yüz ifademini şaşkınlığımı gösterdiğinden eminim.

Orada oturmuş bana bakarken sikini yumrukladı ve aşağı yukarı okşamaya başladı. "Ayağa kalk" demeden önce dudaklarını yalıyor. Dediğini yapıyorum, sonra ona doğru bir adım atıyorum, ama bir elini kaldırıp, "Hareket edebileceğini söylemedim. Ayağa kalk dedim." Hareketlerimi durduruyorum ve sonra ne olacağını görmek için bekliyorum. "Eller ve dizler, şimdi." Emrini yerine getirdim. Pozisyonumu aldığımında, sikini biraz daha sıkı kavradığını görüyorum ve sonra külotumu bana fırlatıyor. Önüme düşüyorlar ve başıyla işaret ediyor. "Şimdi onları dişlerinle al ve bana getir."

İğrendiğim ve ona siktirip gitmesini söylediğim bölümün burası olduğunu söylemek isterdim.

Ve normal ben yapardım.

Ama azgın ben? O tamamen farklı bir insan ve bu adamın istediği her oyunu oynamak istiyor.

Külotu elime alıyorum ve tekrar çıtlıyor. "Bırak onları."

"Onları ağzıma koyacaktım," diye itiraz ediyorum.

"Dişlerinle al onları." Oflayıp pufluyorum ve dişlerimin arasına alıyorum. Başımı kaldırdığımda gülümsediğini fark ettim. "Şimdi sürün." Sikinın üzerindeki eli okşamaya ara veriyor ve dudaklarını yalıyor.

Ona doğru sürünürken acele etmiyorum. İsteği karşısında ıslandığımı hissediyorum. Ona sahip olma ihtiyacı neredeyse ezici ve kendine dokunurken önümdeki manzara neredeyse çok fazla.

Neredeyse.

Ona ulaştığımda elini sikinden çekip bacağına vuruyor. Dizlerimin üzerine oturuyorum ve öne doğru eğilip külotumu ağzıyla alıyor, tam kasık kısmından

alan. Şeytani sırtışının malzemenin arkasından dışarıya baktığını görüyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyor, külotumu elinde tutarak. "Kelimeleri kullan." Parmaklarını bacağına vuruyor.

"Sen," diyorum ama bakışlarım onun sikine düşüyor.

"Hayır, istemiyorsun. Gerçekten ne istiyorsun?" diye tekrar sorar, bu sefer daha ısrarcıdır.

"Bunun üzerine oturmak ve hareket etmek istiyorum," demeyi başarıyorum.

"Peki *bu* nedir?" Öne doğru uzanıyor ve parmağını çenemin altına koyup kaldırarak göz göze gelmemizi sağlıyor. "Bana ne istediğini söyle, senin olsun."

"Sikin," diye fısıldıyorum. "İçimde o kadar derine gömülü ki kendi adımları unutuyorum."

Eli yüzümden çekiliyor ve arkasına yaslanıp kollarını kanepenin arkasına uzatıyor. Başıyla sikini işaret ediyor ve "Ne istersen al" diyor.

İlk başta bunun bir numara olup olmadığından emin olamıyorum ve gözlerindeki ciddiyeti görene kadar bir an tereddüt ediyorum. Ayağa kalkıyorum, sonra kendimi onun üzerinde tutarak ona sarılıyorum. Aramıza bakıyorum ve onu giriş yerimde hissedene kadar kalçalarımı yavaşça indiriyorum. Ucu içime girerken titrek bir nefes alıyorum ve şu anda ona bakamıyorum bile. Onunla her ihtiyacımı karşılamaya odaklanmakla çok meşgulüm. Biraz daha aşağı itiyorum ve başım geriye düşüyor, saçlarım çıplak sırtımın üzerine dökülüyor. Göğsüm öne doğru itiliyor ve kendimi desteklemek için kanepenin arkasına uzanıyorum ama onun yerine bileklerini kavriyorum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor ve başım yukarı fırlıyor ve ben onu mümkün olduğunca çok alana kadar aşağıya inerken gözlerinin sadece amıma odaklandığını görüyorum.

"I-" Kelimeler

kifayetsiz kalıyor.

"Otur," diye

hırlıyor. "I-"

"*Otur*," diye emrediyor.

Dediğini yapıyorum, onu tamamen içime alıyorum. Hareket etmeyi düşünmeden önce onun büyüklüğüne alışmam gerekiyor. Öne doğru eğiliyor, ellerim hala bileklerinde kenetli ve alt dudağımı ağzına alıp nazikçe ısırıyor.

Milo'nun nesi var bilmiyorum ama beni tüketiyor.

Şu anda dudaklarımdaki dişleri dışında bana dokunmuyor bile, ama onu her yerde hissedebiliyorum. Ellerini tutup göğüslerimin üzerine koyuyorum. Anında onları kavırıyor ve gözlerim onunkilerle buluştuğunda burunlarımız neredeyse birbirine değiyor. Gözleri yüzümde geziniyor, yukarı çıkıp tekrar dudaklarıma kilitlenmeden önce dudaklarıma iniyor. Gözlerime baktığında ne gördüğünü merak ediyorum çünkü ben onun gözlerine baktığımda çok fazla olasılık ve çok fazla tehlike görüyorum ama bunların hiçbiri beni şu anda uzak tutamayacak.

"Çekil," diyor.

Yukarı ve aşağı kaldırmak yerine, onu kanepenin içine doğru itiyorum ve kalçalarımı sallamaya başlıyorum. Hareketim karşısında tıslıyor ama beni durdurmuyor. Elleri göğüslerimle oynuyor, sonra eğilip bir meme ucumu ağzına alıyor.

Ellerim arkamda, dizlerinin üzerinde duruyor ve ben sallanırken sırtım kavisleniyor. Mümkün olduğunca derin olabilmek için her hareketimi karşılayarak yukarı doğru itiyor, ancak yaptığım her hareket tüm mükemmel noktalara çarpıyor. Klitorisim her harekette ona sürtünüyor, siki içimdeki G noktama çarpıyor ve elleri ve ağzı göğüslerimi çalıştırıyor.

"Sessiz ol, arkadaşın uyuyor," diye mırıldanıyor göğsümün etrafında.

Cevap veremedim, birikimin beni ele geçirmek üzere olduğunu hissediyorum ve küçük bir çığlık atmaya başlıyorum. Ama o hızlı. Bir elini kaldırıp ağzımı kapatıyor, çığlığı boğuyor ama yine de kaçıyor. Sallanmamı yavaşlattığımda, diğer elini kalçama koyuyor ve kontrolü ele alıyor. Ve başka bir orgazmın yükseldiğini hissediyorum. Bu mümkün olamaz,

Gerçi. Nasıl oluyor da birinden inip tekrar yukarı çıkıyorum?

Devam ederken elini ağızımdan çekmiyor. Aslında, ben tekrar eline doğru çılgılık atana kadar beni sallıyor. Ama bu sefer boşaldığımda, geçen seferkinden daha şiddetli oluyor. Öne doğru eğilip göğüs ucumu ısıyor ve başını tutup kendime çekmemi sağlıyor. Eli ağızımdan düşüyor ve şimdi her iki kalçamı da tutuyor.

"Kukun beni arzuluyor." Fısıldamak için eğildi, "Hissedebiliyor musun?"

Ve biliyorum.

Hepsini hissediyorum.

Boşaldığını anlıyorum çünkü ağızı benimkini buluyor ve beni sertçe öpüyor. Ve ikimiz de tükenip bitene kadar durmuyor.

"Milo."

"Hmm?" diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı.

"Bana bir daha dokunma," diyorum ve o da geri çekilip bana bakıyor. Yüzümdeki bir tutam saçı itiyor ve benimle göz göze geliyor.

"Senin için olduğu kadar benim için de zordu" diye itiraf ediyor. Ve her nasılsa, sözlerine inanıyorum.

Bölüm 38

Milo

“Sometimes love comes without warning.”

Birine haber vermeden aşık olmak hiç adil değil.

Çünkü onunla tam olarak böyle hissediyorum. Aramızdaki mesafe bile bizi durduramadı. Onu seviyorum. *Sık beni.*

Lissie uykusunda inliyor ve ben ellerimi Onu uyandırmadan kalkıp odasından çıkmadan önce saçlarımı okşuyorum. Kapıyı kapatırken, kendini bir topun içine kıvırdığını gördüm.

"Dışarı çıkacağını hiç düşünmemiştim." Döndüğümde Mason'ın Lissie'nin buzdolabını açtığını ve elinde Nutella dolu bir kavanoz tuttuğunu görüyorum. Kaşığı içine daldırıp ağzına götürüyor. "Ona daha söylemedin mi?" Mason kaşlarını kaldırarak soruyor.

"Hayır." Öyle bir niyetim yok ama gitmeden önce yapacağım. "Tamam, bir şey yapmamı istersen haber ver." I

başını sallıyor, buzdolabını açıyor ve bir şişe su almak için uzanıyor. "Letti biliyor, haberin olsun, Lissie'ye bir şey söylememesi çok zor oldu," diye ekliyor ben yanından geçerken.

"Nereden biliyor?" Ben soruyorum.

Kaşık ve Nutella'yı tutan ellerini kaldırıyor. "Benden değil. O çözdü."

"Yani tahmin mi ediyor?"

"Doğruladım." Gözleri düşer ve her şeyi berbat ettiğini anlar.

Yatak odasına geri döndüğümde onu ayrıldığımda bulunduğu pozisyonda buldum. Yatağının başucundaki komodine doğru yürüyüp suyu bıraktım ve yatağa geri dönmeden önce pantolonumu çıkardım. Ona uzanarak yanıma çekiyorum ve uyanmadan geliyor, etrafımda kıvrılıyor.

İlişki böyle bir şey mi?

Uykuya dalmak ve biriyle uyanmak mı?

Çünkü eğer öyleyse, o lanet herif bu kadını nasıl geri çevirdi?

Ckapt'ca T7

Lissie

“Can a girl enjoy being smothered?”

Uyan, Milo tarafından kesinlikle boğul.

Her nasılsa, bacaklarından biri benimkine dolanmış, vücudunun yarısı üstümde yatıyor ve kafası boynumun kıvrımı.

Ve bunların hiçbiri beni rahatsız etmiyor.

Yıllardır burada böyle yatıyor, onun nefes alışını dinliyordum. Duştan ikinci kez çıktıktan kısa bir süre sonra bayılmışım. Dışarı çıkar çıkmaz beni bir havluya sardı, kucağına aldı ve yatağıma yatırdı, ama havluyu kaldırmadan önce değil, yanıma tırmanmadan önce yatağın kenarına koydu. Ve bu pozisyonda uyandım. Ve hiç de kızgın değilim.

Hakkımda söylenenlerin doğru olmasından ve bir şekilde bu adama aşık olmaktan korkuyorum. Ve *çok sert* düşeceğim.

Eğer henüz başlamadıysam tabii.

Bu düşüncelerden kurtuluyorum. *Milo iyi vakit geçiriyor. Hepsi bu, değil mi?*

Peki neden ikiniz de birbirinizle birlikte olmak istediğinizi söylemediniz? Bu düşünceyi aklıma geldiği anda kafamdan atıyorum.

"İşte yine başladın, yüksek sesle düşünüyorsun." "Elimde değil."

Başını kaldırıyor ve eli doğrudan bacaklarımın arasına gidiyor. "Bu konuda yardımcı olabilirim."

Ona sırtıyorum. "Eminim yapabilirsin."

"Lissie, Tanrı yardımcım olsun, eğer seni bir daha seks yaparken dinlemek zorunda kalırsam, kendime bir otel bulacağım." Kapı çalınıyor ve Milo bir parmağını sokuyor, başparmağı klitorisimi bulurken umursamıyor bile.

"Birazdan çıkacağız," diye bağılıyor Milo, gözlerini benden ayırmadan. "Sessiz olacaksın," diye fısıldıyor. Ağzımı açacak oluyorum ama başını sallıyor. "Sessiz ol," diye ısrar ediyor, baskı uyguluyor. Dokunuşuyla kıpırdanıyorum ve ses çıkarmamak için alt dudakımı ısırıyorum, ama bu zor, gerçekten zor, vücudunun sıcaklığını her tarafımda hissedebiliyorken ve parmaklarıyla kirli, seksi şeyler yapıyorken.

"Lissie, hadi. Dışarı çıkmak istiyorum." Letti kapıya tekrar vurur.

"Acele et ve parmaklarıma gel, güzel bayan. Zamanın tükeniyor," diye fısıldıyor. Milo daha fazla baskı uyguluyor, sonra ağzı meme ucuma yapışıyor ve emiyor.

Tek gereken bu. Ve ben gidiyorum.

Bu adamda Tanrı'nın parmakları mı var?

"Gördün mü? Aferin kızıma." Parmaklarını bedenimden çekip yataktan kalktı ama

İki parmağını ağzına sokup emdiğini görüyorum. Ve tek düşünebildiğim bunun ne kadar ateşli olduğu.

* * *

Gün çabuk geçiyor. Onlara şehri gezdiriyorum. Milo mesafesini koruyor ve bana dokunmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Ve bu beni kızdırıyor.

Ama ben de ona dokunmuyorum.

Onları hayvanat bahçesine götürdüm. Öğle yemeği yiyoruz, biraz alışveriş yapıyoruz, sonra da evime dönmeden önce akşam yemeği yiyoruz.

İki adam da bütün gün bakışları üzerlerinde topladı. Deri giymeseler bile ikisi de çok korkutucu, özellikle de Milo. Onu tanımıyor olsaydım, onunla konuşur muydum emin değilim. Aslında, muhtemelen onunla karşılaşmamak için yolun karşısına geçerdim.

Günün büyük bölümünde elleri cebindeydi. Bu beni rahatsız ediyordu ama aynı zamanda toplum içinde bana dokunmasını da beklememeliydim. Bu bir irade savaşı ve sanırım ben kaybediyorum.

Milo gözlerimin içine bakarak, "Bir şeyler içmek için dışarı çıkmalıyız," diyor. "Konuşmamız gerek. *Yalnız konuşmalıyız.*"

"Tamam, bu bizim işaretimiz. İyi geceler ve çok teşekkür ederim. Harika bir gün için çok teşekkürler. Bayıldım." Letti, Mason'la birlikte misafir odasına girmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

Milo'ya bakmak için dönüyorum. "Üstümü değiştireyim mi?"

"Kahverengi bir çantayla dışarı çıkabilirsin ve ben yine de sana her odadaki en güzel kadın olduğunu söylerim." Kızardım ve ona bir adım daha yaklaştım. Cody benimle hiç böyle konuşmamıştı.

"Peki neden bütün gün ellerini kendine sakladın?" Daha önceki davranışlarından dolayı kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Hadi gidip şu içkiyi alalım," diyerek soruyu geçiştiriyor. Kapıdan çıkıyorum ve koridora girer girmez

Elimi tutuyor ve parmaklarını benimkilerin arasında kaydırıyor. Birleşen ellerimize bakıyorum, sonra ona gülümsüyorum.

"Bunu kulüp üyelerinin önünde yapmaktan hoşlanmıyor musun?" "Bu umurumda bile değil."

"Tamam, öyleyse... Letti, o zaman?" Kaşlarını kaldırıyor.

"O zaman neden?" "Bu boku ben yapmıyorum. Bunu isteyen sensin," diye yanıtlıyor.

"Ve belli ki bunu istiyorsun." Yürürken elimi sıkıca

kavırıyor.

"Elimi tutmaktan hoşlanmıyor musun?"

En yakın bara ulaşıyoruz ve içeri girmem için kapıyı açıyor. Bakışları her hareketimi takip ediyor ve ben yanından geçerken eğilip fısıldıyor: "H e r parçana dokunmaktan zevk alıyorum, özellikle de boşalırken amının içine." Yüzümün kızardığını biliyorum ama elini tutmaya devam ediyorum ve ilerliyorum. Barda yanımızda kimsenin olmadığı bir yer buluyoruz. Barmen yanıma geliyor ve Milo bana bir

şarap ve kendisi için bir viski.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordum.

"Henüz değil. Benden nefret etmeden önce bir şeyler içelim." "Senden nefret etmek mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Letti'yi becerdin mi?" I sorusuna yarı şaka ama aynı zamanda vereceği cevaptan korkarak cevap verdi.

Kaşları birbirine çarpıyor ve bana bakıyor. "Neden senin arkadaşını sikeyim ki?"

Başımı salladım, rahatlamıştım.

"Bunun nasıl gitmesini istersiniz, Güzel Bayan?"

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına atıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Biz," diyor bedenini bana doğru çevirip elini kalçama koyarak. "Cevabımı zaten biliyor olsam da bilmek istiyorum."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun," diyorum, kaşlarım çatılıyor. "Bize gelince, ben şu anki halimizi seviyorum. Nasılsak öyleyiz." Gülümsüyorum. "Bu... iyi."

"Yani her altı ayda bir, hafta sonu için uçup seni becereceğim öyle mi?" diye soruyor, tam barmen içkilerimizi koyarken. Milo'nun az önce söylediklerini duymadığını umarak ama büyük ihtimalle duyduğunu bilerek ona gülümsüyorum.

"Vahşi." Döndüğümde üç adamın bize doğru geldiğini görüyorum. Milo'ya bakıyorlardı ki içlerinden biri -sanırım konuşan kişi

-Bana yavaşça bir göz atıp sırtlıyor. "Bizim ormanda sen varsın, değil mi?" Eli Milo'nun omzuna iniyor.

Milo hiç tereddüt etmeden, "Çıkar onu," diye emretti.

Adam elini çeker ve sonra teslim olarak ikisini de kaldırır.

"İş için mi buradasınız?" diye soruyor bir diğeri. Bana dönerek bacaklarıma ve göğüslerime bakıyor. "Yoksa zevk için mi?" Göz kırıyor, sonunda gözlerimle buluşuyor.

"Ben onları kesmeden önce o lanet gözlerini kendine sakla." Bana bakan aptaldan uzaklaşıp Milo'ya bakıyorum. Şu anda karşımda oturan Milo gergin ve bu insanların arkadaşlığını istemediğini söyleyebilirim.

"Hey, hey, kardeşim, burada hepimiz arkadaşız," diyor ilk adam. "Ve sen nerede olduğunu unutuyor gibisin," diye hatırlatıyor Milo'ya. Kulüp işlerini hiçbir zaman gerçekten anlamadım.

Milo dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor ve şeytani bir gülümseme dudaklarına değerken havayı içine çekiyor. "Ve sen benim kim olduğumu unutmuş görünüyorsun. Sana hatırlatayım mı?" Milo alay eder.

Adam dikkatini tekrar Milo'ya vermeden önce bana bakıyor. "Sadece merhaba demek istedik. Zararı yok." Elleri kaldırdı. "Biz gidiyoruz. İyi geceler." Milo'ya başıyla selam veriyor ve onlar uzaklaşmadan önce bana sırtıtıyor.

Onlar giderken Milo sessiz, onlar gidene kadar bana dönüp bakmıyor.

"Kim bunlar?" Ben soruyorum.

"Pislikler" diye cevap veriyor. Tartışma zahmetine girmiyorum, kulüp işlerinin onun işi olduğunu biliyorum. *Kötü olduğunu biliyorum ama hepsi öyle mi? Bana göre hiç de öyle biri değilken nasıl bu kadar kötü olabiliyor?* "İç. Sonra gideriz."

Duruşundaki değişikliği fark ediyorum ve eğilip başımı omzuna koyuyorum.

"Bundan sonra odamda dizlerimin üzerinde dilimin seni ne kadar özlediğini göstermeme ne dersin?" Teklif ediyorum.

O ateşli gözler benimkileri buluyor ve artık öfkeyle dolu değiller. Bu şehvet. Bir elini kaldırıyor ve başparmağı

Eğilip çenemin kenarını tüy kadar hafif öpücüklerle öpmeden önce kaşlarımı okşuyor.

"Seninle her şeyi yaparım," diyor ve her şeyi unutuyoruz. Bana kendisi dışında her şeyi unutturuyor.

Onun dokunuşu.

Öpücüklerinin tenimde oyalanması, onun için işaretlemesi.

Ve başka hiçbir erkeğin bu adamla yarışamayacağı gibi.

Güç onda ve ben gücü ona vererek elimden geçiriyorum.

"Tamam, gidelim." Çekiliyorum ve ayağa kalkıyorum.

İçkiler için tezgâha biraz para atıyor, elimi tutuyor ve hiç vakit kaybetmeden çıkıyoruz. Dışarı adımımızı atar atmaz daireme doğru yöneliyoruz. Çok uzak değil ve yarın gitmeden önce her dakikayı onunla yatağında geçirmek istiyorum.

Tam köşeyi döndüğümüzde, havada bir şey değişiyor - farklı bir şekilde çarpıyor. Tam olarak nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Ama her şey değişiyor. Eli elimden ayrılmadan önce duyduğum tek şey yüksek bir *gümbürtü*. Arkamızdaki sokaktan çıkan üç adamı fark etmeden önce acı içinde iki büküm olduğunu görmek için şaşkınlıkla ona doğru dönüyorum.

"Vahşi Kötüler'in Prez'inin seninle birlikte olmasını bu kadar özel kılan nedir merak ediyorum. Seni öldürmek bizi kral yapacak. Kimse bizimle uğraşamayacak," diyor biri.

Milo yerde değil. Sadece eğilmiş. Ben de ona doğru ilerliyorum ama ona ulaşmadan adamlardan biri beni kenara çekiyor.

Her şey o kadar hızlı oluyor ki, neredeyse gözümün önünde bulanıklaşıyor. Adamdan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o sadece gülüyor. Kolunu belime dolayarak sırtımı önüne doğru çekiyor. Onun sertliğini ve benimle mücadele ederken duyduğu heyecanı hissediyorum ve bu beni iğrendiriyor.

"Bırak beni." Neredeyse bir çılgıktı, ama ben başka bir şey söyleyemeden ya da yapamadan Milo tekrar dik durmaya başladı. O

Sağındaki adamın karnına yumruk atarak yere yığılmasını sağlıyor. Milo daha sonra adamın kafasını kavırıyor ve dizine çarpıyor. Kemiklerin kırılmasına benzeyen çıtırtıyı duyabilirsiniz.

İkinci adamın elinde bir bıçak var ve Milo bıçağı ondan kolayca alıyor ve hızlı bir hareketle adamın arkasına geçip bıçağı boynuna dayıyor. Sonra beni üçüncü adamın kolları arasında buldu.

"Boğazını kesmeden önce, adamına ellerini kadından çekmesini söylemeni tavsiye ederim." Bıçağı boğazında olan adam gülmek ister ama Milo baskı uygular ve bıçağın ağzından kan sızmaya başlar. "Benim şaka yapan bir adam olduğumu biliyor musunuz, Memur Bey?" diye sorar.

"Bırak onu," diyor boynunda bıçak olan adam. O anda arkamı döndüm ve beni tutan adamın kışına bir tekme attım.

"Göt herif," diye homurdanıyorum ve ellerimi kotuma silerken odağımlı Milo'ya kilitliyorum.

"Seni uyarmadan bırakamayacağımı biliyorsun." Milo duraklar. "Bu benim için yanlış olur." Üçünün de yüzü bembeyaz oluyor, ama biri sanki beni tekrar yakalamaya hazırmış gibi bakıyor. "Tsk, tsk. Yerinde olsam bunu yapmazdım." Erişim alanından uzaklaşıyorum. Ve üç nefes gibi gelen bir sürede Milo bıçağı düşürdü. Ve ben ne yaptığını göremeden adam çığlık atmaya başladı. Milo geri adım attı ve adam dönerek bıçağın artık kış yanağından çıktığını gösterdi.

Ouch.

Milo diğer adama doğru yürür ve çenesine bir aparkat indirerek onu geriye doğru yere düşürür.

Milo adamlara, "Bir dahaki sefere bu kadar kibar olmayacağım," der.

Bana doğru koşuyor ve bana ulaştığında eli benimkine kayıyor. Siren seslerini duyduk ve hareket etmeye başladık. Hızlıca. Aceleyle dairemin önünden geçiyoruz ve nedenini sormuyorum bile. Nedenini biliyorum çünkü bizi hâlâ görebiliyorlar. Bloğun etrafında yavaşça bir tur atıyoruz ve geri döndüğümüzde,

Adamlar gitmiş. İçeri girip kapıyı kapatıyorum ve arkasından kilitliyorum. Milo'yla yüzleşmek için arkamı döndüğümde,

Yere kan damladığını gördüm. İşte o zaman "Mason!" diye bağırdım.

Bölüm 40

Milo

“Forever ruined by her touch, even if I am dying.”

T Yüzüne kazınmış endişe, karnımdaki bıçak yarasından daha çok acıtıyor canımı.

Gömleğimi yırtıp kaldırıyor, kanın nereden geldiğini görmek için beni soymaya çalışıyor.

"Buna alışabilirim." Ona sırtıyorum.

Lissie o büyüleyici gözleriyle bana bakıyor ve gözlerini kısıyor. "Bu şaka yapılacak bir şey değil. Kanaman var."

"Daha önce bıçaklandım. Hatta vuruldum bile güzel bayan. Yine de buradayım, hâlâ ayaktayım," diyorum kanepeyi işaret ederken. "Kanepeni mahvedeceğim," diyorum ona. Başını sallıyor ve ben de onun yerine mutfığa geçip taburelerden birine oturuyorum.

Leti'yle ilk yardım çantasını bulmaya çalışmalarını izliyorum. Tam o sırada kapısı çalındı. Hepimiz donup kaldık,

Mason elinde ıslak bir bezle banyodan çıkıp kapıya baktı. Mason kapıyı çekip açarken ben de gömleğimi indiriyorum. Elizabeth gelenin kim olduğuna bakmaya fırsat bulamadan bileğinden tutup onu geri çekiyorum. Şok olmuş gözlerle bana bakıyor ama ne demek istediğimi anlamış gibi başını sallıyor. Ona zarar gelmeyecek. Emin olmama rağmen

Bizi takip etmediler, ben hayattayken ona zarar gelmesinin imkanı yok.

"Siz kimsiniz?" diye soruyor bir adam.

Onun sesiyle Elizabeth elini çeker, doğruca kapıya gider ve kapıyı iterek daha da açar, yan tarafta iki kişi olduğunu görür.

Ayağa kalktım ve tam arkasına geçtim.

İki çift göz benimkileri buluyor, ikisi de onunkilerle aynı renkte.

Kot pantolon ve beyaz gömlek giymiş olan adam kaşlarını kaldırır.

"Bu senin erkek arkadaşın mı?" diye soruyor kız, gülümseyerek beni göstererek.

"Hayır, bu Milo. Memleketimden bir arkadaşım-" "Evet, ben onun erkek arkadaşıyım," diyerek sözünü kestim. adama bakıyorum. Gözlerini üzerimde hissediyorum. Döndüğümde bakışlarını bana diktiğini ve dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdığını görüyorum, belli ki boktan bir ruh hali içinde.

"Milo, bu benim kız kardeşim ve erkek kardeşim." *Oh.*

"Rebecca ve Jackson." Her birini işaret eder. "Bu Milo Savage," diyor Elizabeth onlara. "Kapıyı açan arkadaşlarımız da Letti ve Mason."

"Milo Savage gibi mi?" Jackson gözlerinde yeni bir parıltıyla beni süzüyor.

Genç ama tişörtündeki markayı görüyorum, bu da bisikletlere olan sevgisini açıkça ortaya koyuyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, kolumu Elizabeth'in kalçasına dolayarak. "Arka çamurluğunu yapan bendim," diyor Jackson. I

etkilenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Arka çamurluğumdaki çizimleri özel olarak yaptırdım. "Kendi bisiklet dükkanım var," diye ekliyor.

"Güzel. Elizabeth'in onun kadar zeki bir kardeşi olduğunu kim bilebilirdi ki?" Bana gözlerini deviriyor, sonra tekrar ailesine bakıyor.

"Elizabeth mi? Neden sana öyle sesleniyor? Kimsenin demediğini söylemiştin," diye araya giriyor Rebecca.

"Bana Lissie demeyi reddediyor." Gülümsüyor. "İkinizi de görmeyi çok sevdiğim için kabalık etmek istemem ama bir işin ortasındaydık. Sizi içeri davet etmeyi çok isterdim ama belki yarın tekrar gelebilirsiniz?"

"Sen beni iyileştirirken onlar da içeri gelebilir," diyorum ve mutfağa dönüyorum.

"Onu iyileştirmek mi?" Jackson sorar ve Elizabeth'in yanından geçer. Onun küçük bedeninden daha uzun, ki bu hiç de zor değil. Rebecca bile ondan biraz daha uzun.

"Evet, bıçaklandım." Letti bana bir bandaj uzatıp her ikisine de selam verirken yerime oturuyorum.

"Okulda biraz hemşirelik dersi aldım. Yardım edebilirim. Yani, eğer senin için sorun yoksa?"

Rebecca kız kardeşine bakarak teklif ediyor.

Elizabeth alt dudağını ısırarak, "Sanırım dikiş atılması gerekiyor," diyor.

"Yok," diye bilgilendirdim onu. "Yeterince derin değil."

"Bakabilir miyim? Birkaç kişiye dikiş attım, belki yardımcı olabilirim." Rebecca yarayı incelerken gömleğini kaldırıyorum. "Sanırım birkaç kelebek dikişle kurtulabilirsin," diyor ilk yardım çantasını karıştırırken.

Jackson eğilip Elizabeth'e bir şeyler söylüyor, o da ona gülümseyip kolunu tutuyor. Rebecca bana dikiş atarken hep onu izliyorum.

Altı ay öncesine kıyasla şu anda sahip olduğu rahatlık olağanüstü. Çiçek açması görülmeye değer bir şey. Özgüveni her gülümseyişinde ve hareketinde yeni keşfedilmiş bir gücü yansıtıyor. Onun bu canlı, kendine güvenen insana dönüşümünü izlemek bir yolculuk oldu. Hem de çok iyi bir yolculuk!

"Ona çok sert bakıyorsun," diyor Rebecca sessizce. O sözlerini bitirirken ben de ona bakıyorum. "İşte böyle, her tarafın yamalı." Gülümsüyor. "Bundan babamıza da bahsetmeyeceğim." Ona kaşlarını kaldırıyorum.

Jackson, "Gitmemiz gerekiyor ama hepinizle tanışmak güzeldi," diyor. Ona başımla selam veriyorum, o da aynısını yapıyor.

Ayrılmadan önce Elizabeth'e sarıldılar ve sonra Elizabeth bana döndü.

"Gidiyoruz," diye anons ediyorum.

Bölüm 41

Lissie

“I hate goodbyes with you.”

Milo çantasını kaldırıyor, yan tarafını tutarken hafifçe yüzünü buruşturuyor. Kararlı bir şekilde hareket ederken yarası unutulmuş gibi görünüyor, vücuduna kazınmış acıyı görmezden geliyor.

Özellikler. Sanki dünya umurunda değilmiş gibi.

"Gelmemeliydim," diyor, suçluluk duygusu ses tonunu kaplıyor. Omuzları sanki pişmanlığın ağırlığı üzerine çökmüş gibi çöküyor.

"Lissie'nin kim olduğunu ya da nerede yaşadığını bilmiyorlar mı?" Mason, Milo'ya ayrılacaklarını duyurduktan sonra ikinci kez sorar.

"Hayır, emin oldum," diye yanıtlıyor Milo.

Orada öylece dururken tırnaklarımı yiyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. Letti beni sıcak bir şekilde kucaklıyor ve fısıldayarak vedalaşıyor. Mason öne çıkıyor, ifadesi ciddi, şüpheli bir şey fark edersem aramamı söylüyor. Bir de Milo var, grubun kenarında oyalanıyor, gözleri sanki bir şey söylemeye çalışıyormuş ama tam olarak kelimelere dökemiyormuş gibi benimkileri arıyor.

"Hoşça kal Lissie," diyor Letti, Mason'la birlikte çıkmadan önce bana daha sıkı sarılıyor.

"Sen iyi misin?" Milo'ya sordum.

Benden uzak duruyor. "Evet."

Tırnaklarımı yememek için ellerimi birbirine sürtüyorum, endişem artıyor. "Seni tekrar görecek miyim?" diye soruyorum, sesim hafifçe titrerken umut kelimelerimi işgal ediyor. Gözlerim herhangi bir güvence işareti için yüzünü arıyor, kalbim olumlu bir cevap için ağrıyor.

"Hayır, bir daha ziyaret etmeyeceğim," diyor açıkça, sözleri havayı kesiyor. "Ama nerede yaşadığımı biliyorsun." Topuklarının üzerinde dönüyor ve arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gidiyor. Kalbimin küçük bir parçası kopup gidiyor, yerine acıyan bir ses bırakıyor.

Vedalaşmak yok.

Hayır, *seni kontrol edeceğim.* Kendini mi suçluyor? Ben onu suçlamıyorum.

Onun kim olduğunu biliyorum ve küçük bir parçam onun etrafında olmanın getirebileceği tehlikeleri b i l i y o r .

Yine de onu görmeyi seçiyorum.

Benden bir parçayı da yanında götürerek çıkıp giderken orada öylece duruyorum.

Ve merak ediyorum, *bana ne söylemek istedi?*

* * *

Birkaç hafta sonra, Milo'dan hiçbir haber alamayınca, avukattan boşanma evraklarını tamamlamak için geri dönmem gerektiğini söyleyen bir mesaj aldım. Görünüşe göre, Cody imzalamaya hazır.

Dürüst olmak gerekirse, bunun asla olmayacağını düşünmüştüm. Aylardır ondan ne haber aldım ne de onu gördüm. İkisinin de olmasını umduğumdan değil.

"Burada olmamalısın." Bu sesi duyunca döndüm.

Milo, deri ceket, muhtemelen bir ağacı devirebilecek botları ve siyah kot pantolonuyla orada durmaktadır.

altında ne olduğunu görmek için onları yırtmak istemenize neden olur.

Ama ben zaten biliyorum.

Yaklaştığını nasıl duymadım?

"İş için buradayım," diyorum ona, kendime sarılarak ve Cody ile paylaştığım eve bakarak.

"Evrakları imzaladı," diyor.

"Evet."

"Güzel. Geri gelmen için başka bir sebep yok o zaman." Sözleri karşısında irkiliyorum ve o da yanımda durana kadar hareket ediyor. Ona göz ucuyla bakıyorum çünkü ona doğrudan bakmak çok acı verici.

"Beni bir daha görmek istemiyor musun?"

"Hayır. İstedğin zaman gidebilirsin. Ne kadar erken, o kadar iyi." Onun bu sözlerine dışarıdan bir tepki vermiyorum ama içimde, kalbimde yeni bir kesik beliriyor, keskin bir acı. Sözlerindeki soğukluk zihnimde yankılanıyor, her hece kalbimdeki yaraları derinleştiriyor. Yüzüm soğukkanlılığını koruyor, ancak soğukkanlılığımı korumak için mücadele ederken yanaklarım geriliyor, acı beni tüketmekle tehdit ediyor.

Dönüp garaj yolundan aşağı inmeden önce başka bir şey söylemiyor. Bisikletini yolun kenarına park ettiğini görüyorum. Üzerine oturuyor, motoru çalıştırıyor ve kaskını takıyor. Bir kez bile bana dönüp bakmadı. Bir taş alıyorum ve ona fırlatmadan önce garaj yolunda biraz koşuyorum. Tam havalanmak üzereydi ki durdu, ayağını botuyla aşağı indirdi ve kaskını çıkarıp bana dik dik baktı.

"Siktir git, seni lanet olası pislik!" Başka bir taş almak için uzandım ve tam ona atmak için ayağa kalktığımda, bisikletinden indi ve kaskını elinde sıkıca kavrayarak doğrudan bana doğru yürüdü. Bana ulaştığında iki elim de iki yanımda yumruk olmuştu. Taşı sıkıyorum ve dudakları incelmeden önce çenesi titriyor ve daha yakına eğiliyor.

"*Gidin*, güzel bayan." Sözlerinden uyarı damlıyor. "Bu hayat sana göre değil. Kalırsan, seni sürüklerim

Benimle birlikte aşağıya." Sözleri beynimin durmasına neden oluyor, ağırlıkları içime işliyor. Milo muhtemelen tanıdığım en zeki insanlardan biri ve onu duymak tüylerimi diken diken ediyor. Gözlerindeki yoğunluk yadsınamaz ve bir anlığına donup kalıyorum, kaçma dürtüsü ile risklere rağmen kalma arzusu arasında sıkışıp kalıyorum.

"Neden beni aşağı çekiyorsun?" diye sordum. "Nedenini biliyorsun."

Başımı sallıyorum. "Beni neden aşağı çektiğini söyle," diye zorluyorum.

"Çünkü gitmene asla izin vermem." Dönüyor ve bisikletine geri gidiyor.

Beni aşağı çekmek mi?

Bilmiyor ki, tek yapması gereken sormaktı ve ben isteyerek onun ayaklarına kapanacaktım. "Sana aşık oluyorum, seni lanet olası pislik," diye bağıriyorum arkasından.

"Bu bir hata olur," diyor bisikletine oturup kaskını sabitlerken.

"Seni sevmek bir hata mı?" Ben soruyorum.

Gözlerini benden kaçırıyor ve bisikleti çalıştırıyor. "Beni sevmek zehirli."

"Elimde değil."

Arabayı sürmeden önce son sözleri "Evet, yapabilirsin" oldu.

* * *

Letti'nin dairesine girdikten sonra kanepeye oturdum. Pek bir şey değişmemiş ama artık burada bir erkeğin yaşadığı belli oluyor. Mason'ın kokusu her yerde. Ayakkabıları kapıda duruyor ve eşyaları her odaya dağılmış durumda.

"Ne kadar kalmayı planlıyorsun? Yatağını yapacaktım ama geleceğini bilmiyordum," diye soruyor Letti yanıma oturup gözlerini ovuştururken.

"Sadece boşanmayı sonuçlandırmak için uçmaya niyetliydim ama sonra Milo'yu gördüm." İç çektim.

"Evet, döndüğümüzden beri daha da sessiz ve düşünceli.

Kulüp binasında kalıyor ve eve neredeyse hiç gitmiyor."

"Bana eve gitmemi ve geri dönmememi söyledi," diye bilgi verdim.

Onu.

"Size bunu söylemeye hakkı yok. Burası benim olduğu kadar senin de evin." Benim tarafımı tutmaya çalıştığını biliyorum ama sözleri aklımdan çıkmıyor.

Beni istemesini istedim.

Sorun da bu.

Yapmamasını beklemiyordum.

"Duş alabilir miyim?" Ayağa kalkarak soruyorum. "Oh, ve kalabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsin. Ben yatağı hazırlayayım. Acele etme."

Çantamı alıp banyoya gidiyorum. Çantayı banyonun zeminine bırakıp kıyafetlerimi çıkarıyorum. Suyu olabildiğince sıcak hale getirip altına giriyorum. Su ısınıyor ve tenimi yakıyor ama geri çekilmiyorum.

Yavaş yavaş içimde bir öfke kaynamaya başlıyor. Daha önce de bir erkeğe kızmıştım -kocama elbette. Ama Milo farklı bir öfke uyandırıyor, kelimelere tam olarak dökemediğim bir öfke. Daha derin ve daha karmaşık bir öfke bu ve onu tam olarak anlamakta, hatta tanımlamakta bile zorlanıyorum. Bu öfke sadece incinmiş duygularla ilgili değil. Ciddi bir hayal kırıklığı, hüsrana ve kayıp duygusuyla iç içe geçmiş durumda. Milo var olduğunu bilmediğim bir şeye dokundu ve beni ham, açıkta ve açık hissettiren duyguları harekete geçirdi.

Hızlıca yıkandıktan sonra dışarı çıkıp kurulandım. Elimdeki temiz giysilere uzandıktan sonra kapıyı açtığımda Letti'yi elinde çarşaflarla buluyorum.

"Arabayı ödünç alabilir miyim?"

diye sordum. "Tabii ki."

"Teşekkürler."

"Lissie," diye sesleniyor ben arkamı dönerken. Duruyorum ve ona dönüp bakıyorum. "Lütfen güvende ol." Cevap vermeyince beni el sallayarak uğurladı. "Güle güle."

Kulüp binasına doğru giderken kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Geç oluyor ve güneş çoktan batmış. Garaj yoluna girdiğimde Morris'i orada beni beklerken buluyorum. Elinde bir bira var ve arabayı kapattığımda başını sallıyor. Letti onu geleceğime dair uyarmış olmalı çünkü beni gördüğüne şaşırmış görünmüyordu.

Arabanın kapısını kapatırken "Lissie, gerçekten mi?" diye soruyor. "Nerede o?"

"Geleceğinizi ona söylemedim. Çok fazla içti." Başımı ona doğru sallıyorum. Milo içer ama asla *çok fazla* içmez. Onu tanıdığımdan beri içmedi. "Gidip uzaklaşabilirsin; burada olduğunu asla bilmeyecek."

"Ama ben buradayım," diyorum.

Onun yanından geçip bar alanına ulaştığımda durmuyorum. Milo'yu görene kadar etrafa bakıyorum. Barda bir taburede oturuyor, bir elinde içki, diğer eliyle saçlarını karıştırıyor. Yalnızdı.

Henüz burada olduğumu bilmiyor ve gerçekten ne kadar içtiğini merak ediyorum. Mason beni fark ediyor ve Milo'nun omzuna dokunarak başını kaldırmasını sağlıyor. Ben bir santim bile kıpırdayamadan taburesinde dönüyor ve o lanet gözleri benimkilerle buluşuyor.

Gerçekten burada durduğumu fark etmesi bir anını aldı. Herkes sessizleşti. Bulunduğumuz yerden çok uzakta olmayan ateşin çıtırtıları duyuluyor, insanlar ne olacağını bilmeden derin derin nefes alıyor.

Ayağa kalkıyor ve kendini tabureye yaslamak zorunda kalıyor. Sanırım cevabımı aldım. Beklediğimden çok daha fazla içmiş.

Mason omzuna dokunmaya çalışıyor ama Milo omuz silkerek onu uzaklaştırıyor ve bana doğru ilerliyor. Önce nefesindeki viski kokusunu alıyorum, ama çok geçmeden

Tanıdık sandal ağacının ve tenine sinen derinin kokusunu alıyorum. Bana bakarken gözlerinde öfke var. Saf nefret. Neredeyse uzaklaşmamı sağlayacaktı. Neredeyse.

"Güzel Bayan."

"Sık sık böyle içer misin?"

"Siktir git," diye bağılıyor. Şimdi bir adım geri çekiliyorum. Başını geriye atıyor ve şeytani bir kahkaha atıyor. "Korkmalısın, güzel bayan. Ben kötü, çok kötü bir adamım-"

"Prez." Morris ayağa kalkıyor ve bana bakarken kolunu omzuna atıyor. "Gitmelisin, Lissie."

Bir yanım bunu yapmam gerektiğini düşünürken, diğer yanım şu anda benden neden bu kadar nefret ettiğini bilmek istiyor.

"Onu öldüreceğim," dedi bana.

"Kim?" Şaşırmış bir şekilde soruyorum ama sonra kimden bahsettiğini anlıyorum.

"Lissie, lütfen git," diye ısrar eder Morris.

Milo'ya yaklaşıyorum ve ellerimi yüzünün iki yanına koyuyorum.

"Lanet olası bir eziğe aşık oldun. Seni hak etmeyen bir adamı seviyorsun," diyor.

"Sevdiğim o değil," diye karşılık verdim.

Gözleri çılgına dönüyor ve eğiliyor. "Ve kocasını öldürmeyi planladığım evli bir kadına aşık olmam benim suçum değil."

"Gidiyorum, ama sadece şu anda sarhoş ve kaba olduğun için." Ellerimi bırakıyorum ve geri çekiliyorum. "İkiniz de olmadığınızda beni bulun," diyorum ve yürüyüp gidiyorum.

Başka bir şey söylemiyor.

Bölüm 42

Milo

“Fuck.”

ona karşı asla kötü olacağımı düşünmediğim bir şeydi.

Diğer herkes için, evet.

Bunu yapmak bana acı veriyordu.

Ama benden nefret etmesini istiyorum, o yüzden gidiyor ve asla geri dönmüyor.

Burası tam da dediğim gibi bir bok çukuru.

Bu kasaba için fazla iyi.

Eğer gitmesi için kötü davranmam gerekirse, bir canavara dönüşeceğim. İçimdeki tüm karanlık ve acımasız yanları ortaya çıkarır, onun uzak durmasını sağlamak için kendi huzurumu feda ederim. Eğer onu korumak için gereken buysa, ne pahasına olursa olsun bu rolü benimseyeceğim.

Bütün gece dönüp durdum ve sonunda uyandığımda doğruca Letti'nin evine gittim ve kendimi içeri attım. Ve şimdi Elizabeth uyurken başında duruyorum.

"Milo?" diyor halsizce, benim olduğumu biliyor. Doğruluyor ve gözlerini ovuşturuyor.

"Dinleyeceksin ve ben gideceğim, sonra da sen gideceksin," diyorum ona.

"Ne yapacağımı bildiğini sanmayı bırak," diye karşılık veriyor.

Başımı salladım. "Güven bana, gideceksin." Elimi yüzüme sürerek devam ediyorum: "Seni nasıl kabul edeceğimi ya da seni nasıl isteyeceğimi hiç bilemedim." İtiraf ediyorum. "Benim için sen hep *onun karısıydın...*" Sözlerim yarım kalıyor. "Seni daha fazla fark etmeye başladım ve sonra sen bana kitap okumaya başladın." Çenemi gıcırdatıyorum. "Sen her zaman onun için, burası için fazla iyiydin." Sözlerim karşısında gözleri yumuşuyor. "Sen gittiğinde sevinmiştim," diyorum ona. "Bu onun seni hiç hak etmediği halde kaybetmesi anlamına geliyordu. Kimse sizi gerçekten hak etmiyor, Güzel Hanım. Sen hepimizden üstünsün. Her şeyi görüyorsun ve çok zekisin. Bu kasaba için fazla zeki olduğun kesin. Bazılarımız sonsuza dek burada sıkışıp kalacakken, sen kurtuldun."

"Artık buradayım," diyor.

"Ve öyle olmandan nefret ediyorum," diyorum inleyerek. "Kocan elimde. Son altı aydır onu kilit altında tutuyorum. O belgeleri imzaladığın anda onu öldüreceğim."

Gözleri şokla irileşir. "Milo..."

"Ayrıca kız kardeşinizin göndereceği kayıtlar da elimde."

"Milo, lütfen bırak onu. Onu nereye götürürsen götür, lütfen," diye yalvarır.

"Onu seviyor musun?" Ben soruyorum.

"Hayır, tabii ki istemiyorum. Ama ölmesini de istemiyorum." "O senin ölmeni diliyor," diyorum ona. Kaç kez I var işkence o lanet olsun dick Çünkü . onun hakkında söylediği şeyler, ve hiçbir fark yaratmaz. O

hala onun ölmesini istiyor.

"Sorun değil. Birimiz her zaman kötü adam olabilir." Yataktan kalktı ve önümde durdu.

"Milo, bırak çıksın."

"Hayır."

"Milo, lütfen."

"Boşanma kesinleştğinde," diyorum ona. "Paranı istediği için senden asla boşanmazdı."

"Bunu kendim çözdüm Milo. Ayrılma nedenlerimden biri de bu." Başını salladı ve elime uzandı. "Lütfen, benim için. Çıkarın onu."

"Belki."

"Şimdi, Milo. Lütfen." Öfkelendim ve telefonuma uzandım. Öne doğru ilerliyor ve ellerini göğsümün üzerine koyarak bana bakıyor.

"Bunun için senden nefret de etmiyorum."

"Eğer onu görürseniz... birkaç el ve ayak parmağını kaybetmiş." Ona acımasız bir gülümseme veriyorum. Aramaya bastığımda vücudu gerildi. Morris hemen cevap veriyor ve ben de ona o pisliği bırakmasını söylüyorum. Kafası karıştı, haklı olarak, ama dediğimi yaptı.

Kolları beni sarıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Teşekkür ederim."

Bölüm 43

Lissie

“It feels like home.”

“İ duş almam gerek” diyor.

“Seninle gelebilir miyim?” diye sordum. “Yani, sen istedin ve bugün avukatla görüşmeden önce bir duş almam gerekiyor.”

“Kulüp binası mı yoksa benim evim mi?”

“Senin evin.” Bir çanta kapıp Letti'nin evinden çıkıyoruz ve onun evine gidiyoruz. Yolda sessizdik. Ne söyleyeceğimden emin değilim. Benim için Cody'nin yaşamasına izin verdi. Eminim bunu başkası için yapmazdı.

Vardığımızda, eve bakarken gülümsüyorum. Burayı seviyorum - sonsuza kadar yaşayabileceğim bir yer.

“Neden burada kalmıyorsun?” diye sordum.

Merdivenlerden yukarı çıkarken botlarını tekmeliyor ve gömleğini yırtıyor. Bana cevap vermiyor, ben de çantamı yere bırakıp onu takip ediyorum.

Odasına vardığımda duş çoktan akmaya başlamıştı ve açık banyo kapısından onu kolayca görebiliyordum. Kavga etmemizi istemediğime karar vererek kıyafetlerimi çıkardım, banyoya girdim, duş kapısını açtım ve arkasından içeri girdim. Kollarımı beline doladığımda ve kendimi ona doğru çektiğimde beni durdurmuyor.

"Sanırım seni seviyorum, Elizabeth," diye fısıldıyor, hâlâ bana bakmıyor, başı duvara dayalı. "Ve bundan nefret ediyorum."

Sözleri karşısında irkildim. "Milo."

Arkasını döndü ve ben daha tek kelime edemedim beni geriye doğru iterek vücudumu duvara çarptı ve beni kaldırdı. Hiç vakit kaybetmeden girişime yerleşiyor ve ben çoktan onun için istekli ve hazırım.

Mesele de bu, sanırım hep onun için olacağım. Sanki içime işlemiş gibi onun dokunuşunu özlüyorum ve ona sahip olmadığım da onu özlüyorum. İstiyorum.

İçime kayar kaymaz kollarımı omuzlarına doluyorum ve kontrolü ele almasına izin veriyorum. Beni yukarı ve aşağı hareket ettiriyor, her itme bir öncekinden daha derin, beni talep ediyor. Her şeyimi. Ona çok hızlı gittiğini, nefesimi tutamadığımı söylemiyorum - şu anda içimde akan duyguların saldırısından dolayı aceleci ve sığ.

Milo Savage az önce beni sevdiğini söyledi. Ve beni sevmesinden nefret ettiğini.

Belki ben de onun beni sevmesinden nefret ediyorum.

Belki de sevmiyordur.

Sevgi

.
Nefr

et.

Bu duygular gidip bir sık yalayabilir.

Ama onun sikini değil, çünkü o şu anda benim.

Boşalırken omzunu ısırdım. Beni oraya götürmesi uzun sürmedi. Onunla asla olmaz. Ne yaptığını ve nasıl yapacağını çok iyi biliyor. Mükemmel bir şekilde.

Duruyor, başını boynuma gömüyor, derin derin nefes alıyor. "Benden nefret etme," diyor sessizce.

Geri çekilip ona bakıyorum. "Senden nefret etmiyorum Milo."

Beni kaldırıp sikinden kurtarıyor ve tekrar ayaklarımın üzerine yatırdığında daha nazik, her hareketinde daha dikkatli davranıyor. Benden uzaklaşıyor ve spreyin altına giriyor. Kendi kendine bir şeyler mırıldandığını duyuyorum.

tekrar yüzüme döndü. "Gitmen gerekiyor." Duştan çıktı.

"Ne? Neden?"

"Çünkü az önce fikrimi değiştirdim ve kocanı yakalayıp öldürmek üzereyim." Bir havlu alır ve kendi etrafına sarar. "Ve *şimdi* bu kasabayı terk etmelisin." Dışarı çıktı ve beni düşün içinde sersemlemiş ve nutku tutulmuş bir halde bıraktı. Her şeyi sindirmeye çalışırken düşün sıcaklığı göğsüme çöken soğuk boşlukla keskin bir tezat oluşturuyor.

Az önce ne oldu öyle?

* * *

Duştan çıktığımda banyosunda ne yapacağımı bilemeden öylece duruyorum. Giyindikten sonra banyodan çıkıyorum ve onu çoktan giyinmiş, ayaklarını botlarına sokarken buluyorum. Telefonu çalmaya başladığında yüzünü bana dönüyor.

"Seni bırakayım." Cep telefonuna cevap verirken ayağa kalkıyor. Bir an sonra gözleri benimkileri buluyor ve gözlerinde bir şeyler değişiyor. "Gerçekten sakın olmanı istiyorum," diyor yumuşak bir sesle, eli cep telefonunu kavırıyor.

Ona bakıyorum, en azından şimdilik sakinliğimi koruyorum. "Şu anda bir pislik gibi davranmanın beni kaybettireceğini mi sanıyorsun?" Göz devirerek soruyorum.

"Elizabeth." Adımı büyük bir ciddiyetle söylüyor ve bana doğru bir adım atıyor.

"Sakin olacağına söz ver." "Neyin var senin?"

"Arayan Mason'dı," diyor. "Az önce Letti'yi buldu."

"Umm, tamam, saklanıyor muydu?"

"Onu yatağında ölü buldu."

Adımı söylediğini duyuyorum ama fark etmiyorum.

Yatağında öldü.

Annem gibi.

Belki de rüya görüyorumdur.

Beni uyandıracağını umarak yüzüme bir tokat atıyorum ama hâlâ burada durmuş, evliyken beni o evde yalnız kalmaktan defalarca kurtaran ama şimdi kalbimi kırmaktan sorumlu olan adamın gözlerinin içine bakıyorum.

"Bir şey söyle, Elizabeth. Solgunlaşıyorsun."

Şu anda kelimeleri oluşturmaya bile beceremiyorum. Düşünceler zihnimin arkasında birikiyor ama hiçbir ağzıma ulaşmıyor. Belirsiz bir adım geri atıyorum ve Milo bana doğru uzanıyor, ama onu durdurmak için elimi uzatıyorum. Kolu tekrar yanına düşüyor ve benim sözsüz talimatlarımı dinliyor.

Yalan söylüyor.

Beni burada istemiyor, o yüzden gitmem için yalan söylüyor.

"Konuş benimle," diyor.

Ama yine hiçbir şey söylemiyorum.

Çantamı aldım ve kapıya yöneldim. Kapı tokmağını çevirip kapıyı açmak için uzandığım anda tekrar adımı söylüyor. Bu beni durduruyor ve ellerim denge için kapı çerçevesinin iki kenarını kavırıyor.

"Gitmemi sağlamak için yalan söylüyorsun," diye suçluyorum.

Milo çantamı aldı ve arabaya attı. "Gitmek zorundayız. Onu bulmak zorundayım," diyor.

"*Onu* bulmak mı?" Törpüledim.

Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor ve elini koluma koyuyor.

Onu ittim.

Ellerini üzerimde istemiyorum.

"Cody. Cody'yi bulmalıyım."

Başımı salladım. "Cody? Neden?"

İlk kez gözlerini derin bir hüznün kaplıyor. "Çünkü onu öldürdü."

"Hayır. Hayır, onu serbest bıraktın. Kendin söyledin."

"Bu bir saat önceydi. Onu tuttuğumuz yerden Letti'nin yerine yürümek otuz dakika sürüyor," diye açıklıyor.

"Hâlâ hayatta olabilir," diye umutla nefes alıyorum ama Milo başını sallıyor.

"Mason, Morris tarafından dışarı sürüklenmek zorunda kaldı. Morris tam bir enkaz. Letti onun kız kardeşiydi. Gitmek zorundayım. Onu bulmalıyım." Arabanın kapısını açtı ve bir robot gibi arabaya bindim. Arabayı Letti'nin dairesine sürdü ve o inerken ben de arabada oturdum.

Kapıyı kapatmadan önce bana "Arabada kal," diye emretti.

Neler oluyor? Şu anda olanları aklım almıyor.

Elbette, hepsi sahte.

Arabanın kapısını iterek açıyorum, titreyen bacaklarımın üzerinde duruyorum ve merdivenlerden onun dairesine çıkıyorum. Mason'ı yatak odasının kapısının önünde otururken buluyorum, başı dizlerinin arasında ve göğsü her nefeste inip kalkıyor. Kapıyı iterek açtığımda bana doğru bakmıyor bile.

Onu görmeden önce Milo'nun sesini ve Morris'in homurdanarak verdiği yanıtı duyuyorum.

Kan yatağı kaplıyor ve ayakları yanlardan sarkıyor. İçimden yüksek bir çığlık kopuyor ve iki adamın da kafalarını bana doğru çevirmesine neden oluyor.

Morris ses tonundaki nefretle bana "Bu *senin* suçun," diye bağıyor. Gürültülü bir tokat sesiyle dönüyorum ve Morris'i yere yığılmış halde buluyorum.

Milo bana dönüp ses tonunu yumuşatmadan önce Morris'e "Kalk," diye homurdanıyor ve "Sana buraya gelmemeni söylemiştim," diyor. Bana doğru uzanıyor ve beni gelin gibi kaldırıyor, görmemi engellemek için başımı göğsüne yaslıyor.

Ama artık çok geç.

Çok fazla kan var.

Beyaz çarşafı kıpkırmızı olmuştu. Ve Morris haklı, tamamen benim hatam.

Milo beni dışarı taşırken bir polis memuru geldi. Milo'ya başıyla selam veriyor ve aralarında bir şeyler konuşuyorlar ama ben onları duymadan tekrar hareket ediyorum. Beni arabaya bindiriyor, kemerimi bağlıyor ve götürüyor. Kulüp binasına vardığımızda ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Arabayı park ettiğinde, Axe dışarı çıkarken direksiyona sertçe vuruyor. Axe kapımı açıyor ve inerken arabanın tavanından Milo'ya bakıyor.

"Onu burada tut. Sakın gitmesine izin verme," diye emrediyor Milo.

Axe başını salladı ve bana yardım etti. Gözlerim o kadar bulanık ki sanki bir robotmuşum gibi beni yönlendirmesine izin veriyorum. Beni Milo'ya kitap okuyarak çok zaman geçirdiğim odaya götürüyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Yere düştüm, top gibi kıvrıldım ve ağladım. Hepsi benim suçum.

Bölüm 44

Milo

“She is the prize.”

| O piçten nefret ediyorum.

Cody hakkında hissettiklerimi anlatmanın başka bir yolu yok. O hırsız bir pislik. Ama ondan nefret etmemin asıl sebebi, kıvrırcık siyah saçlı bir kadın. Saçları ve gözleri şeytanı bile rahatsız ederdi.

Lissie'nin nasıl bir ödül olduğunu biliyordu. Gittiğimiz okuldaki diğer kızlara benzemiyordu. Zekiydi. Kahretsin, çok zekiydi. Onunla ilgili en sevdiğim şeylerden biri olduğunu söyleyebilirim. Ve onu terk ettiğinde sevindiğimi söylemek yetersiz kalır. Hayır, seviniyordum.

Ona olan kızgınlığımı gizleme zahmetine hiç girmedim ve o da bunun onun yüzünden olduğunu biliyor. Cody birkaç kez benden uzak durmamı istedi, ben de durdum. Ama bu her fırsatta onu yanıma çekmeye çalışmaktan vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu. O aşağılık herif onu asla hak etmemişti ve onun sevgisine sahip olduğu için şanslıydı.

Ama ne kadar şanslı olduğunu hiç anlamamıştı.

Ta ki onu kaybedene kadar.

Onu bulmak kolay, olmayacağını düşündüğümünden değil. Doğruca annesinin evine koşacağını biliyordum. Axe'ın küçük kız kardeşi yukarı çıkarken birkaç ev aşağıda bekledim.

kilise kıyafetleriyle ön kapıya gidip kapıyı çalıyor. Annesi kapıyı açıyor ve ben de o anda yer değiştirip arkadan dolanıyorum. Şanslıyım ki, iyi büyüklükte bir arsada yaşıyor, bu yüzden meraklı komşular yok. Onu arka verandada otururken buluyorum, elinde bir sigara var ve ben ona gizlice yaklaşıırken beni görmüyor.

"Hey, pislik," diyorum ve kafasının arkasına onu bayıltacak kadar sert vuruyorum. Vücudu yere yığıldığı anda onu tutup kaldırıyorum. Onu kilitlediğimizden beri çok kilo kaybetmişti.

Onu hemen öldürmek istedim.

Ama onun için yapmadım.

Artık hatamın farkındayım ve aynı hatayı bir daha yapacak kadar aptal olmayacağım.

Axe'ın kız kardeşi Bambi çoktan arabaya dönmüş ve kapıyı benim için açık tutuyordu. Cody'yi arka koltuğa atıp yanına tırmanıyorum ve anahtarları ona fırlatıyorum. Arabayı alıp doğruca yerleşkenin arka tarafındaki kulübeye gidiyor. Öldürme ve işkence için ayrılmış, kolay temizlenmesi için tasarlanmış bir bina.

Bambi durur ve dışarı çıkar.

"Git ve Axe ile değiş tokuş yap," diyorum ve o da başını sallıyor. Genç ama kardeşi gibi sadık. Ailelerimiz birbirini tanıyor.

Bok parçasını bir zamanlar tutulduğu odaya geri taşıyarak onu yere fırlatıyorum. Bir kasap bıçağı alıyorum ve uyanmasını beklemekten zevk alıyorum.

Kendine geldiğinde oturuyor ve başının arkasında büyük bir şişlik oluştuğuna emin olduğum yeri tutuyor. Etrafına bakınıyor ve nerede olduğunu anladığında vücudunun gerilmesini izliyorum.

Üzerinde hâlâ Letti'nin kanı var.

Ve bu beni daha da kızdırıyor. Yumruklarım sıkılıyor ve çenem geriliyor, öfkem yoğunlaşıyor. Göğsümde ateşli bir sıcaklık yükseliyor, nabzım hızlanıyor. Yüzüm artan öfkemden dolayı kızarıyor.

"Sen," diye nefes alıyor. "Gitmeme izin verdin. Neden buradayım?"

Kasap bıçağını gömleğine doğrulttum. "Bu kan üzerine nasıl bulaştı? Eğer yalan söylersen, elini keserim..." Bitirmeden önce dengeli duruyorum, "... başlamak için."

"Düştüm," diyor, açıkça yalan söylüyor.

Kolumu sertçe aşağı sallıyorum. Birleştğinde çıkardığı ses çok yüksek. Bileğinden kan akmaya ve kopan elinin etrafında birikmeye başladığında gözleri inanamayarak şişiyor.

Bu salak gerçekten benim gibi bir adamın blöf yapacağını mı düşündü?

"Seni uyarmıştım. Ve şimdi yaptığının bedelini ödeyeceksin, seni bok parçası." Tekrar savurdum ve bu sefer doğrudan boynuna yöneldim. Geriye doğru düşerken kanı üzerime sıçradı, gözlerindeki hayat çoktan tükenmişti.

"Siktir," diyor Axe arkamdan. Bıçağı yere bırakıyorum.

Kulübeden çıkarken Axe'a "Onu kimsenin bulamayacağı bir yere gömün" dedim.

Bölüm 45

Lissie

“A broken promise.”

Milo kapıyı iterek açtı ve içeri girdi; yüzünü ve kollarını kan kaplamıştı. Kendimi duvara yaslamıştım, hareket edemiyordum. Gözlerim şişti ve

Ağlamaktan başım ağrıyor. Ve tek düşünemediğim Letti'nin ölmesinin benim suçum olduğu.

"Senden onu bırakmanı istemiştım," diye mırıldanıyorum ona bakarken.

Milo bana doğru yürüyor ve çömelıyor, böylece göz göze geliyoruz. "Sen yaptın."

"Senden kocamı öldürmemeni istedim," diye fısıldadım.

"Verdiğim sözü tutmadım," diyor, hâlâ önümden çekilmeden. "O öldü ve seni inciteceğini bilsem de bunun için özür dilemeyeceğim."

Yeni bir dizi duygu içime hücum ediyor. Çok fazla acı.

Acı.

Bir zamanlar Cody'yi sevmiştim ama Letti'yi daha çok sevdim. Bundan hiç şüphem yok.

Sanki göğsüm çökecek, çatlayacak ve acıyla birlikte dışarı akacakmış gibi geliyor. Ama öyle bir şey olmuyor.

"Bu seni yıkmayacak, Elizabeth. Beni duyuyor musun? *Kırmayacak.*" Milo ayağa kalkar, çekmecesine doğru yürür ve

elbiselerini çıkarıyor. Kendimi top gibi kıvırıyorum. Onun nazik gülümsemesini hatırlıyorum, sonra da Cody'ninkini.

* * *

"Lissie." Yumuşak eller bana dokunuyor.

Gözlerimi açtığımda sadece birkaç kez gördüğüm bir yüzle karşılaşıyorum. Adını bile bilmiyorum.

"Ben Bambi, Axe'ın kız kardeşi. Beni hatırlıyor musun?" Hiçbir şey söylemedim. "Bütün gün buradaydın ve hareket etmen gerekiyor. Milo sana dokunmaya çok korkuyordu. Ama gitmek zorundaydı. Letti'nin annesi..." Duraklıyor. "Letti'nin annesinin ona ihtiyacı vardı. Benden seninle kalmamı istedi. Hareket etmene ihtiyacım var, Lissie." Bambi bana tekrar dokunuyor, elleri yumuşak ve nazik. Kalkmama yardım ediyor, ben de izin veriyorum.

Ayağa kalkarak kolunu belime doladı. "Milo ne yapacağını bilmiyor. Duygulara alışık değil ama sen o adama gerçekten bir numara yaptın. Sana kafayı takmış durumda."

"Nasıl yanımda olabiliyorsun?" diye sordum.

Kapı açılıyor ve Mason orada duruyor. Mason'ın kan çanağına dönmüş gözleri gözlerime kilitlenirken Bambi'nin elleri etrafımda kenetleniyor. "Cenaze yarın. Orada olman gerekiyor," dedi.

sefilce. O duraklar için a an "Bu senin hatan değil." diye devam etti. Böyle bir anda bana nasıl merhamet edebileceğini bilmiyorum. İkimiz de çok kırılmıştık. "Sana kızgın olsaydım çok kızardım, bu senin hatan değil. Onun hareketlerini sen kontrol etmedin."

dedi, sonra döndü ve dışarı çıktı.

"O haklı, biliyorsun." Elini itiyorum ve başımı sallıyorum. "Kız kardeşin Milo'nun evinde... Buraya girmesine izin yok. Ama seni ona götüreceğim."

Kız kardeşimi mi?

"Savannah," diye fısıldıyorum, sonra başımı sallayıp onu takip ediyorum.

Beni doğruca Milo'nun evine götürüyor; Savannah hâlâ
Üniformasını giymiş, kapının önünde bekliyor.

Arabadan indiğimde kollarını bana doladı ve sıkıca
sarıldı.

* * *

Letti'yi ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum.

Ve sonuncusunu
hatırlıyorum. Sanki hepsi
birmiş gibi.

Hem görüşümü hem de anılarımı bulanıklaştırıyor.
Acıtıyor. O kadar çok acıtıyor ki kalbimin bedenimden
koptuğunu hissediyorum.

Kimsenin göstermediği nezaketi bana gösteren bir
kadındı.

Onu ya da Milo'yu sevmekten nasıl
vazge eğimi bilmiyorum. Ya da bunun
mümkün olup olmadığından.

Birinin eli benimkine kayıyor ve geri çekilmek zorunda
kalıyorum. Kim olursa olsun nefes alışını duyuyorum ve
umursamam gerekiyor. Ama umursamıyorum.

şu anda umurumda değil.

Etrafımdaki insanlar konuşuyor ve ben yere baktığımda
topuklarımla toprağı daha da derin kazdığını görüyorum.
Hava ıslak ve gökyüzüne bakılırsa yakında yine yağmur
yağacak.

Çok yakında.

Ellerimi siyah elbisemde gezdirirken nefesimi içime
 ekip tutmaya çalışıyorum ve şu anda bana baktıklarında ne
gördüklerini merak ediyorum.

Yaşlanana kadar asla beceremediğim sıkı bukleli siyah
sa lar, yüzümden aşağı damlayan maskara. Gözlerimi
ıslatmaktan vazgeçmeyen gözyaşlarımı kırıştırarak
dosdoğru önüme bakıyorum.

Letti'nin olduğu yerde.

Beni g ld rebilen tek kişi, tek istediğim beni bütünüyle
yutmasına izin vermekken beni karanlıktan çeken tek kişi.

Bakışları hissediyorum ve acaba beni yargılıyorlar mı, *benim hatam olduğu* için burada olmamam gerektiğini mi düşünüyorlar diye merak ediyorum.

"Gidebilirsin," diyebildim Milo'ya. yanımda duruyordu. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve ben hareket edemediğim yerde dimdik duruyorum, topuklarım hala nemli zemine daha da batıyor, sanki düz ayakkabı giyiyormuşum gibi hissediyorum.

"Hayır." Dediğini duydum. Elimi kaldırıp yüzüme vuruyorum. Yağmur yeniden yağmaya başladı. Letti'nin nerede olduğuna bakarken, onu sevdiğimi bilip bilmediğini merak ediyorum.

Benim var. Koyu kahverengi tabut çukura doğru inmeye başladı. Ve o inerken ben de dizlerimin üzerine düşüyorum. Elbisem çamura bulanmış ve yeni siyah topuklu ayakkabılarım ayağımdan düşmüştü. Muhtemelen hala durduğum yerde toprağın derinliklerine saplanmıştı.

Onunla birlikte tabuta doğru sürünmek istiyorum.

Neden?

Neden lan?

Bundan nefret ediyorum.

Hayatımda olan ve beni tüm kusurlarımla seven tek iyi insan, ben inançsızlıkla izlerken gömülüyor.

Yağmur şiddetleniyor ve saçlarım yüzüme yapışıyor. Kıyafetlerim vücuduma yapışıyor.

Artık bakamıyorum.

Bakamıyorum.

"Gitme vakti geldi Elizabeth." Milo cevap vermeme beklemiyor. Kafamı kaldırdığımda, artık burada sadece ikimizin olduğunu fark ediyorum çünkü diğer herkes gitmiş. Beni kaldırıyor ve arabasına taşıyor. Motoru çalıştırırken, "Benimle kalmanı istiyorum," diyor.

"Sevdiğim insanlar ölüyor. Bunun senin başına gelmesini gerçekten istiyor musun?" Yağmur ön cama sıçrarken, gökyüzü amansız bir griye bürünürken söylüyorum. Bulutlar ağır ve alçakta asılı, kasvetli ruh halimi yansıtıyor. Her yağmur damlası

kederin ağırlığını taşıyarak dışarıdaki dünyayı bulanık, kasvetli bir tuvale dönüştürür.

"Sana sahip olacağım anlamına gelecekse her türlü ölümü seve seve kabul ederim." Nefesim kesildi. Tam onunla yüzleşmek için döndüğümde cep telefonum çaldı. Baktığımda babamın adını gördüm.

"Dün aradı. Onunla konuştum," diyerek beni şaşırttı. "Kız kardeşinle birlikte seni bekliyor."

"Evine girmelerine izin mi verdin? Evine gelen insanlardan nefret ediyorsun," diyorum şaşırarak.

"Sen de dahil olursan olmaz."

Evin önüne geldiğimizde konuşmayı bitiriyor. Takım elbise giymiş babamı ve yanında duran kız kardeşimi görüyorum. Arabadan indiğimde babam yanıma geliyor ve beni kucaklıyor. Kabul ediyorum ama kalbimin tekrar kırıldığını hissediyorum.

"Senin için her zaman yerim var. Eve gel," diyor. Göğsüne doğru başımı sallıyorum ve geri çekildiğimde Savannah'nın elinde çantamı görüyorum.

"Senin için her şeyi hazırladım. Git iyileş. Unutma, artık seni seven bir ailen var" diyor hüzünlü bir gülümsemeyle.

Milo'nun eve girdiğini görmek için etrafıma bakıyorum. Kapı arkasından kapanıyor ve kilidin yerine oturma sesini duyunca kalbim biraz kırılıyor.

Ckapt'ca 4W

Milo

“How can she not see how perfect she is.”

Orada durup gidişini izleyemezdim, ancak bu kadarına dayanabilirdim. Ve bunu kaldıramıyorum çünkü oraya gitmek, onu omzuma atmak, eve getirmek ve ona ne kadar mükemmel olduğunu, bunun da geçeceğini söylemek istiyorum ve olsun daha kolay ile zaman. Hatta Yine de şimdi her şey acıyor, acısı azalacak ve o bir yolunu bulacak

bununla başa çıkmak.

"Milo." Giriş izni olduğu için ön kapının kilidini açtı. Elimi kanepenin arkasına koyup sıkıyorum. "Ben gidiyorum," diyor.

"Biliyorum." Onunla yüzleşmek için arkamı dönmüyorum.

"Neden bana bakmıyorsun?" Sesi kırık geliyor. "Onun yüzünden mi?" Sesi çatlıyor.

"Sorun o değil... Benim lanet duygularım. Keşke seninle daha önce tanışsaydım, onu sevmeden önce beni sevmeni sağlasaydım."

Yüzünü siler. "Seni seviyorum Milo," diyor. "Bu beni itiraf etmek istediğimden daha fazla korkutuyor." Nefesini içine çekerek devam ediyor: "Ama onunla annemin ölümünden sonra derin duygular içindeyken evlendim. Onunla hiç başa çıkamadım.

Bu duygularımı ele geçirdi ve beni manipüle etti. Seni sevmek istiyorum. Ama aynı zamanda ayrılmak da istiyorum."

"Git," diyorum ona. Tekrar yüzünü sildi. "Git ve bir daha asla geri gelme Elizabeth, çünkü gelersen-"

"Güle güle Milo. Bana aşkın baskı altında olmak zorunda olmadığını gösterdiğin için teşekkür ederim." Aşağıya bakıyorum ve dışarı çıkarken topuklarının tıkırtısını duyuyorum.

Ve eminim ki benim büyük bir parçamı da yanında götürüyor.

Bölüm 47

Lissie

“It’s a new me.”

Bir yıl önce bana bu kasabaya geri döneceğimi düşünüp düşünmediğimi sorsaydınız, size gülerek bu fikrin ne kadar çılgınca olduğunu ve asla böyle bir şey yapmayacağımı söylerdim. Yine de, işte buradayım, kaçmak için çok uğraştığım aynı evde, kendimi olduğumdan daha iyi hissediyorum daha önce burada yaşarken hiç yapmadım.

Cody'nin kayıp olduğu ilan edildi ve benim adım tapudan hiç çıkarılmadığı için ev de benim.

Ailemle birlikte yaşarken, müteahhitlere evi en ince ayrıntısına kadar sökmeleri ve ona yeni bir hayat vermeleri için para ödedim. Her duvar, her köşe değiştirildi ve geride *ondan* hiçbir iz bırakılmadı. Bir zamanlar eski odalarda kalan anılar, enkazla birlikte süpürüldü ve yerini yeni başlangıçların kokusu aldı.

Kapıdan gelen yumuşak bir ses beni düşüncelerimden uyandırıyor. Ayağa kalkıp kapıya yöneldim, yemeğimin gelmesini bekliyordum. Ama kapıyı açtığımda tanıdık bir yüzle karşılaşıyorum-Milo. Onu içeri davet etmedim. Onun yerine orada durup gözlerimi ona dikiyorum. "Eğer burada yaşamayı planlıyorsan, seni görmemezlikten gelemem. Sakinleşmen için sana bir hafta verdim ve alacağın tek şey bu," diyor Milo yanımdan geçerken.

Döneli bir hafta oldu ama onu hiçbir yerde görmedim. Elim hala kapı kolunda, her şeyi içine alırken onu izliyorum. Şu anda pek bir şey yok ama benim.

Konuşmak için ağzımı açtım ama hiçbir şey çıkmadı. Bir noktada onu görmem gerekeceğini biliyordum ama bu kadar erken olmasını beklemiyordum.

"Bana onu nasıl öldürdüğünü anlat. Yemek yemeden önce bilmem gerek. Yoksa tekrar ortaya çıkmasından korkuyorum," diyerek kapıyı kapatıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Detayları gerçekten istiyor musun?" Başımı sallıyorum. "Yemeğinizin gelmesine ne kadar var?"

Saatime bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum. "Yirmi dakika."

Bunu benimle tartışmak istemediğini biliyorum ama ofise dönüştürdüğüm odaya giriyor. Bakışlarımla buluşmadan önce parmakları masamın ahşabında geziniyor. "Gömleğinde kan vardı ve ona nasıl olduğunu sordum." Konuşurken boynunu kırdı.

"Tamam," diyorum, duygularımı kontrol altında tutmaya çalışarak.

"Boğazını kestim çünkü bu konuda yalan söyledi. Letti hakkında. Ama önce elini kestim." Şaşkınlıkla nefesim kesildi. "Yine olsa yine yaparım, daha da kötüsünü yaparım. Bunu bilmeni istiyorum."

"Hiç pişmanlık duyuyor musun?"

Omuz silkiyor. "Hayır. İlk aklıma gelen benden nefret edeceğin oldu."

"Bunu bana neden söylemedin?" Birkaç dakika boyunca aramızda başka bir şey konuşulmadı, sadece sessizlik havada asılı kaldı.

Gözleri her yerimi izliyor. Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm, hamlesini yapmadan hemen önce.

"Gitmelisin," diyorum ona.

Süreç için alana ihtiyacım var.

Belli ki şaşırmış, kaşları çatılmış ama başını sallıyor. "Eğer istediğin buysa."

"İstiyorum," daha çok kendim için söylüyorum.

Masamdan uzaklaşıp kapıya doğru adım atıyor, ben hâlâ orada duruyorum.

"Hazır olduğunda beni bul. Bekliyor olacağım," diyor yanımdan geçip gitmeden önce.

"Ya seni bulmak istemiyorsam?" Soruya biraz güven aşılamaya çalışıyorum.

"Umarım bu kasabada hiç aşık olmazsın çünkü muhtemelen onu da öldürürüm," diyor sanki yüzde yüz bir gerçekmiş gibi kategorik olarak.

Onu dışarıda takip ediyorum ve bisikletine binerken orada duruyorum. "Bunun kulağa ne kadar zehirli geldiğini biliyor musun? Hiçbir kadın bunu istemez." Bana sırtıyor. "Bunu istemiyorum," diye bağıriyorum, sonra başımı kendime doğru sallıyorum.

Dönüp uzaklaşmadan önce sessizce onaylamak için başını bana doğru eğiyor. Sokağa çıktığında bir arabanın yanaştığını fark ediyorum. Tanımadığım bir kadın iniyor ve bana yaklaşılmaya başlıyor.

"Selam, ben Stephanie. Evinizi ben yaptım. Aslında şirketim yaptı ama sese bir yüz eklemek iyi olur," diyerek elini uzatıyor ve ben de sıkıyorum. "Sadece gelip kendimi tanıtmak ve muhtemelen seni dışarı davet etmek istedim?"

"Dışarı mı?" Biraz şaşırarak sordum.

"Evet, şirketim müşteriler için bir etkinlik düzenliyor." Sıcak bir şekilde gülümsüyor.

Yemeğim geldiğinde içeri giriyorum. "İçeri gel," dedim.

Ben yiyecekleri yerleştirirken konuşmaya başladık. Genç ve ondan hemen iyi hisler alıyorum.

"Bana kendinden bahset," diyorum.

Stephanie'nin yüzü aydınlanır. "Neredeyse dört yaşında ve okula gitmeye hazır bir oğlum var. Onu lisedeyken doğurdum, bu yüzden üniversiteye gidemedim. Ama yaptığım işi seviyorum. Bu bir yolculuk oldu."

"Kulağa zorlayıcı geliyor. Ama evimde inanılmaz bir iş çıkardınız" diye cevap veriyorum.

"Teşekkürler! Bunu söylediğiniz için gerçekten minnettarım. Bana verdiğiniz fırsat için çok minnettarım. Bu benim için iyi oldu.

benim işim" diyor, gözleri minnettarlıkla parlıyor.

Onunla aramda gerçek bir bağ olduğunu hissederek başımı sallıyorum. "Bunu duyduğuma sevindim. Tüm övgüleri hak ediyorsun."

"Yaptığım işi seviyorum ve her zaman müşterilerimi mutlu etmeyi hedefliyorum."

"Anlayabiliyorum ve bu çok şey ifade ediyor," diye cevap veriyorum gülümseyerek.

Konuşmaya devam ettikçe ondan ne kadar hoşlandığımı fark ediyorum. O sadece işinde iyi değil. Bu kadın gerçekten önemsiyor. Ve bunu bir insanda bulmak zordur.

"Peki ne giyeceksin?" Stephanie soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum, kanepeyi duvara doğru itiyorum, yerleştirildiği yeri beğenmiyorum. Ben kanepeyi incelerken o oturuyor, tekrar hareket ettirip ettirmemekten emin değilim.

"O da davetli... bisikletli olan mı?" Gözlerim onunkileri buluyor ve bana sırtıyor.

"Onu nereden biliyorsun?" Ben soruyorum.

"Bay Savage'ı herkes tanır ve çoğu kadın onu ister. Ama görünüşe göre uzun zamandır aynı kadını istiyor, ya da söylentilere göre öyle." Konuşurken saçlarının uçlarıyla oynuyor, bu da konu üzerinde fazla durmadığının açık bir göstergesi.

"Bay Savage?" Kimsenin ona böyle seslendiğini duymamıştım. "Evet. Bay Savage," diye cevap verdi.

"Bize her zaman

ona saygı duymak ve onun yanında dikkatli olmak zorundaydım. Bu kasabayı o yönetiyor." Mırıldanıyor. "Gerçi pek fazla insanla konuşmaz." Gözleri benimkileri buluyor. "Seninle konuşuyor mu?"

Bana kitap okuduğunu hatırlayınca yanaklarımda bir sıcaklık belirliyor ama hiçbir şey söylemiyorum.

"Seninle konuştuğu kesin," diyor bana bilmiş bir bakış atarak. "Tamam, hadi dışarı çıkıp alışverişe gidelim. Mükemmel bir elbiseye ihtiyacın var."

"*Onun* için giyinmek istemiyorum," diyorum.

"Eminim onun için giyinmeni de istemiyordur..."

duraklıyor ve tekrar konuşmadan önce sırtı gözlerini
aydınlatıyor, "Muhtemelen seni çıplak istiyordur." Gülüyor.
"Gel

Burası harika görünüyor. Yarın çok popüler olacak. Hadi gidip giyecek bir şeyler bulalım."

* * *

Dışarıdayken Morris'e rastlıyorum ve olduğum yerde donup kalıyorum. Ama gözleri benimkilerle buluştuğunda suçluluk duygusu yeniden mideme hücum ediyor. Tanıdığım bir kadının yanında duruyor - o gece Cody'den kaçmama yardım eden kadın. Morris'e bir şeyler fısıldamadan önce bana yumuşak bir gülümseme sunuyor ve sonra uzaklaşıyor. Morris olduğu yerde kalıyor ve ben tereddütle ona yaklaşıyorum. Morris korkutucu biri - buna hiç şüphe yok - ve bana çok kızgındı.

"Lissie."

"Morris." Orada öylece durdu ve bana baktı. "Nasılsın?" Diye soruyorum ve kelimeler canımı yakıyor. *Sevdiğin birini kaybettiğinde ne kadar iyi olabilirsiniz ki?* Özellikle de bir kardeşi.

"Daha iyi oldum." Başımı salladım ve kendime sarıldım, aşağıya baktım

O gecenin acısı ve umutsuzluğu göğsüme çarptı. Sertçe. "Senden nefret etmiyorum, Lissie." Sözleri bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdi. "Ve seni suçlamıyorum." Göğsümde bir şey çatlıyor, açık ve kanayan bir yara bırakıyor. "Bunu yapan sen değilsin, ona yapmasını söyleyen de sen değilsin. Onun yaptıklarından dolayı suçlanamazsın. Kızgındım ve incindim ama seni suçlamıyorum" diyor ve gözümde bir damla yaş akarken ellerim iki yanıma düşüyor. Gözyaşımı olduğu gibi hızlıca siliyorum.

"Onu seviyordum, biliyorsun." "*Biliyorsun*" daha çok fısıltı gibi çıkıyor.

"Biliyorum. Hepimiz yaptık," diye yanıtlıyor. "Görüşürüz, Lissie." Yanımdan geçiyor ve giderken omzuma dokunuyor.

Ve bir şekilde, onunla konuştuktan sonra kendimi daha hafif hissediyorum. Biraz daha

kendim gibi.

Bölüm 48

Milo

“It’s always for her.”

gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, buna alışkınım.

Duruma uygun giyindim, bu yüzden şu anda aldığım tüm bakışlar haklı. Bu bir siyah kravat etkinliği ve ben de siyah bir takım elbise giydim, siyah bir düğme ve siyah kravat taktım. Siyah üstüne siyah. Takım elbisem yoktu ama gidip bir tane satın aldım.

Onun katılacağı haberini aldım; ben katılmayacaktım. Bu tür şeylere davet ediliyorum; ama asla gitmiyorum.

Ama o geliyor.

Ben de geleceğim.

Onun için.

Morris yanımda duruyor, benzer şekilde giyinmiş ama beyaz bir gömlek giymiş.

İçeri girer girmez Lissie'yi fark ettim - güzelliği gördüğünüzde fark etmemek zor. Özellikle de onunkini.

İnsanlar Lissie ile konuşuyor ve sürekli ona dokunuyor, sarılıyor ve evini tebrik etmek için ellerini tutuyorlar. Yanına yaklaşıp vücudunu kendime çekmek ve kollarımı ona dolamak istiyorum. Bunun yerine olduğum yerde kalıyorum.

"Merhaba demeyi düşünüyor musun?" Morris soruyor.
"Onu dün gördüm."

Bakışlarım onunkilere kayıyor.

"Letti'ye olanlar için onu gerçekten suçlamadığımı biliyorsun. *Aslında* ondan hoşlanıyorum."

Küçük bir kadın bize yaklaşıyor, elinde iki içki tutuyor. ve bize teklif ediyor. "Merhaba, ben Stephanie. Lissie'nin evinde çalıştım."

"Ben-" diye beni başından savdı. "Kim olduğunu zaten biliyorum. Bütün gece ona aval aval bakmayı mı yoksa gidip bir merhaba demeyi mi planlıyorsun?" Morris öksürüyor ve ben de dönüp onun gülümsemesini gizlediğini görüyorum. "Konuşuyor," diye cevap veriyorum ve o da omzunun üzerinden bakıyor bana dönmeden önce.

"O elbisenin içinde çok güzel görünüyor, değil mi? Önündeki adama bak, onu süzüyor. Tıpkı senin şu anda yaptığın gibi."

"Ben sadece..." Morris gitmeden önce mırıldanıyor.

"Şimdi, Bay Savage, gidip onunla konuşmanızı öneririm." Dönüyor ve onlarla kaynaşmak için bir sonraki kişiye gidiyor.

Odada Lissie'yi ararken elimdeki şampanya bardağını sıkıca kavriyorum. Hareket etti ve şimdi başka biriyle konuşurken sırtı bana dönük. Sessiz bir fareyken şimdi ne kadar farklı, burada insanlarla kaynaşıyor ve hepsi onu seviyor. Çoğu onu tanıyor ya da en azından biliyor. O sık kafalıyla evliyken bile bu kasabada gözden kaçırılması zor biriydi. Arkasını dönmeden önce saçlarını omzunun üzerinden savururken bakıyorum ve o gözler beni buluyor. Gülümsüyor. Yumuşak bir gülümseme, ama geldiği gibi hemen kayboluyor. Sonra konuşmasına devam etmek için arkasını dönüyor.

"Ona sadece onu sevdiğini söyle," diyor Morris, yanıma dönerek.

"Ne?"

"Sen sevilenonu önce o Hatta met onu kocası, Savage. Ona onu sevdiğini söyle," der ve çekip gider.

Elizabeth arkasını dönüp bana bakıyor ve ben de bakışlarımla onu izleyen birkaç adamın yanından geçerken onu takip ediyorum. Bardağı daha sıkı kavıyorum ve kendime ona baktığı için kimseyi öldürmemem gerektiğini hatırlatıyorum.

O çok güzel.

Ölümçül.

Beyaz topukları bana yaklaştıkça daha yüksek sesle tıkırdıyor ve yalnız olduğumu fark ediyorum.

Önümde duruyor, elimdeki bardağa bakıyor ve sonra gözlerimle buluşuyor.

"Merhaba demeye niyetin var mı?" diye soruyor. "Merhaba."

En sevdiğim renk her zaman onun gözlerinin rengi olmuştur. Uzun bir süre siyahın en sevdiğim renk olduğuna inandım - sade, zarif ve güçlü. Ama Elizabeth'in gözlerine baktığım an tüm bunlar değişti. Gözlerindeki derinlik ve canlılık beni hazırlıksız yakaladı ve tamamen ele geçirdi. Başka tarafa bakamadım ve hala da bakamıyorum. Sanki gözleri tüm dünyayı tutuyor ve duygularla ve anlatılmamış hikayelerle parılıyor. O gözlere ilk baktığım günden beri, onların güzelliğiyle boy ölçüşebilecek hiçbir şey yok.

"Geldiniz. Seni böyle bir etkinlikte göreceğimi düşünmemiştim. Bunun senin tarzın olmadığını biliyorum." Gitmek için döndü ama ben bileğine uzandım. Herkes ona dokunuyordu, ben de aynısını yapabilmeliydim. Bakışları bileğindeki elime kayıyor, sonra gözlerini benimkilere dikeyor.

Biraz daha yaklaşıyorum, hala onu tutuyorum ve kulağına doğru eğiliyorum. Kokusunu içime çekiyorum -temiz, taze, tatlı- fısıldamadan önce, "Çok güzel görünüyorsun. O kadar ki, daha sana dokunmadan, basit bir bakışla bile sertleşiyorum."

Lissie nefesini tutup bileğini çekiyor, ben de bırakıyorum.

"O tür bir dokunuş değil," diyorum ona, geri adım atarak.

Yanakları pembeleşiyor ve ben bardağı kaldırıp dudaklarıma götürüyorum.

"Gidip Stephanie'nin akşam için ne planladığına ve yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakmam gerekiyor," demeyi başarıyor.

"Erkeklerle sana dokunmamalarını söyle."

"Hayır. Ben senin *değilim*. Böyle bir emir vermek *sana* düşmez," diye ısırtıyor ve işte o zaman ateşinin geri geldiğini fark ediyorum.

"Ama öylesin ve bunu biliyorsun. Sadece bana kızgın olduğun gerçeğini aşmalısın, Elizabeth."

"Sana hep kızgınlım ve bana böyle hitap etmekte ısrar etmek zorunda mısın? Lissie'yi tercih ettiğimi biliyorsun." Güldüğümü gizliyorum. Bana karşı öfkesi en sevdiğim şeylerden biri.

"Arkadaşlarının sana böyle hitap etmesini tercih ediyor olabilirsin ama ikimiz de gerçeği biliyoruz..." Dramatik etki için duraklıyor. "Ben senin lanet olası arkadaşın değilim." Kızın kaşları kalkıyor ama karşılık vermiyor.

Hayır. Ben onun arkadaşı değilim.

Ben bundan çok daha fazlasıyım.

"Belki de bana eşlik etmelisin. Eğer diğer erkeklerin bana dokunması seni bu kadar rahatsız ediyorsa," diye meydan okuyor.

Bardağı arkamdaki masaya bırakıyorum, sonra elimi sırtının küçük kısmına koyuyorum. "Sen yolu göster."

O da öyle yapıyor ve benim elim o kaynaşırken sırtında kalıyor. Birkaç kişi ona sarılmak için yaklaşıyor ama o dokunuşumdan uzaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyor. Erkekler ona dokunmaktan kaçınıyor, buna minnettarım ama eminim ki onları durduran benim kim olduğumun farkına varmaları. Ve sırf bana tekrar kızsın diye birini öldürmekten nefret ediyorum, yine de bunu yapardım. Umurumda değil!

"Peki bu kim?" diye soruyor bir bayan.

"Bu Milo. Milo, bu benim yeni bir iş kurmama yardımcı olan akıl hocam Amanda."

"Eminim kolay olmuştur. Elizabeth çok zeki biri," diyorum bayana.

Lissie vücudu benimkine değene kadar biraz hareket ediyor. Bu daveti kabul ediyorum ve kolumu beline dolayarak onu kendime çekiyorum.

"Öyleydi. Şimdiye kadarki en iyi öğrencim. Ona iyi davrandığınızdan emin olun. Onu haftanın her günü geri alırım," diyor başka bir gruba geçmeden önce.

Akşam güzeldi ve daha önce görmediğim birkaç kişiyle tanıştım, ancak Lissie ile geçirdiğim zaman bir bonus oldu.

Çoğu insan ayrılmaya başladı ve artık sadece aile ve arkadaşlar birbirine karışıyor. Lissie kollarımda dönüyor, elleri göğsümden yukarı kayıyor.

"Bu güzeldi, sen, burada."

"Sadece sana dokunabildiğim için güzeldi."

"Geldiğine sevindim. Başkaları tarafından dokunulmaktan bıkmıştım." Sırıttıyor.

"Ama benim dokunuşum?" Kalçasını sıkıyorum ve gözlerini bana kilitliyor.

"Rica ederim."

"Arghhh. Bölmek istemezdim ama partiye nerede devam edebileceğimizi merak ediyoruz."

Artık sadece adamlarım ve Stephanie kaldı.

Stephanie, "Bu gece bebek bakıcım var, o yüzden kafayı bulmayı planlıyorum," diyor ve Lissie omzuma doğru gülüyor.

"Berbat mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Evet. Annemin biraz alkole ve iyi vakit geçirmeye ihtiyacı var." Şarap şişelerinden birini kaldırıyor ve Lissie'ye bakıyor. "Eğer bu **çok** profesyonelce değilse."

"Bu topukluları çıkarıp kendimden geçmeyi planlıyorum, ama sen

Hepiniz gidin. İyi eğlenceler." Uzaklaşmaya çalışırken onu kendime doğru çekiyorum. "Yarın arayı kapatırız," diyor tekrar uzaklaşmaya çalışarak. Morris'e bakıyorum. "Herkesi bara götür. Benim hesabıma yaz."

Stephanie onlar gitmeden önce alkışlar.

Lissie'yi tutuşumu bırakıyorum ve bir ayağını kaldırıp topuğunu çekmeden önce kendini sabitlemek için bir elini koluma koyuyor. Aynısını diğer ayağı için de yapıyor ve her ikisini de yerde, ayaklarını çıplak bırakıyor.

"Onlarla gitmiyor musun?" Lissie soruyor.

"Şimdi, istediğim şey önümde dururken neden böyle bir şey yapayım?"

Ayakkabılarını ve çantasını almadan önce bana küçük bir gülümseme veriyor. "Ee... nereye gidiyoruz?"

Elbisesine bakıyorum ve sonra gözlerimi tekrar yüzüne dikiyorum. "O elbiseyle motorumun arkasında olmanı ne kadar istesem de, arabamı ben sürdüm."

"Sana hiç benzemiyor," diye takılıyor.

"Evet, diğer kadını," diyorum ona.

"Dur tahmin edeyim, senin bisikletin esas hanımefendi." "Hayır. Sizensiz."

Dışarı çıktığımızda, park yerini tarıyor ve arabamı aradığını varsayıyorum. Ama benim birkaç arabam var ve bu gece tamamen siyah 1967 model bir Ford Mustang kullandım. Bir süredir bendeydi ve zaman içinde onu restore ederek bugünkü güzelliğine kavuşturdum. Motosikletimin yerini hiçbir şey tutamaz ama Mustang'im üçüncü sırada.

"Milo." Arabaya doğru yürürken adım Lissie'nin nefesini kesiyor. Onun için kapıyı açıyorum ve koltuğa yerleşirken bana bakıyor. "Beni onunla becermeni çok isterim." "İki kere söylemene gerek yok," diyorum ona, kapıyı kapatıp sürücü tarafına doğru yürüyorum. Deli gibi arabayı evime doğru sürüyorum. Oraya varır varmaz arabadan iniyorum ve farları açık bırakıyorum. Arabasının kapısını açıyorum ve ona yardım edebilmem için elimi tutuyor. Onu arabanın önüne götürdüm, kaput hala sürüşten sıcaktı, kaydırdım ellerim onun önündeydi.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" Eğilerek ama ağzımın ona değmesine izin vermeden soruyorum. Onu öpmem için sabırsızlanıyor. Göğsünün benimkiyle buluşmak için yükselişinden bunu anlayabiliyorum ama aramızdaki son mesafeyi de kapatmadan öylece duruyorum.

"Evet," diye

yanıtlıyor.

"Neden?"

"Bana yalan söyledin, benden bir şey sakladın," diyor bana dürüstçe. "Bunu neden yaptın ki?"

"Çünkü ilk başta gerçeği kaldıramadın. Sonra bu kasabada sıkışıp kalmaktan daha iyi olduğunu anladın."

"Öyle olmadığını mı söylüyorsun?" Gözleri kısılıyor ve dudaklarımız yakınlaştın diye çenesini kaldırıyorum.

"Sana kıyasla, hayır. Senin yanında olmak için seni kendime okuttum ve senin yanında olmak için her şeyi yaparım."

Tuttuğunu bilmediğim bir nefes üfledi. "Milo."

Elimin çenesinden ayrılıp vücudunda aşağı doğru inmesine izin verdim. "Artık sana kızgın değilim, yine de kalbim hala

acıyor." Duraklıyor ve onu öpmek için eğiliyorum ama geri çekilip bir elini dudaklarıma koyarak beni durduruyor.

"O senin yüzünden ölmedi. Ve ölmesi gerekiyordu. O pislik herif tam bir pislikti, o şekilde-" Ona herhangi bir şekilde zarar verdiği düşüncesiyle başımı sallıyorum.

"Biliyorum. Sonrasında biraz terapiye gittim ve muhtemelen geri dönmeliyim ama şimdi anlıyorum ki hepsi benim hatam değil. Aşkım lanetli değil." Kalçalarının arasında dururken bacakları beni sıkıyor. "Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?"

"Elbette aradım. Kalbin aşkı hep yanlış yerlerde aradı."

Onu öpeceğim. Öpmek zorundayım. Bu bir istek değil. Durduramayacağımı bildiğim bir dürtü. Onu ilk gördüğüm andan beri seviyorum ve bana izin verdiği sürece de seveceğim.

Kolları etrafımda dönüyor ve onu kendime çekiyorum. İsteyerek geliyor, ben bedenlerimizi birleştirirken beyaz elbisesi arabanın üzerinde kayıyor. Dudaklarımız birbirine çarpıyor ve hiç tereddüt etmeden ya da kavga etmeden ondan istediğimi almama izin veriyor.

O benim için yaratılmış.

Ve hiç seçmediğim bu hayata rağmen, bunun için minnettarım.

Çünkü o olmasaydı, ona sahip olamazdım. Ve
Lissie benim tek istediğim şey.
Bu hayatta ve sonraki hayatta.

Ckapt'ca 47

Lissie

“Kiss me.”

H Elbisemi yukarı itiyor ve öpüşmemizi keserken yavaşça
ile onun hareketler, ıslatma yukarı
her tek bir dakikasını bile. Ellerini vücudumda
gezdirme konusunda sabırsız olduğumu biliyor, bu yüzden
sanırım

bilerek yavaş gidiyor, bu da beni deli ediyor.

Ama sorun değil.

Beni çıldırtmasından hoşlandığımı fark etmeye başladım.

Onu istememeye çalıştım, ancak kalbiniz içeri girdiğini
bile bilmediğiniz birini özlerken bunu yapmak gerçekten zor
bir şey.

Ağzı boynumdan aşağı iniyor, elbisemin üzerinden
geçiyor, ta ki kumaşın arasından meme ucumu ısırana kadar.
G-string'imi buluyor ve ağzını göğsümden çekmeden onu
çıkarıyor. Elleri kalçamda gezinip bana dokunurken
ıslandım - bunu kesinlikle inkâr edemem.

Sırtım dikleşiyor ve ellerim -arabanın kaputuna dikilmiş-
ona dokunmak için kaşınıyor, ama başparmağı klitorisime
baskı yapıyor ve bir parmağını içime sokuyor, sonra
diğerini.

"Gördün mü güzel bayan, sana yaptığım her şeyden
hoşlanıyorsun. Vücudun bana öyle söylüyor."

Vücutum onun her dokunuşunu seviyor.

Başka hiçbir erkek bana Milo gibi dokunmayı bilmiyor. Daha deneyimli olduğu için mi yoksa vücuduma yaptığı her şeye vücudumun verdiği tepkiyi okuyabildiği için mi bilmiyorum. Her iki durumda da, bu beni çıldırtıyor.

Parmakları içeri ve dışarı kayıyor ve klitorisimin etrafında dönmeye devam ediyor, tüm doğru yerlere dokunuyor. Ağzı diğer meme ucuma gidiyor ve bin dolarlık bir elbiseyi mahvedebileceğini umursamadan onu ısıtıyor. Dürüst olmak gerekirse, benim de umurumda değildi.

"M-Milo." Adını zar zor söyleyebiliyorum ama ben arabanın kaputuna sırt üstü düşerken o da bana karşılık olarak mırıldanmaktan geri durmuyor.

"Yoruldu mu?" diye soruyor ellerini bedenimden çekerken. "Daha oynamayı bitirmedik."

Kravatını çıkarışını hayranlıkla izliyorum. Milo bir eliyle kravatı çıkarırken diğer eliyle gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Kravatını çıkardığında bana elini uzatıyor. Benimkini kaldırıp avucuna koyuyorum, sonra başıyla diğer elimi işaret ediyor, ben de onu veriyorum. Siyah kravatını bileklerime dolayarak onları bağlıyor. İşi bittiğinde geri adım atıyor ve düğmelerini iliklemeden önce takım elbise ceketini çıkarıyor.

Onu tekrar bu şekilde gördüğüm için nefesimi tutuyorum. Çok uzun zaman oldu.

O çok güzel.

Ama ben daha ne yapacağını anlamadan bir bıçak çıkardı ve elbiseyi bedenimden kesmeye başladı.

"Pahalı bir elbiseydi," diye homurdandım.

"Sana on tane daha alacağım," dedi bana. "Böylece onları da kesebilirim." Bıçağı göğüslerimin arasından geçirirken sırtlıyor ve şimdi güzel beyaz elbisem her iki yanımdan sarkana kadar dikkatlice keserken nefesimi tutuyorum, kollardan yarı açık ama ortasından tamamen açık, tam istediği gibi. Bıçağı yerleştiriyor

Pantolonunu çıkarabilmek için bıçağı arabanın kaputuna dayadı. "Güzel bayan," diyor ve bacaklarımın arasına geri itiyor. Onu hissedebiliyorum, ama beni aşağı çekiyor, tam girişime gelene kadar kıçımı arabanın üzerinde kaydırıyor, sadece ucu içimde. "Seninle evlenmek istiyorum."

Sözleri bedenimi geriyor ve o da bunu fark ediyor. Nefes almayı bıraktım. *Evlen benimle.*

Cody'den sonra evliliği bir kez bile düşünmedim.

Bana göre evlilik bir ölüm tuzağı.

Bir zamanlar Cody'yi sevmiştim ve onunla bir hayatım olacağını düşünmüştüm. Ama bu konuda ne kadar yanılmışım.

Tekrar evlenmek istememe neden olan sağlıklı bir evlilik örneği bilmiyorum.

Ve yine de, işte bu adam, benimle evlenmek istediğini söylüyor, her şeyi biliyor ve hala beni istiyor.

"Hazır olduğunuzda, size sormama hazır olun. Alacağın tek uyarı bu." Uzun bir nefes verdim. "Ve bu kadar korkma. *İkinci seferin uğurlu olduğunu* söylerler ve güven bana, işe *yarayacağız*. Sana her gece kitap okuyacağım ve karşılığında sen de kendine dokunacaksın." Göz kırıyor, ben de gülümsüyorum. "Düğün gecemizde senden keseceğim elbiseyi hayal et," diye bitiriyor içime sonuna kadar iterken.

"Hayatta olmaz, sana izin vermem."

"Sanki istediğim şeye sahip olmamı engelleyebilirmişsin gibi," diyor. "Aslında şöyle ifade edeyim... muhtemelen bu gezegende bunu yapabilecek *tek* kişi sensin" diye ekliyor.

Ellerimi kaldırmak istiyorum ama başını sallıyor.

"Onları orada tut."

Dediğini yapıyorum, sonra geri çekiliyor ve beni de yanına alarak geri adım atıyor. Ayaklarım yere değiyor ve beni zahmetsizce kaldırıp, göğüslerim kaputa çarpacak şekilde çeviriyor. Bağlı ellerimi tutuyor ve başımın üzerinde ayarlıyor, sonra bacaklarımı ayırıyor, kıçım şimdi onun için tam teşhirde.

"Peki ya bebek?" diye soruyor.

"Ne oluyor Milo?" Ellerimi düğümlü kravata doğru kıvrıyorum, ama aynı anda içime kayıyor ve inliyorum.

"Bebeklerimi istemiyor musun?" diye soruyor. "Lanet olsun." Kalçaları hareket ederken inliyorum.

"Bir tane bile mi?" diye zorlar. "Ben seni becerirken bunu düşün."

Bunu düşünemem.

Bunun istediğim bir şey olduğundan bile emin değilim.

Neden sadece sikini kaydırarak bana her şeyi sorgulatıyor? Şu anda bana bunu yapıyor olması gerçekten haksızlık, ama şikayet ettiğimi de duymuyorum.

Belki de bunları onunla yapmak istiyordum.

Sanki hayat beni tam olarak kabul etmediğim bir yola soktu, ama yine de kabul ettim ve en iyisini yaptım ve bir şekilde buraya geldim - bir arabanın kaputunda yatıyorum, ellerim bağlı, uzun yıllar boyunca görmemeye çalıştığım bir adamla. Ama bu onun beni görmediği anlamına gelmiyor. Milo hayatımın değişmez bir parçası oldu ve ben bunu hiç istemedim. Beni bilerek inciteceğini sanmıyorum, Cody'nin yaptığı şekilde değil.

Ve ona aşık olduğumu biliyorum.

Onsuz olmak, onu görmemek işkenceydi. Bir kez tadına baktığımda her zaman geri dönmek isteyeceğimi nereden bilebilirdim ki? Ve sadece beni boşalttığı için değil. Hayır, her şey ve daha fazlası.

Milo harika bir eş ve baba olurdu, bundan hiç şüphem yok. Ve sadece benimleyken böyle bir insan olacağını hissediyorum. Diğer herkesle soğuk ve hesapçı, duygularını neredeyse hiç göstermiyor ama benimleyken neredeyse her şeyini veriyor.

İçeri iterken kıcımı sertçe tokatlıyor. Asla acele eden biri değildir, her zaman almadan önce memnun olduğumdan emin olur.

kendi zevki. Ben yıldızları görene kadar beni beceriyor, sonra o da görene kadar devam ediyor. Ritmine bir kez bile ara vermiyor.

Boşaldığında çekip çıkarıyor, sonra bileklerimi çözüyor, bunu yaparken dikkat ediyor. Beni nazikçe sırtüstü çevirdiğinde, orada çıplak bir şekilde uzanıyorum ve uykulu gözlerle onu izliyorum.

"Aileyi sevmiyorsun," diye hatırlatıyorum ona. "Ama yine de benden bir çocuk istiyorsun."

Kıkırdıyor. "Seninle, evet. Kahretsin, seninle bir kedi sahibi olmayı bile çok isterdim. Ve lanet kedilerden nefret ederim." Beni kucağına aldı ve evin içine taşıdı.

Kıkırdıyorum. "Kedileri kim sevmez ki? Çok sevimliler."

"Sidikleri kokuyor ve gözlerinizi tırmalıyorlar," diye yakınıyor.

"Ve bebekler sürekli ağlar ve çığlık atar. Ayrıca temizlemek zorunda olduğunuz çişlerini ve boklarını da yaparlar."

"Eğer bizim bebeğimiz olsaydı, aşağı inerdim." Göz kırıyor ve beni mutfak tezgahına oturtuyor.

"Yüzük zaten sende, değil mi?" Ona bakarak soruyorum.

O çok ciddi. Bunu hissedebiliyorum.

"Biliyorum," diye yanıtlıyor gülümseyerek. "Sen ilk döndüğünde buldum. Alışverişe gittiğimizde."

"Aylar önce bir yüzük mü aldın?" Şok olmuş bir şekilde soruyorum. Zihnim, zaman çizelgesini ve bunu nasıl kaçırdığımı anlamaya çalışarak koşturuyor. Milo'nun bunu planladığı düşüncesi beni şaşkınlık ve heyecan karışımı bir duyguyla dolduruyor.

Dondurucuya gidip bir kutu dondurma çıkarırken kendinden emin bir şekilde "Biliyordum işte," diyor.

"Görebilir miyim?"

"Hayır. Önce, benim sana aşık olduğum gibi senin de bana aşık olmanı sağlamalıyım. Bu adil olur. Yetişmek için zamanın var." Bana bir kaşık uzatarak göz kırptı.

Çok az şey biliyor, ben çoktan düştüm. Sadece beni yakalamasına ihtiyacım var.

Ama yapacağından hiç şüphem yok.

"Elizabeth." Eğildi ve alt dudağımdaki dondurmayı yaladı. "Seni çok seviyorum."

[DAHA FAZLASINI MI İSTİYORSUNUZ? BONUS BÖLÜM İÇİN BURAYA TIKLAYIN!](#)

Also by T.L. Smith

[Siyah \(Siyah #1\)](#)

[Kırmızı \(Siyah #2\)](#)

[Beyaz \(Siyah #3\)](#)

[Yeşil \(Siyah #4\)](#)

[Kandiland](#)

[Saf Ceza \(Tek Başına\) Düşmanlaştır](#)

[Beni \(Tek Başına\) Alçal \(Kusurlu
#1\)](#)

[Çarpık \(Kusurlu #2\)](#)

[Güvensizlik \(Smirnov Bratva #1\)](#)

[ÜCRETSİZ](#)

[İnançsızlık \(Smirnov Bratva #2\)](#)

[Defiance \(Smirnov Bratva #3\)](#)

[Dismissed \(Smirnov Bratva #4\)](#)

[Lovesick \(Standalone\)](#)

[Lotus \(Bağımsız\)](#)

[Vahşi Çarpışma \(Vahşi Aşk Düeti 1. Kitap\)](#)

[Vahşi Hesaplaşma \(Vahşi Aşk Düeti 2. Kitap\)](#)

[Yalanlara Gömülü](#)

[Çarpık Aşk \(Dark Intentions Duet 1\) Uğursuz](#)

[Aşk \(Dark Intentions Duet 2\) Cavalier](#)

[\(Crimson Elite #1\)](#)

[Istıraplı \(Crimson Elite #2\)](#)

[Kibirli \(Crimson Elite #3\)](#)

[Küstah \(Crimson Elite #4\)](#)

[Playette](#)

[Sarhoşu Sev](#)

[Ayıktan Nefret](#)

[Et](#)

[Kalp Kıran Ben \(Düet](#)

[#1\) Kalp Kıran Sen \(Düet](#)

[#2\)](#)

Benim Güzel
Zehirim [Benim](#)
[Kötü Kalbim Benim](#)
[Zalim Sevgilim](#)
[Zincirli Eller Kilitli](#)
[Kalpler Günahkâr](#)
[Eller Prangalı](#)
[Kalpler Pervasız](#)
[Eller Düzenlenmiş](#)
[Kalpler](#)
[Beklenmedik Q](#)
[ueen](#)
[Bir Kötünün Öpücüğü](#)
[Bir Kötü Adamın](#)
[Yalanları Kötü Niyet Anları](#)
[Çılgınlık Anları](#)
Kargaşa Anları
[Ölümcül Yeminler](#)
[Erdemli Yeminler](#)
[Kurnaz Yeminler](#)
[Dengesiz Yeminler](#)

T.L Smith ile tsmithauthor.com adresinden bağlantı kurun

T.L. Smith

USA Today En Çok Satan Yazar T.L. Smith, karakterlerini o kadar güzel ve karanlık kusurlarla yazmayı seviyor ki, geri dönemiyorsunuz. Kitapları birçok dile çevrilmiştir. Eğer onu memleketi Avustralya'nın Queensland eyaletinde bulamazsanız, genellikle Bali'de bir plajda otururken, San Francisco'da Alcatraz'ı keşfederken ya da New York sokaklarında yürürken dünyayı gezerken bulabilirsiniz.

Benimle bağlantı kurun tlsmithauthor.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.